

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Doyle, Arthur Conan.; A. Conan Doyle.

Sherlock Holmes' Død

Aarhus : Jydsk Forlags-Forretning, 1898

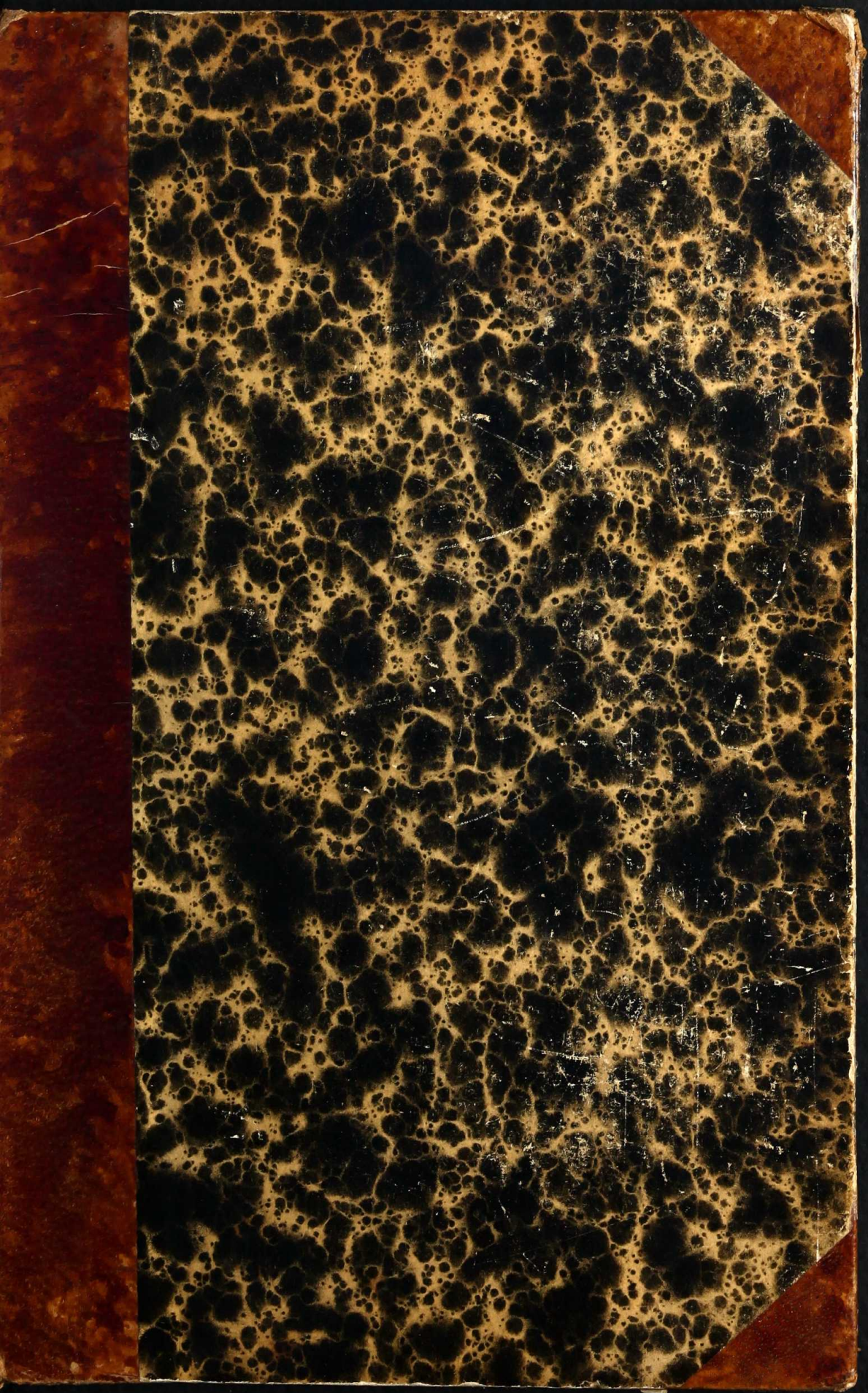
154 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

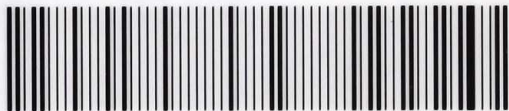
UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

58.-67.

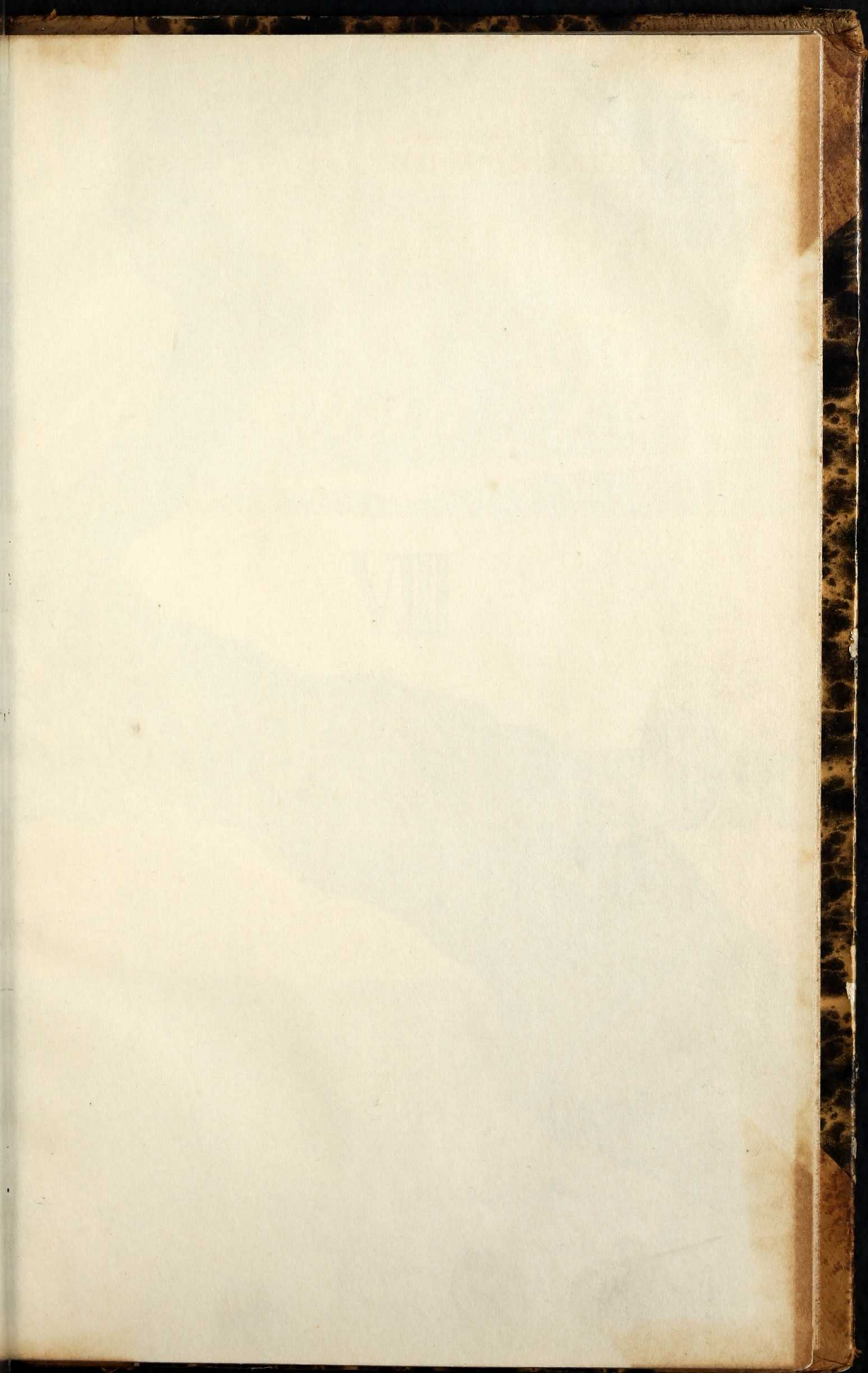
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 03043 3

+ REX

SHERLOCK HOLMES OPDAGELSER
UNDER FORTÆLLINGER
AF
Arthur Conan Doyle

VIII

Sherlock Holmes' Død

AARHUS

JYDSK FORLAGS-FORRETNING

1898.

DE FEM APPELSINKERNER.

Naar jeg kaster et Blik paa mine Optegnelser om de af Sherlock Holmes's Opdagelser, der ligge mellem Aarene 1886 og 1894 træffer jeg paa saa mange sælsomme og interessante, at det ikke er let at afgøre, hvilke der bør medtages, og hvilke der bør udelades. Mange ere imidlertid allerede gennem Bladene komne til Publikums Kundskab, og andre have ikke afgivet tilstrækkelig Lejlighed for min Ven til at anvende de ejendommelige Egenskaber, som han i saa høj Grad er i Besiddelse af, og som det er min Opgave at skildre i disse Fortællinger. I nogle enkelte ere hans analytiske Evner komne til kort, saa at de kun vilde blive en Begyndelse uden Ende, medens andre kun delvis ere blevne opklarede, saa at Forklaringen af dem maa baseres mere paa Formodninger end paa det absolute logiske Bevis, han holdt saa meget af. Imidlertid er der en af disse sidste, der er saa mærkværdig i sine Enkeltheder, og saa overraskende i sit Resultat, at jeg føler mig fristet til at give en Be-

skrivelse af den, trods den Omstændighed, at flere af de Ting, som staa i Forbindelse med den, aldrig ere blevne og rimeligvis heller aldrig ville blive opklarede.

Aaret 1891 gav en lang Række Sager af større og mindre Interesse, som jeg endnu ikke har offentliggjort. Der var saaledes Sagen med Paradol Chamber, den med Amator-Tigger Klubben, der havde et overdaadig udstyret Klublokale i Kælderen under et stort Møbelmagasin, endvidere de Begivenheder, der stod i Forbindelse med Tabet af den engelske Bark *Sophy Anderson*, Grice Patersons mærkelige Oplevelser paa Øen Uffa og endelig den bekendte Camberwell Giftmordsag. Man vil erindre at Sherlock Holmes i denne sidste ved at trække den døde Mands Ur op blev i Stand til at bevise, at det havde været trukket op for to Timer siden, og at den myrdede derfor var gaaet i Seng ved denne Tid — en Oplysning, der var af allerstørste Betydning, idet den bidrog meget til at opklare Sagen. Maaske faar jeg en anden Gang Lejlighed til at skildre alle disse Sager, men ingen af dem frembyder dog saa sælsomme og interessante Træk som den, jeg nu skal fortælle om.

Det var i de sidste Dage af September, og Høststormene havde begyndt at rase med usædvanlig Voldsomhed. Hele Dagen havde Vinden tudet og Regnen slaaet mod vore Vinduer, saa at selv vi, der boede i Hjertet af den store Stad, for en kort

Stund vare nødte til at lade vore Tanker slippe den daglige Dont og lade dem dvæle ved hine store elementære Kræfter, der hyle ad Menneskeheden gennem Civilisationens Tremmer ligesom vilde Dyr i et Bur.

Da Aftenen kom, blev Stormen stærkere og lydeligere, og Vinden skreg og hylede i Kaminen som en løssluppen Furie. Sherlock Holmes sad i sort Humør ved den ene Side af Ildstedet og satte Kryds ved sine Forbryderoptegnelser, medens jeg sad fordybet i en af Rider Haggards afrikanske Historier, indtil Hylene fra Stormen udenfor syntes at blande sig med Bogens blodige Optrin. Min Hustru var tagen i Besøg hos en af sine Tanter, og derfor havde jeg for nogle faa Dage atter opslaaet min Bolig i min gamle Lejlighed i Baker Street.

»Hvad!« sagde jeg og saa op fra Bogen, »det var jo Klokken, som ringede. Hvem kan vel komme her i Aften? Mon det skulde være en af Deres Venner?«

»Jeg har ingen andre end Dem,« sagde han, »jeg opmuntrer ingen til at besøge mig.«

»En Klient da?«

»I saa Fald maa det være en alvorlig Sag, intet andet vilde kunne bringe et Menneske ud i et saadant Vejr paa denne Tid af Dagen. Nej, det maa vist snarere være en eller anden af min Værtindes bekendte.«

Denne Slutning var imidlertid ikke rigtig; thi

straks efter hørte vi Skridt ude i Korridoren, og derefter bankede det paa Døren. Sherlock Holmes rakte sin lange Arm ind over Bordet for at dreje Lampeskærmen saaledes, at han selv kunde komme til at sidde i Skyggen, medens den ledige Stol, hvorpaa den besøgende skulde anbringes, blev klart belyst. »Kom ind!« raabte han derpaa.

Den Person, der traadte ind, var en ung Mand paa i det højeste et Par og tyve Aar, meget velklædt og med noget fint og sart i hele sit Væsen. Den dryppende Paraply, som han holdt i Haanden, og den lange skinnende Regnkappe talte tydelig om det skrækkelige Vejr, han havde vovet sig ud i. Det skarpe Lampelys skar ham i Øjnene; han blinkede og saa til Siden, og jeg kunde se, at hans Ansigt var meget blegt og hans Øjne urolige, han saa ud som en, der nedtynges af en stor Angst.

»Jeg maa bede Dem om Undskyldning,« sagde han, idet han satte sin Guld-Pinc-nez paa, »fordi jeg kommer paa denne Tid af Dagen og i en saadan Forfatning; jeg er bange for, at jeg har bragt altfor mange Spor af Uvejret ind i Deres hyggelige Værelse. Men jeg haaber, at jeg ikke kommer til altfor megen Ulejlighed.«

»Nej, paa ingen Maade,« sagde Sherlock Holmes venlig. »Giv mig Deres Regnkappe og Paraply, de kan hænge her ved Kaminen, saa vil de snart blive tørre. Jeg ser, De er kommen fra Syd-Vest Kantten.«

»Ja, fra Horsham.«

»Ja, det kalkagtige Lersmuds, som jeg ser paa Deres Støvlesnuder har hjemme paa den Kant.«

»Jeg er kommen for at faa et Raad.«

»Det er let givet.«

»Og Hjælp.«

»Ja, det er maaske ikke saa let.«

»Jeg har hørt saa meget om Dem, Hr. Sherlock Holmes, og Major Prendergast har selv fortalt mig, hvorledes De reddede ham ud af Tankerville-Klub Skandalen.«

»Ah, De kender ham. Ja, han blev uretfærdig beskyldt for Bedrageri i Kortspil.«

»Han sagde, at De kunde opklare alt.«

»Saa har han sagt for meget.«

»At De aldrig er bleven overvunden.«

»Jo, jeg er bleven overvunden fire Gange — tre Gange af Mænd og een Gang af en Kvinde.«

»Ja, men hvad er det i Sammenligning med alle de Gange, De har ført Sagen sejrrig til Ende.«

»Ja, det er sandt — de fleste Gange, har jeg haft Held med mig.«

»Det vil De ogsaa nok have i min Sag.«

»Maaske; men vil De saa trække Deres Stol noget nærmere hen til Kaminen og fortælle mig noget om denne Sag.«

»Den hører ikke til de almindelige.«

»Det er der ingen, der gør, af dem, der bliver overdraget til mig; jeg er altid den sidste Nødhjælp.«

»Og dog vil jeg spørge Dem Sir, om De under Deres saa begivenhedsrige Virksomhed nogen Sinde har hørt om en saa gaadefuld og uforklarlig Række af Begivenheder som dem, der har fundet Sted i min Familie.«

»De gør mig meget nysgerrig,« sagde Sherlock Holmes. »Vil De være saa venlig at give os de vigtigste Omstændigheder lige fra Begyndelsen, saa kan jeg siden udspørge Dem om de Enkeltheder, der forekommer mig mest betydningsfulde.«

Den unge Mand trak sin Stol tættere hen til Kaminen og strakte de vaade Fødder hen mod Ilden.

»Mit Navn,« sagde han, »er John Openshaw; men mine egne Forhold har, saa vidt jeg kan forstaa, ikke noget med denne skrækkelige Affære at gøre. Jeg har, om jeg saa maa sige, faaet den i Arv og derfor maa jeg for at give Dem et rigtigt Begreb om det hele gaa tilbage til den første Begyndelse.

»De maa da vide, at min Bedstefader havde to Sønner, min Onkel Elias og min Fader Joseph. Min Fader havde en lille Fabrik ved Coventry, som han udvidede, da Bicyklerne begyndte at komme i Brug. Det var ham, der var Opfinder af den upunkterlige Openshaw Ring, og denne gjorde en saadan Lykke, at han kunde sælge Patentet for en meget stor Sum og derefter trække sig tilbage fra Forretningen og leve af sin betydelige Formue.

»Min Onkel Elias udvandrede til Amerika, da han endnu var en ung Mand, og blev Planter i Florida, og det blev sagt, at det gik ham meget godt. Under den store Borgerkrig kæmpede han i Jacksons Armé og siden under Hood, og han udmærkede sig saaledes, at han avancerede til Oberst. Da Lee endelig nedlagde Vaabnene, vendte min Onkel tilbage til sin Plantage, hvor han blev i syv — otte Aar. Men saa i 1873 eller 1874 kom han tilbage til Europa og købte sig en lille Ejendom i Sussex i Nærheden af Horsham. Han havde samlet sig en betydelig Formue ovre i Florida, og Grunden til, at han forlod Landet, var hans Afsky for Negrene og hans Modvilje mod den republikanske Politik, der gav dem lige Rettigheder med de hvide. Han var i mange Henseender en mærkelig Mand, haard og hidsig, meget grov i sin Mund, naar han blev vred, og af en temmelig menneskesky Karakter. Jeg tror ikke, at han en eneste Gang i alle de Aar, han boede i Horsham, har sat sine Fødder her i London. Han havde en Have og et Par Marker til sin Ejendom, og i dem plejede han at tage sin Motion og sine Spadsereture, men der gik ofte flere Uger hen, hvor han ikke kom uden for sit Værelse. Han drak ikke saa lidt Brændevin og var en meget stærk Tobaksryger; men han var alt andet end selskabelig anlagt, han kom aldrig ud til andre Folk, og der kom heller ingen til ham, ikke en Gang sin egen Broder brød han sig om at se.

»Med mig gjorde han dog en Undtagelse. Jeg var, da han første Gang saa mig, en Dreng paa en elleve — tolv Aar, og jeg fik snart en høj Stjerne hos ham. Det maa have været i Aaret 1882, efter at han har været otte eller ni Aar i England. Han bad min Fader, om jeg maatte komme over og være hos ham, og han var paa sin Vis overmaade kærlig imod mig. Naar han var ædru, plejede han at sidde og spille Domino og Dam med mig, og han brugte mig altid som Mellemmand mellem sig og Tjenestefolkene og de handlende, saa at jeg, da jeg var bleven en femten — sexten Aar var fuldstændig Herre i Huset. Jeg havde alle Nøglerne og kunde gaa, hvorhen jeg vilde, og gøre, hvad jeg lystede, saa længe jeg blot ikke forstyrrede ham i hans Tilbagetrukkenhed. Dog var der een besynderlig Undtagelse; thi han havde et enkelt Værelse, en Slags Pulterkammer oppe under Taget, som altid var aflaaet, og som han aldrig vilde tillade mig eller andre at betræde. Med drengagtig Nysgerrighed har jeg mange Gange staaet og kigget ind gennem Nøglehullet; men jeg kunde aldrig se andet end en Samling gamle Kasser og Kufferter, som man kunde vente at finde i et saadant Rum.

»En Dag — det var i Marts 1883 — laa der foran Oberstens Tallerken et Brev med et udenlandsk Frimærke paa. Det var ellers meget sjældent, at han fik Breve; thi hans Regninger blev altid betalte ved Varernes Modtagelse, og han havde ingen

Venner, der skrev til ham. »Fra Indien«, sagde han, idet han tog Brevet, »Jeg kan se, at der staar »Pondicherry«, paa Postmærket. Hvad kan nu det være?«

»Han rev det hastig op, og ud sprang fem smaa tørrede Appelsinkerner, der faldt raslende ned paa hans Tallerken. Jeg begyndte at le, da jeg saa dette; men Latteren døde pludselig paa mine Læber, da jeg saa hans Ansigt. Hans Mund stod halvt aaben, hans Øjne traadte frem af deres Huler, hele Ansigtet var blevet askegraat, og han stirrede med et stift rædselsslagent Blik paa Konvoluten, som han endnu holdt i den rystende Haand. »K. K. K!« skreg han og derefter: »Min Gud! Min Gud, nu har jeg de Slyngler efter mig!«

»Hvad er det dog, Onkel!« raabte jeg.

»Døden!« sagde han, idet han rejste sig fra Bordet og gik ind i sit Værelse, medens jeg, rystende af Angst, blev siddende paa min Plads. Jeg tog Konvoluten og saa paa Indersiden af dens Overfald lige oven for den gummierede Rand tre »K«er, skrevne med rødt Blæk. Ellers var der intet, naar undtages de fem tørrede Appelsinkerner.«

»Hvad kunde vel være Grunden til denne overvældende Rædsel? Jeg forlod Frokostværelset, og idet jeg gik op ad Trappen, mødte jeg min Onkel. Han kom gaaende ned, og i den ene Haand holdt han en gammel rusten Nøgle, som han maatte have hentet oppe paa Loftet, medens han i den anden

havde et lille Messingskrin, der kunde ligne noget efter et Pengeskrin.«

»De kan gøre, hvad de vil; men jeg skal nok pudse dem endnu,« udbrød han med en rasende Ed. »Sig til Mary, at hun skal lægge Ild i mit Værelse i Dag, og send saa Bud ind til Fordham, Sagføreren der nede i Horsham, og bed ham komme op til mig.«

»Jeg gjorde, som han befalede, og da Sagføreren var kommen, fik jeg Ordre til at komme op i min Onkels Værelse. Ilden brændte lystig i Kaminen, og foran ved Gitteret laa der en Bunke bladet Aske som af brændt Papir, medens Messingskrinet stod tomt ved Siden af det. Da jeg skottede hen til Skrinet studsede jeg, idet jeg lagde Mærke til, at de tre »K«er, som jeg om Morgenens havde læst paa Konvoluten, ogsaa stod paa Laaget.

»Jeg vil have, John, at Du skal være Vitterlighedsvidne ved mit Testamente. Jeg overlader min Ejendom med alle dens Herligheder og Lyder til min Broder, din Fader, fra hvem den uden Tvivl i Tidens Løb, vil gaa over til dig. Kan du nyde den i Fred og Ro, saa er det godt; men kan du det ikke, saa vil jeg raade dig, min Dreng, at overlade den til din Dødsfjende. Det gør mig ondt, at jeg skal overdrage dig en saadan tveægget Ting; men det er mig umuligt at sige, hvad Vending Sagerne vil tage. Vær nu saa god at sætte dit Navn der, hvor Mr. Fordham viser dig.«

»Jeg underskrev efter Sagførerens Anvisning Testamentet, og han tog det derefter med sig. Denne besynderlige Hændelse gjorde, som De nok kan tænke, et dybt Indtryk paa mig, og jeg gik og spekulerede og brød min Hjerne uden at kunne finde nogen Forklaring paa den. Dog kunde jeg ikke afryste den ubestemte Angest, den havde indgydt mig, om den end blev noget svagere, eftersom Tiden gik, og der ingenting indtraf, som forstyrrede vort rolige, ensformige Liv.

»Alligevel kunde jeg se en stor Forandring paa min Onkel. Han var bleven endnu mere forfalden til Spiritus, og endnu mere sky over for sine Medmennesker. Han tilbragte næsten hele Tiden paa sit Værelse med Døren laaset indvendig fra, men undertiden for han der ud fra i en Slags drukken Vildskab, styrtede ud af Huset og løb omkring i Haven med en Revolver i Haanden, idet han skreg, at han ikke var bange for nogen, og at han ikke vilde lade sig lukke inde som et Faar i en Fold, hverken af Mennesker eller af Djævelen.

»Men naar disse Anfald var ovre, tumlede han altid med rædselsslagne Miner ind ad Døren og skyndte sig at laase den efter sig, som om han ikke længere kunde trodse den Rædsel, der laa paa Bunden af hans Sjæl. Efter et saadant Anfald har jeg, selv paa en meget kold Dag, set hans Ansigt dryppe af Sved, som om han lige var staaet op af et varmt Bad.

»Naa — for at komme til Ende med Sagen og ikke trække altfor store Veksler paa Deres Taalmodighed, Mr. Holmes — saa kom der en Nat, da han igen foretog et af disse drukne Udfald, hvorfra han aldrig vendte tilbage. Da vi gik ud for at søge efter ham, fandt vi ham liggende med Ansigtet nedad i en lille grødebevokset Dam, som findes i den yderste Ende af Haven. Der var ingen Mærker eller Tegn paa hans Legeme, som kunde tyde paa, at han havde været Genstand for voldeligt Overfald, og Vandet var kun to Fod dybt, derfor afsagde Juryen, der kendte hans Ekcentricitet, ogsaa en Kendelse, der lød paa, at han havde begaaet Selvmord. Men jeg, som vidste, hvorledes han krympede sig ved den blotte Tanke om Døden, jeg fandt det meget vanskeligt at tro, at han skulde være gaaet ud for at søge den.

»Men saaledes var altsaa min Onkels Endeligt, og min Fader arvede hans Ejendom tillige med fjorten Tusinde Pund, som min Onkel havde staaende i Banken.«

»Aah, vent et Øjeblik,« sagde Holmes. »Deres Fortælling bliver, saa vidt jeg kan forudse, en af de mærkeligste, jeg endnu har hørt. Vil De sige mig, hvad Dato det var, at Deres Onkel modtog det omtalte Brev, og hvad Dag det var, han begik det formodede Selvmord.«

»Brevet kom den 10de Marts 1887, og hans

Død indtraf syv Uger senere, Natten mellem den 1ste og 2den Maj.

»Tak, vil De saa gaa videre.«

»Da min Fader overtog Horsham Ejendommen, foretog han paa min Anmodning en omhyggelig Undersøgelse af det Loftskammer, der altid havde været tillaaset. Vi fandt Messingskrinet deroppe; men dets Indhold var som sagt blevet ødelagt. Paa den inderste Side af Laaget var fastklæbet en Papirseddel, paa hvilken Bogstaverne K. K. K. stod skrevet, og neden under dem stod: »Breve, Memoranda, Kvitteringer og Registre«. Vi antog, at dette angav det Indhold, der havde været i Skrinet, og som var blevet brændt af Oberst Openshaw. Ellers fandtes der ikke noget af Betydning oppe paa Kammeret med Undtagelse af en Del løse Papirer og Noticebøger, der angik min Onkels Liv i Amerika. Nogle af dem vare fra Krigens Tid, og det fremgik af dem, at han havde været en pligtopfyldende og tapper Soldat, der havde gjort sit Navn Ære. Andre skrev sig fra den efter Krigen nærmest følgende Tid og handlede mest om Politik, og man kunde af dem se, at han havde været en ivrig Modstander af de »Natsæk-Politikere«, der vare blevne sendte ned fra de nordlige Stater, for at rekonstruere Syden.

»Naa — det var altaa i Begyndelsen af 1888, at min Fader flyttede til Horsham, og alt gik saa godt, som man kunde forlange det, indtil Januar

1889. Den fjerde Dag efter Nytaar hørte jeg, da vi sad ved Frokostbordet, min Fader udstøde et Overraskelsens Raab. Han sad med en nylig aabnet Konvolut i den ene Haand og fem tørrede Appelsinkerner i den anden, som han rakte frem mod mig. Han havde altid lét af min Fortælling om det Brev, Obersten havde modtaget, og havde kaldt det en rigtig Ammestuehistorie; men han saa meget betuttet og betænkelig ud nu, da det samme var hændet ham selv.

»Men hvad i al Verden skal dog det betyde, John?« stammede han.

»Mit Hjerte sammenknugedes af bange Anelser. «Det er K. K. K.» sagde jeg.

»Han saa paa Konvolutens Inderside. «Ja, det er rigtig nok,« udbrod han, »her staar netop Bogstaverne; men hvad er det, der staar skrevet oven over dem?«

»Læg Papirerne paa Solskiven,« læste jeg, idet jeg kiggede over hans Skulder.«

»Hvilke Papirer? Hvad for en Solskive?« spurgte han.«

»Solskiven i Haven, der er jo ingen anden,« sagde jeg. »Men Papirerne maa være dem, som blev ødelagte.«

»Pyh!« sagde han og tog sig sammen, »hvad vil det hele vel saa sige, vi er jo i et civiliseret Land, og jeg bryder mig ikke om dette her Hokus-

Pokus. Hvor er for Resten det Sludder kommen fra?»

»Fra Dundee,« svarede jeg, idet jeg kastede et Blik paa Postmærket.

»Det er vel en eller anden daarlig Spøg,« sagde han, »hvad har jeg med Papirer og Solskive at gøre? Jeg bryder mig ikke om det Vrøvl.«

»Jeg vilde dog melde det til Politiet, hvis jeg var i dit Sted,« sagde jeg.

»Og blive let godt ud for min Ulejlighed. Nej, det skal jeg ikke have noget af.«

»Saa lad mig gøre det.«

»Nej, jeg forbyder dig det. Jeg vil ikke have, at der skal gøres saa mange Ophævelser over saadant noget Sludder.«

»Det var forgæves, jeg søgte at overtale ham; thi han var en meget stædig Karakter. Imidlertid gik jeg omkring med bange Anelser.

»Tredje Dagen efter, at Brevet var kommet, tog min Fader hjemme fra for at besøge en af sine gamle Venner, en Major Freebody, som er Befalingsmand paa et af Forterne paa Portsdown Hill. Jeg var meget glad ved, at han tog af Sted; thi jeg syntes, at han var mindre udsat for Faren, naar han var borte fra Hjemmet. Heri tog jeg imidlertid fejl. Dagen efter, at han var rejst, fik jeg et Telegram fra Majoren, der bad mig om at komme, saa hurtig jeg kunde. Min Fader var falden ned i en af de dybe Kalkgruber, som der findes saa mange

af i den Egn, og laa nu hen uden Bevidsthed med haardt kvæstet Hoved. Jeg ilede op til Portsdown; men min Fader døde uden at være kommen til Bevidsthed. Saa vidt man kunde forstaa, var han i Tusmørket vendt tilbage fra en Spadseretur til Fordham, og da Egnen var ukendt for ham, og der intet Hegn fandtes omkring Kalkgruberne, afgav Juryen Kendelsen: »Død ved et Ulykkestilfælde«.

»Saa omhyggelig, jeg undersøgte enhver Omstændighed, der stod i Forbindelse med hans Død, var det mig dog ikke muligt at finde noget, som kunde tyde paa, at han var bleven myrdet. Der var ingen Mærker af Vold at opdage paa ham, ingen fremmede Fodspor paa Stedet, ingen af de Ting, han havde haft hos sig, var røvede, og ingen af dem, der boede i Nærheden, havde set nogen fremmede passere de nærmeste Veje. Og dog behøver jeg næppe at sige Dem, at mit Sind ikke kunde slaa sig til Ro med den Tanke, at det kun var et Ulykkestilfælde, men at jeg tvært imod følte mig saa godt som vis paa, at her ligesom ved min Onkels Død forelaa et hemmeligt Mord.«

»Paa denne uhyggelige, skæbensvangre Maade overtog jeg Arven efter min Fader. De vil maaske spørge mig, hvorfor jeg ikke skilte mig af med den? Jeg vil svare: fordi jeg følte mig overbevist om, at vore Farer hang sammen med en eller anden Begivenhed i min Onkels Liv, at Forfølgelsen altsaa angik min Person og ikke min Ejendom, og at Faren

derfor vilde være lige saa stor det ene Sted som det andet.«

»Det var i Januar 1889, at min stakkels Fader blev ramt af sin tunge Skæbne, og nu er der gaaet to Aar og otte Maaneder siden. I den Tid har jeg levet fredeligt og lykkeligt i Horsham, og jeg begyndte allerede at haabe, at Forbandelsen var vegen fra Familien, og at den kun havde truet den Generation, der laa foran mig. Men jeg havde slaaet mig til Ro for tidligt. I Gaar Morges faldt Slaget paa den selv samme Maade som de to foregaaende Gange.«

Den unge Mand fremtog af sin Vestlomme en sammenkrammet Konvolut, vendte sig om mod Bordet og rystede fem smaa, tørrede Appelsinkerner ud paa det.

»Se, her er Konvoluten,« sagde han, »Postmærket er Londen E., og inden i staar de selv-samme Ord, som stod i den, der blev sendt til min Fader »K. K. K.«, og neden under: »Læg Papperne paa Solskiven.«

»Hvad har De saa gjort?« spurgte Holmes.

»Intet.«

»Intet?«

»For at sige det rent ud,« her skjulte han Ansigtet i sine hvide, magre Hænder, »saa har jeg følt mig ganske hjælpeløs. Jeg har haft en Fornemmelse, som en stakkels Kanin i Zoologisk Have maa have, naar den bliver sat ind til Kvælerslangen,

og denne begynder at slynge sig om den. Det forekommer mig, at jeg befinder mig i Kløerne paa en eller anden uimodstaaelig Magt, som ingen Foranstaltninger eller Forsigtighedsregler kan beskytte mig imod.«

»Nej, nej!« udbød Sherlock Holmes. »De maa gøre noget, Menneske, ellers er De fortabt. Kun en Kraftanstrengelse kan redde Dem. Det gaar ikke an, at De hengiver Dem til Fortvivlelse.«

»Jeg har talt med Politiet.«

»Ah.«

»Men da de hørte min Historie, smilede de kun. Jeg er vis paa, at Assistenten troede, at Brevene kun er en grovkørnet Spøg, og at baade min Onkels og min Faders Død kun skyldes Ulykkestilfælde, som Juryen ogsaa mente, og slet ikke stod i nogen Forbindelse med Advarslen.«

Holmes knyttede Hænderne og rakte dem i Vejret. »O, dumme Vantro!« raabte han.

»Dog har de overladt mig en Politibetjent, som maa blive hjemme hos mig.«

»Er han kommen med Dem i Aften?«

»Nej, hans Ordre lød paa at blive i min Bolig.« Atter rystede Holmes de knyttede Hænder.

»Hvorfor er De gaaet her hen til mig?« sagde han, »og fremfor alt, hvorfor kom De ikke straks?«

»Jeg vidste ikke noget af Dem at sige. Det var først i Dag, at jeg kom til at tale med Major

Prendergast om mine Besværligheder og af ham fik det Raad straks at gaa til Dem.«

»Det er jo to Dage siden, at De fik Brevet, og vi burde straks have sat os i Bevægelse. De har vel ikke flere Beviser eller Oplysninger, antager jeg, end dem, De har fortalt os — ingen Smaaomstændigheder, som kan give os en Ledetraad?«

»Jo, der er en Ting endnu,« sagde John Openshaw. Han rodede omkring i sin Frakkelomme, fremtrak et Stykke falmet, blaat Papir og lagde det paa Bordet.

»Den Dag,« sagde han, »da min Onkel brændte sine Papirer, fandt jeg bag efter i Asken flere Papirstumper, og jeg lagde Mærke til, at de alle havde denne Farve. Senere fandt jeg paa Gulvet i hans Værelse dette Papir, som jeg antager maa have hørt til dem, han vilde brænde. Det er formodentlig faldet ud fra de andre, uden at han har lagt Mærke dertil, og er paa den Maade undgaaet Ødelæggelsen. Appelsinkernerne staar nævnet deri, men ellers kan jeg ikke se, at det kan hjælpe os meget. Jeg synes, at det nærmest ser ud som en eller anden Dagbog. Skriften er temmelig afgjort min Onkels.«

Holmes flyttede Lampen, og vi bøjede os begge ned over Papiret, hvis pjaltede Rand tydede paa, at det maatte være revet ud af en Bog. Som Overskrift stod der: »Marts 1869«, og neden under stod følgende gaadefulde Sætninger:

»4de Hudson kom. Samme gamle Platform.«

»7de. Sendt Kernerne til Mc. Cauley, Paramore og John Swain af St. Augustine.

»9de. Mc. Cauley besørget.

»10de. John Swain besørget.

»12te. Besøgt Paramore. Alt vel.« —

»Tak,« sagde Holmes, idet han lagde Papiret sammen og rakte den unge Mand det. »Men nu maa De ikke under nogen Omstændigheder spille et eneste Øjeblik. Vi har ikke engang saa megen Tid tilovers, at vi nærmere kan drøfte det, De har fortalt mig. De maa gaa hjem straks og gøre noget.«

»Hvad skal jeg gøre?«

»Der er kun een Ting at gøre, og den maa gøres straks. De maa lægge det Stykke Papir, De har vist os, ned i det Messingskrin, De har omtalt, og i Skrinet maa De lægge et Brev, hvori De meddeler, at alle de andre Papirer bleve brændte af Deres Onkel, og at dette er det eneste, som er blevet tilbage. De maa forsikre dette paa en saadan Maade, at man ikke kan andet end tro Dem. Naar De har gjort det, maa De straks hensætte Skrinet paa Solskiven, som det er blevet forlangt. Forstaar De?«

»Ja, fuldkomment.«

»Tænk ikke foreløbig paa Hævn eller noget af den Slags. Jeg antager, at vi ved Politiets og Lovens Hjælp senere kan opnaa dette; men vi har et stort Garn at binde, medens de andres allerede er i Stand. Det første, vi har at gøre, er at fjerne

den overhængende Fare, som truer Dem, det andet er at opklare Mysteriet, og det tredje bliver saa at straffe de skyldige.«

»Maa jeg nu takke Dem,« sagde den unge Mand, idet han rejste sig og tog Regnkappen paa. »De har givet mig nyt Liv og Haab, og jeg skal straks gøre, hvad De har raadet mig til.«

»Spild ikke et Øjeblik, og tag Dem frem for alt i Agt i Mellemtiden; thi jeg tror ikke, at der kan være nogen som helst Tvivl om, at De trues af en stor og overhængende Fare. Hvorledes tager De hjem?«

»Med Toget fra Waterloo.«

»Klokken er endnu ikke ni, der vil være mange Folk paa Gaden, derfor antager jeg, at De endnu vil være i Sikkerhed; men De kan dog ikke være for paapasselig og vagtsom.«

»Jeg er bevæbnet.«

»Det er godt. I Morgen tidlig skal jeg straks begynde at undersøge Sagen.«

»Saa vil De altsaa komme til Horsham?«

»Nej, Hemmeligheden ligger her i London. Det er her, jeg maa søge den.«

»Saa vil jeg tillade mig at se ind til Dem om en Dags Tid eller to for at meddele Dem, hvad der er bleven af Messingskrinet og Papiret. Jeg skal nok følge Deres Raad i et og alt.«

Han trykkede vore Hænder og gik. Udenfor hylede og tudede Stormen endnu, og Regnen piskede

og plaskede paa Ruderne. Den sælsomme, uhyggelige Historie syntes at være kommen til os ude fra de vilde, rasende Elementer — at være blæst ind til os som Tang fra en Orkan for atter at blive suget tilbage i det oprørte Hav.

Sherlock Holmes sad i nogen Tid tavs med Hovedet bøjet fremad og Øjnene fæstede paa Gløderne i Kaminen. Derefter tændte han sin Pibe, lænede sig tilbage i Stolen og iagttog Tobaksrøgens blaa Ringe, i det disse en for en svævede op mod Loftet.

»Jeg antager, Watson,« begyndte han til sidst, »at af alle de Sager, vi har haft under Behandling, har ingen været mere fantastisk end denne.«

»Ja, det skulde da være de fires Tegn.«

»Nu, ja, maaske den undtagen, og dog forekommer det mig, at denne John Openshaw er udsat for langt større Farer, end Scholto'erne var.«

»Har De da,« spurgte jeg, »allerede dannet Dem en bestemt Forestilling om, hvad det er for Farer.«

»Ja, der kan ikke være nogen Tvivl om, af hvilken Natur de er,« svarede han.

»Hvorledes er de da. Hvem er denne K. K. K., og hvorfor forfølger han denne ulykkelige Familie?«

Sherlock Holmes lukkede Øjnene og støttede Albuerne paa Stolearmene, medens han satte Fingerpidserne sammen: »Den ideale Tænker,« sagde han,

»vilde, naar han havde faaet opgivet blot et eneste Faktum i dets Sammenhæng, deraf kunne udlede ikke alene den Række af Begivenheder, der er gaaet forud for det, men ogsaa de Resultater, der vil flyde deraf. Ligesom Cuvier blot ved at undersøge en enkelt Knogle, udførlig kunde beskrive det Dyr, hvorefter den var tagen, saaledes burde den Iagttagere, der fuldstændig har sat sig ind i og forstaaet et enkelt Led i en Begivenhedsrække, være i Stand til nøjagtig at kunne anføre alle de andre baade foregaaende og efterfølgende. Vi har endnu ikke forestillet os de Resultater, som de blotte Fornuftslutninger kan komme til. Maaske vil vi dog opleve at faa at se, at Problemer, der har vist sig uløselige for dem, der søge en Løsning ved alle deres Sansers Hjælp, løses af Tænkeren i hans Studereværelse. For at kunne bringe Følgeslutningernes Kunst til dette høje Standpunkt er det imidlertid nødvendigt, at Tænkeren maa kunne drage Nytte af alle de Kendsgerninger, der er komne til hans Kundskab, hvilket selv i vor oplyste og paa Haandbøger saa rige Tidsalder, er noget vanskeligt at opnaa. Imidlertid kan det dog ikke anses for umuligt for et Menneske, at erhverve sig de Kundskaber, som efter al Rimelighed vil kunne komme ham til Nytte ved hans Undersøgelser, det er det, jeg har søgt at opnaa. Hvis jeg husker rigtig, saa har De selv ved en bestemt Lejlighed i

vort Bekendtskabs første Dage, paa en meget klar og kort Maade bestemt min Begrænsning.»

»Ja,« svarede jeg leende, »det var en underlig Optegnelse, jeg tror for Resten, den ligger i min Lommebog endnu.« Hermed trak jeg denne frem og begyndte at læse:

»Sherlock Holmes's Kundskaber og deres Begrænsning: 1. Kendskab til Literaturen . . ingen. 2. Do. til Filosofi . . ingen. 3. Do. til Astronomi . . ingen. 4. Do. til Politik . . meget ringe. 5. Do. til Botanik . . meget spredt. Er udmærket inde i Belladonna, Opium og andre Giftstoffer samt deres Virkninger, men kender ikke det mindste til praktisk Havebrug. 6. Do. til Geologi . . Praktisk, men meget begrænset. Skelner ved et eneste Blik forskellige Jordarter fra hinanden. Efter Spadsereture har han vist mig Stænk paa sine Benklæder og af deres Farve og Konsistens afgjort og fortalt mig, i hvilken Del af London, han havde hentet dem. 7. Do. til Kemi . . Fortrinlig. 8. Do. til Anatomi . . Indgaaende, men meget usystematisk. 9. Do. til sensationel Literatur . . Rig. Det synes, som om han kender enhver Enkelthed af de Rædselsgerninger, der ere begaaede i den bekendte Verden i det sidste Aarhundrede. 10. Spiller udmærket Violin. 11. Er en fortrinlig Gymnastiker, Boxer og Fægter. 12. Har en grundig

og praktisk Kendskab til den engelske Lov. Og hertil kan jeg endnu efter nærmere Bekendtskab tilføje,« sluttede jeg. »13. Forgiver sig selv med Tobak og Cocain, hvilket passer godt til det ulykkelige 13-Tal.«

Holmes lo ad min sidste Bemærkning. »Nu,« sagde han, »jeg siger endnu, som jeg sagde den Gang, at et Menneske bør holde sit lille Hjerne-kammer forsynet med de Ting, som han anser for nyttige, medens han kan stoppe alt det overflødige ind i sit Pulterkammer, det vil i dette Tilfælde sige i sine Haandbøger og Leksika, hvor han altid kan faa fat i det, hvis han uformodet skulde faa Brug for det.

»Men skal vi have Haab om at klare den Sag, som er bleven os overdragen i Aften,« vedblev han, »saa maa vi ganske vist tage vor Tilflugt til alle vore Hjælpemidler. Vær derfor saa venlig at række mig K.-Bindet af den amerikanske Encyclopædi, som staar i Reolen lige bag ved Dem. — Tak. Lad os saa tænke lidt over Situationen og se, hvad vi kan uddrage af den. For det første maa vi nu begynde med en stærk Formodning om, at denne Oberst Openshaw har haft sine tvingende Grunde til at forlade Amerika. Mennesker i hans Alder bryder ikke med alle deres Vaner og tilvante Levevis og ombytter ikke Floridas herlige Klima for et ensomt Liv i en kedelig og taaget engelsk Provinsby, naar

de ikke er haardt nødt til det. Hans stærke Hang til Ensomhed her i England tyder stærkt paa, at han har været bange for noget eller nogen, og vi kan derfor temmelig sikkert gaa ud fra, at det har været Frygt for nogen eller noget, der har drevet ham fra Amerika. Men hvad det angaar, han frygtede, da kan vi kun slutte os til det af de skrækkelige Breve, der blev modtagne af ham og hans Efterfølgere. Lagde De Mærke til, hvilke Post stempler disse Breve havde?»

»Det første var fra Pondicherry, det andet fra Dundee, og det tredje fra London.«

»Fra Øst-London. Hvad slutter De saa af dette?»

»Det er alle Søhavne. At den skrivende maa have været om Bord paa et Skib.«

»Fortræffeligt! Ja, der har vi allerede een Ledetraad. Der kan ikke være nogen Tvivl om, at der er Sandsynlighed — meget stor Sandsynlighed for, at den skrivende har været om Bord paa et Skib. Og lad os saa lægge Mærke til en anden Omstændighed. Den første Gang, altsaa da Postmærket var Pondicherry, hengik der syv Uger mellem Trusselen og dens Udførelse. Den anden Gang, da der stod Dundee, var det kun tretten Dage. Giver det Dem ikke nogen Oplysning.«

»Jo, der har i det første Tilfælde været en længere Rejse at gøre.«

»Ja, men Brevet havde ogsaa en længere Rejse at gøre.«

»Ja, saa ser jeg ikke, hvad der ligger deri.«

»Der er i det mindste den Sandsynlighed, at Skibet, hvori Manden eller Mændene sejler, er et Sejlskib. Det ser ud, som om de altid har sendt deres mærkelige Advarsel eller Tegn foran sig, naar de tog ud i et af deres Ærinder. De ser, hvor hurtig Gerningen fulgte paa Tegnet, da dette kom fra Dundee. Var de kommen fra Pondicherry i Damper, vilde de være arriveret omtrent lige saa hurtig, som deres Brev; men der hengik jo syv Uger. Jeg antager, at disse syv Uger repræsenterer Sejlhastighedens Forskel mellem Postdampskibet, der bragte Brevet, og Sejlskibet, der bragte Brevskriverne.«

»Det er muligt.«

»Det er mere end det; det er sandsynligt. Og deraf kan De nu se, hvor overhængende Faren er for den unge Openshaw, og Grunden til, at jeg formanede ham saa indtrængende til at være forsigtig. Slaget er altid falden ved Slutningen af den Tid, det vilde tage Afsenderen at tilbagelægge Afstanden. Men det sidste Brev er kommen fra London, og derfor kan vi ikke gøre Regning paa nogen Opsettelse.«

»Du gode Gud!« udbrød jeg, »hvad skal den da betyde denne ubarmhjertige Forfølgelse?«

»De Papirer som Openshaw havde i Forvaring,

har øjensynlig været af den allerstørste Betydning for Personen eller Personerne i Sejlskibet. Jeg antager, at der er størst Sandsynlighed for, at der har været mere end een. En enkelt Mand har ikke kunnet udføre to Mord saaledes, at Juryen har kunnet føres bag Lyset begge Gange. Der maa have været flere om det, og det maa have været beslutsomme og dygtige Folk, der har været i Besiddelse af rige Hjælpemidler. Papirerne vil de absolut have, hvem Ihændehaverne af dem saa end er. Men heraf ser De, at K. K. K. ikke kan være Navnet paa en enkelt Person, men maa være Tegnet for en Forening.«

»Men hvilken Forening?«

»Har De aldrig« — her bøjede Sherlock Holmes sig frem imod mig og dæmpede Stemmen — »har De aldrig hørt om Ku Klux Klan?«

»Nej.«

Holmes bladede i Bogen, som laa over hans Knæ. »Her er det,« sagde han straks efter. »Ku Klux Klan. Et Navn, som menes at skulle være en Efterligning af den Lyd, der fremkommer, naar man spænder en Riffel. Denne frygtelige Forening blev dannet af nogle Ex-Konfødererede Soldater i Sydstaterne og fik hurtig Aflæggere i de forskellige Egne af Landet, især i Tennessee, Louisiane, de to Caroliner, Georgia og Florida. Dens Magt blev anvendt til politiske Formaal, hovedsagelig til at terrorisere Negervenerne, og den baade myrdede og

udjog de Folk af Landet, som vare Modstandere af dens Anskuelse. Forud for dens Voldshandlinger gik gerne en Advarsel, der blev sendt til den af Foreningen domfældte Person i en eller anden fantastisk, men dog let kendelig Skikkelse — i nogle Egne en Kvist med Egeblade og i andre Melon- eller Orangekerner. Naar Offeret modtog dette Tegn, maatte han enten aabenlyst forandre sine politiske Anskuelse og Sympatier eller ogsaa flygte ud af Landet. Trodsede han den frygtelige Forening, var Døden ham vis, og den blev gerne tilføjet ham paa en eller anden sælsom og uforudselig Maade. Saa fuldkommen var denne Forenings Organisation og saa systematiske dens Metoder, at man næppe kender et eneste Tilfælde, hvor nogen ustraffet har vovet at trodse den, eller hvor Udøverne i Voldshandlingerne ere blevne opsporede og straffede. I nogle Aar florerede Foreningen stærkt, endskøndt baade Regeringen og de bedre Klasser gjorde alt, hvad de kunde, for at faa den udryddet. Men i Aaret 1869 ophørte dens Virksomhed temmelig pludselig, skønt der ganske vist er forekommet sporadiske Udbrud af den hist og her siden hint Aar.«

»De vil lægge Mærke til,« sagde Holmes, idet han lagde Leksikonet ned, »at Foreningens pludselige Opøsning falder sammen med Openshaws Bortrejse og Papirernes Bortførelse fra Amerika. Dette kan naturligvis lige saa godt være Aarsag som Virkning. Men De ser nu, at det ikke er saa underligt, at

han og hans Familie har nogle af de mest uforsonlige Aander i Hælene paa sig. De kan nok tænke Dem, at disse Registre og Dagbøger kan kompromittere mange af Foreningens første Mænd, og at der er mange, som ikke sover rolig, før Papirerne er skaffede til Veje.«

»Det Papir, vi har set —«

»Er muligvis et Stykke af Ku-Klux-Klanens Forbryder-Journal. Saa vidt jeg husker, stod der jo: »Send Kernerne til A., B. og C.,« det vil med andre Ord sige: send Foreningens Varsel til dem. Efter dette følger Optegnelserne om, at A. og B. er udklarerede, hvilket formodentlig vil sige, at de har forladt Landet, og til sidst at C. er besøgt, hvilket jeg er bange for har haft et sørgeligt Resultat for C. Nu vel, Doktor, jeg tror nok, at vi skal faa lidt Lys kastet ind i denne mørke Affære, og jeg tror, at den eneste Chance, den unge Openshaw i Mellemtiden har, er at gøre, hvad jeg har raadet ham til. I Aften kan der imidlertid hverken siges eller gøres mere, vær derfor saa god at række mig Violinen, og lad os saa for en halv Times Tid søge at glemme det skrækkelige Vejr og vore Medmenneskers endnu skrækkeligere Adfærd.«

Om Morgenens havde Vejret bedaget sig, det var bleven stille, og Solen skinnede med undertrykt Klarhed gennem det Taageslør, der altid hænger over den store By. Sherlock Holmes sad allerede ved Frokosten, da jeg kom ned.

»De maa undskylde, at jeg ikke har ventet paa Dem,« sagde han, »jeg er belavet paa at faa meget travlt i Dag med den unge Openshaws Sag.«

»Hvad vil De gøre?« spurgte jeg.

»Det vil meget afhænge af mine første Undersøgelsers Resultat. Det kan nok være, at jeg alligevel kommer til at tage ned til Horsham.«

»Men De tager altsaa ikke derned først?«

»Nej, jeg vil begynde her i Byen. Ring paa Klokken, saa vil Pigen komme med Deres Kaffe.«

Medens jeg ventede paa denne, tog jeg den urørte Avis, der laa paa Bordet, og lod Blikket løbe hen over Spalterne. Det standsede ved en Overskrift, der sammenknugede mit Hjerte.

»Holmes!« udbød jeg, »De kommer for silde!«

»Ah,« sagde han, »idet han satte Koppen ned, »Hvorledes skete det?«

Han talte roligt; men jeg kunde se, at hans Sind var i hæftigt Oprør.

»Jeg fik Øje paa Navnet Openshaw og paa Overskriften: »Et Ulykkestilfælde ved Waterloo Broen.« Her er Beretningen:

»Mellem Klokken ni og ti i Aftes, hørte Politibetjent Cook i H.-Afdelingen, der har Vagt omkring

ved Waterloo Broen, et Raab om Hjælp og et Plask i Vandet; men Vejret var saa mørkt og stormfuldt, at det, skønt mange af de forbigaaende straks tilbød deres Assistance, ikke var muligt at redde den ulykkelige. Imidlertid blev Flodpolitiet tilkaldt, og ved dets Hjælp lykkedes det at finde Liget af den forulykkede. Det var en ung Mand, hvis Navn, som det fremgaar af en Konvolut, der fandtes i hans Lomme, var John Openshaw, og som bor i Nærheden af Horsham. Man antager, at han har skyndt sig ned over Broen for i Tide at komme med det sidste Tog fra Waterloo Stationen, og at han i sit Hastværk og i det tætte Mørke har taget Fejl og er gaaet ud over en af de smaa Landingspladser for Dampbaade. Der fandtes ikke Spor af Vold paa Liget, og der kan ikke være nogen Tvivl om, at den ulykkelige har været Offer for et Ulykkestilfælde, hvilket burde foranledige, at Myndighedernes Opmærksomhed noget mere end hidtil blev henledet paa de førnævnte Landingssteders Tilstand, der ikke yder tilstrækkelig Sikkerhed for Borgernes Liv og Lemmer.«

Vi sad i Taushed i nogle Minutter, og Holmes var mere nedtrykt og rystet, end jeg nogen Sinde før havde set ham.

»Dette saarer min Stolthed, Watson,« sagde han til sidst, »det er maaske en smaalig Følelse; men alligevel saarer det min Stolthed. Det er nu bleven en Sag, der angaar min egen Person, og hvis Gud under mig Liv og Helbred, skal jeg nok faa Fingre

i disse Skurke. At tænke sig, at han er kommen til mig om Hjælp, og at jeg har sendt ham fra mig i Døden!»

Han sprang op og gik frem og tilbage i den heftigste Sindsbevægelse, idet hans blege Kinder blussede, og de lange, tynde Hænder uafbrudt knyttes og aabnedes.

»Det maa være snedige Djæвле,« udbød han til sidst. »Hvorledes kan de have faaet ham lokket derned? Flodbredden ligger jo ikke paa den direkte Vej til Stationen. Broen har uden Tvivl, selv paa den Tid af Døgnet, været for befærdet til Udførelsen af deres Forsæt. Nu vel, Watson, vi skal dog se, hvem der kommer til at le sidst. Nu gaar jeg ud.«

»Til Politiet?«

»Nej, jeg vil være mit eget Politi. Naar jeg har spundet mit Garn, kan Politiet fange Fluerne, men ikke før.« —

Jeg var hele Dagen travlt optaget af min Praksis, og det var langt ud paa Eftermiddagen, før jeg kom tilbage til Baker Street. Sherlock Holmes var endnu ikke kommen hjem. Klokken var over ti, før han traadte ind, bleg og udmattet. Han gik hen til Buffetten, rev et Stykke ud af Brødet og slugte det med stor Graadighed, hvorefter han omtrent tømte Vandkaraflen.

»De er nok baade sulten og tørstig, saa det kan forslaa noget,« bemærkede jeg.

»Ja, saa sulten som en Ulv. Jeg har ikke haft

Tid til at tænke paa Mad før og har intet nydt siden Frokost.«

»Slet ingen Ting?«

»Nej, ikke det mindste! jeg har som sagt ikke haft Tid.«

»Og hvorledes er det saa gaaet med Sagen?«

»Godt.«

»De har fundet en Traad.«

»Jeg har dem i min hule Haand. John Openshaw skal ikke længe forblive uhævnnet. Ah, Watson lad os sende dem deres eget djævelske Varemærke paa Halsen. Det var en god Ide.«

»Hvad mener De?«

Han tog en Appelsin henne fra en Skaal paa Buffetten, rev den i to Stykker og klemte Kernerne ud paa en Tallerken. Derefter tog han fem af dem og kom dem i en Konvolut. Paa Indersiden af dennes Overfald skrev han S. H. for J. O., lukkede den og skrev uden paa: »Til Kaptajn James Calhoun, Fører af Barken »Den enlige Stjerne«, Savannah, Georgia.«

»Det vil ligge til ham, naar han er løbet ind i Havn,« sagde han og lo saa smaat, »og det skal nok give ham en søvnløs Nat. Han vil erfare, at disse er lige saa paalidelige Forudbebudere af hans Skæbne, som dem, der blev sendt Openshaw af ham.«

»Og hvem er denne Kaptajn Calhoun?« spurgte jeg.

»Bandens Fører. Jeg skal ogsaa nok faa fat i de andre, men ham først.«

»Hvorledes kom De paa deres Spor?«

Han tog et stort Ark Papir op af Lommen; det var helt beskrevet med Datoer og Navne.«

»Jeg har tilbragt hele Dagen,« sagde han, »over Lloyds Registre og andre gamle Papirer, for først at se, hvilke Skibe, der var løbne ind til Pondicherry i Januar og Februar 1887 og derefter følge disse paa deres Fart senere. Der var ikke mindre end seks og tredive, og af disse tiltrak »Den enlige Stjerne« sig straks min Opmærksomhed paa Grund af at den, skønt det hed sig, at den var udklareret fra London, dog bar det samme Navn, som er givet en af Unionsstaterne.«

»Texas, tror jeg.«

»Jeg var og er ikke vis paa, hvilken det er, men jeg kunde regne ud, at Skibet maatte være fra Amerika.«

»Hvad saa?«

»Saa saa jeg efter i Skibsefterretningerne fra Dundee, og da jeg fandt, at Barken »Den enlige Stjerne« var der i Januar 1889, blev min Mistanke til Vished. Derefter forhørte jeg mig om, hvilke Skibe, der for Tiden laa i Londons Havn.«

»Naa?«

»»Den enlige Stjerne« var ankommen dertil sidste Uge. Jeg gik ned til Albert Dok og hørte, at den var gaaet ned ad Floden med Tidevandet

tidlig i Morges, og at den var bestemt til sit Hjemsted Savanna. Jeg telegraferede til Gravnsend og fik det Svar, at den var passeret for nogen Tid siden, og eftersom Vinden er villig, tvivler jeg ikke om, at den allerede nu er forbi Godwins og ikke langt fra Øen Wight.«

»Hvad vil De da saa gøre?«

»Aah, jeg har dem fuldstændig i min Vold. Kaptajnen og de to Styr mænd er de eneste Amerikanere paa Skibet, de andre er Finner og Ty skere, og endvidere ved jeg, at de alle tre var fraværende fra Skibet i Nat. Alt det fik jeg at vide fra Stuveren, som havde indladet deres Last. Naar deres Sejlskib er naaet Savanna, vil Postdamperen allerede have bragt dette Brev derover, og Telegraf en vil have underrettet Savannas Politi om, at disse tre Herrer ønskes udleverede til Politiet her, da de er anklagede for Mord.« —

Mennesket spaar, men Gud raa'r — selv de snildest lagte menneskelige Planer kunne glippe, og John Openshaws Mordere skulde aldrig modtage de Appelsinkerner, der kunde vise dem, at en anden endnu mere snu og resolut end dem selv var paa Spor efter dem. Efteraarsstormene vare dette Aar overmaade langvarige og heftige. Vi ventede længe

paa Tidender om »Den enlige Stjerne« fra Savanna; men der kom ingen. Da hørte vi til sidst, at et Skib langt ude paa Atlanterhavet havde opfisket en Agterstævn af en Baad, som laa og drev i Vandet, og paa hvilken der stod udskaaret et »D. E. S.«

Det er alt, hvad vi nogen Sinde ville faa at vide om »Den enlige Stjerne.«

DEN KROGEDE MAND.

DEZ. KROGGEDE. HJAAK.

En Sommermorgen, nogle faa Maaneder efter mit Bryllup, sad jeg ved min egen Arne, røg min sidste Pibe og nikkede over en Roman; thi jeg havde haft et meget anstrengende Dagsarbejde. Min Kone var allerede gaaet oven paa, og Lyden af Gangdøren, der blev laaset og lukket, underrettede mig om, at Tjenestefolkene ligeledes vare ved at gaa til Ro. Jeg havde rejst mig fra Stolen og var i Færd med at banke Asken ud af min Pibe, da jeg paa een Gang hørte Klokken ringe.

Jeg skottede op til Uret. Klokken var et Kvarter over elleve. Det kunde ikke være nogen Gæst saa sent paa Aftenen. Altsaa en Patient; jeg kunde rimeligvis belave mig paa en hel Nats Vaagen. Meget ærgerlig gik jeg ud i Entréen og aabnede Gangdøren. Til min store Forbavselse var det Sherlock Holmes, der stod paa Trappestenen.

»Ah, god Aften, Watson; jeg haabede nok, at jeg ikke vilde komme for sent til at træffe Dem.«

»God Aften, kære Ven, vær'sgod træd indenfor.«

»De ser temmelig forbavset ud, og det er da heller ikke saa besynderligt! Lettet, tror jeg for Resten! Hm! De ryger endnu den samme Melange som i Deres Ungkarledage, det kan jeg se paa Asken, som ligger der paa Deres Ærme. Det er let at se, Watson, at De har været vant til at gaa i Uniform. De vil aldrig kunne gaa for en ægte Civilist, saa længe de beholder den Vane at bære deres Lommetørklæde i Deres Ærme. Kan De huse mig i Nat?»

»Ja, med Fornøjelse.«

»De fortalte mig forleden, at De havde et Gæsteværelse for en enlig Mandsperson, og jeg ser, at de ingen Herrefremmede har for Øjeblikket, hvis Vedkommende da ikke har taget sin Hat med ind,« med disse Ord skottede han op til Knagerækken i Entréen.

»Nej, og det skal være mig en stor Fornøjelse, at huse Dem.«

»Tak, saa vil jeg lægge Beslag paa en af Knagerne. Det gør mig ondt at se, at De har haft en af de britiske Haandværkere i Huset for nylig, en saadan har man ikke for sin Fornøjelse. Det er da vel ikke Vandledningen, de er galt med?»

»Nej, det er Gassen.«

»Ah! Han har efterladt to Mærker af sine sombeslaaede Støvler paa Deres Linoleum, der hvor Lyset falder paa det.«

»Naa, det er deraf, De ved det? Hør vil De ikke have noget at spise?«

»Nej, Tak, jeg spiste noget Smørrebrød i Restaurationen paa Waterloo Stationen, men jeg vil gerne ryge en Pibe sammen med Dem.«

Jeg rakte ham min Pung, og han tog Plads lige over for mig og sad og røg nogen Tid i Tausched. Jeg vidste godt, at det maatte være en temmelig alvorlig Sag, der førte ham hen til mig paa denne Tid af Døgnet; men jeg ventede taalmodig, indtil han selv brød Tavsheden.

»Jeg sér, at De har haft en Del at tage vare i de sidsteDage,« sagde han og sendte mig et skarpt Blik.

»Ja, jeg har meget at bestille for Tiden,« svarede jeg. »Maaske synes De, at jeg er meget dum,« tilføjede jeg, »men jeg maa tilstaa, at jeg ikke kan regne ud, hvoraf De slutter Dem til min Travlhed.«

Holmes lo saa smaat.

»Jeg har den Fordel at kende en Del til Deres Vaner, kære Watson,« sagde han. »Naar De kun har en kort Runde at gøre, gaar De altid, hvorimod De, naar de har mange Patienter at besørge, tager en Cab, Da jeg nu lagde Mærke til, at Deres Støvler, skønt de have været brugte, slet ikke ere snavsede, tvivlede jeg ikke om, at De for Tiden har travlt nok til at benytte Dem af en Cab.«

»Udmærket!« udbød jeg.

»Yderst simpelt og elementært,« sagde han.

»Det er et af de Tilfælde, hvor Tænkeren kan frembringe en Virkning, der for Tilhøreren faar Udseende af at være meget mærkelig, fordi denne har overset det lille Punkt, som er Basis for Tankeslutningen. Det samme kan for Resten, kære Ven, siges om Virkningen af de smaa Fortællinger, De har udgivet under Navnet »Sherlock Holmes Opdagelser«. Disse have nemlig ogsaa noget af »Distanceblænderi« ved sig, eftersom deres Virkning beror paa, at De tilbageholder en Del af Problemernes Faktorer, som aldrig bliver meddelt Læseren. For Øjeblikket indtager jeg for Resten akkurat den samme Stilling, som nævnte Læsere, thi i min Haand holder jeg Traadene til en af de sælsomste Sager, der nogen Sinde har faaet et Menneske til at anspænde sin Hjerne; men jeg savner den ene eller det Par, som er nødvendige for at fuldkommengøre min Teori. Men jeg skal nok faa dem, Watson, jeg skal nok faa dem!«

Hans Øjne tindrede, og de blege Kinder farvedes af en svag Rødme. Et Øjeblik blev Sløret slaaet til Side for hans ivrige, ærgerrige Natur; men ogsaa kun for et Øjeblik. Da jeg atter skottede over til ham, havde hans Ansigt den stenhaarde Ro, som man ellers kun finder hos Præriens Rødhuder, og som har faaet saa mange til at betragte ham mere som en Maskine end som et Menneske.

»Nævnte Problem frembyder flere Træk af stor Interesse,« sagde han, »ja jeg kan godt sige meget sjældne Træk af højst usædvanlig Interesse. Jeg

har allerede undersøgt Sagen, og jeg tror nok, at jeg har faaet Kig paa Sammenhængen. Hvis De vil ledsage mig i Morgen, naar jeg foretager det sidste Skridt til at opklare den, kan De blive mig til stor Hjælp.«

»Det skal være mig en stor Fornøjelse.«

»Kan De tage saa langt ud som til Aldershot i Morgen?«

»Jo, jeg antager nok, at Jackson kan klare min Praksis saa længe.«

»Godt, jeg vil gerne tage af Sted med 11¹⁰ Toget fra Waterloo Stationen.«

»Saa faar jeg Tid nok til at træffe mit Arrangement med ham.«

»Naa, og hvis De ikke er alt for søvnig, saa skal jeg give Dem en kort Beretning om, hvad der er sket, og om hvad der endnu er tilbage at gøre.«

»Jeg var rigtignok søvnig, før De kom; men nu er jeg bleven ganske vaagen.«

»Jeg skal nok fatte mig saa kort, det er mig muligt, uden dog at undlade noget af det væsentlige. Jeg anser det forøvrigt for sandsynligt, at De allerede har læst om Sagen i Bladene. Det er det formodede Mord paa Oberst Barclay af det 124de Regiment, som for Øjeblikket ligger i Aldershot, der er Tale om.«

»Det har jeg intet hørt om.«

»Det har ganske vist heller ikke endnu vakt megen Opmærksomhed undtagen paa Stedet, hvor

det er foregaaet, det er heller ikke mere end to Dage siden. De nærmere Omstændigheder er i al Korthed følgende:

»Det 124de Regiment eller det kongelige graa, som det ogsaa kaldes, er, som De uden Tvivl ved, et af de berømteste irske Regimenter i den britiske Hær. Det udviste ligefrem Vidundere af Tapperhed, saa vel i Krimkrigen som i det indiske Oprør, og har fra den Tid udmærket sig ved alle mulige Lejligheder. Det havde indtil i Mandags Aftes til Fører den kække James Barclay, en tapper Veteran, der begyndte som simpel Menig, men som paa Grund af sine heltemodige Bedrifter under Oprørskrigen avancerede til Officer og til sidst opnaaede at blive øverstkommanderende over det Regiment, i hvilket han i sin Tid bar Musketten.«

»Paa den Tid, da Oberst Barclay endnu var Sergent, havde han giftet sig, og hans Hustru, hvis Pigenavn var Miss Nancy Devoy, var Datter af Regimentets tidligere Fanebærer, Sergent Devoy. Som man nok kan tænke sig, blev der ikke saa faa Vanskeligheder at overvinde for det unge Par — thi de vare den Gang endnu meget unge — da de pludselig saa sig hævede op i et nyt Lag af Samfundet og mellem helt andre Omgivelser. Det lader imidlertid til, at de temmelig hurtig har fundet sig til Rette i den ny Kreds og tillempet sig efter den, og saa vidt, jeg har kunnet forstaa, har Mrs. Barclay altid været lige saa yndet af Regimentets Damer

som hendes Mand af sine Kammerater blandt Officererne. Jeg kan tilføje, at hun var en stor Skønhed, og at hun endnu, skønt hun har været gift i omtrent tredive Aar, saa meget godt ud.

»Det synes, som om Oberst Barclays huslige Liv har været sjældent lykkeligt. Major Murphey, hvem jeg skylder de fleste af mine Oplysninger, forsikrede mig, at han aldrig nogen Sinde har hørt Tale om den mindste Uoverensstemmelse mellem dem. Imidlertid syntes han, at have kunnet mærke, at Barclays Kærlighed til Hustruen var større end dennes til ham. Han var altid meget urolig og utilfreds, naar han var borte fra hende, selv om Adskillelsen kun varede en Dags Tid, medens hun, skønt hun ogsaa var ham meget hengiven og tro, dog var lidt mere kølig i sit Forhold til ham. Imidlertid blev de af hele Regimentet betragtede som et Mønster paa et Par midaldrende Ægtefolk. Der var i deres Forhold til hinanden absolut intet, der kunde lade Folk ane den sørgelige Slutning, det skulde faa.

»Oberst Barclay synes at have været i Besiddelse af visse Særheder. For det meste viste han sig som en djærv og jovial Soldat af den ægte, gammeldags Slags, men der var dog Lejligheder, hvor han lagde en betydelig Haardhed og Hævngerighed for Dagen. Over for hans Kone kom denne Side af hans Natur dog aldrig frem. En anden Ting, som Major Murphey og tre andre Officerer, som jeg

talte med, havde lagt Mærke til, og som var dem paafaldende, var, at Obersten til visse Tider kunde blive greben af et dybt Tungsind. Allerbedst, som han sad blandt de andre Officerer og spøjte og lo med dem, kunde Latteren pludselig dø hen paa hans Læber, som han var bleven berørt af en usynlig Haand, og han kunde derefter gaa i flere Dage uden at sige et Ord, som et Bytte for den sorteste Melankoli. Dette, samt visse mærkelige, overtroiske Meninger, var det eneste usædvanlige, som hans Kammerater havde lagt Mærke til hos ham. Den sidste Ejendommelighed antog mere og mere Formen af en afgjort Angest for at være alene, især i Mørke, og denne barnagtige Frygt hos en Mand, der ellers var bekendt for sit Mod og sin Uforfærdethed, havde ofte givet Anledning til mange Formodninger og Bemærkninger.

»Den første Bataillon af det kongelige Mallovs havde i nogle Aar ligget i Garnison i Aldershot. De af Officererne, der vare gifte, havde Bolig uden for Kasernen, og Obersten havde hele Tiden beboet en Villa, der bærer Navnet Lachine og ligger en halv Fjerdingvej fra den nordligste af Kasernerne. Villaen er omgivet af en Have, men dens Facade er ikke mere end et halvt Hundrede Alen fra Landevejen. En Kusk og to Piger udgjorde Oberstens Tyende, og disse tillige med Obersten og hans Kone var de eneste Beboere af Lachine, thi Barclays havde

ingen Børn. Det var heller ikke almindeligt, at de havde liggende Gæster.

»Nu kommer vi saa til de Begivenheder, der fandt Sted i Lachine mellem Kl. ni og ti sidste Mandag Aften.

»Mrs. Barclay bekender sig til den romersk-katolske Religion og er et meget ivrigt Medlem af en godgørende Forening, som Katolikerne der paa Egnen have dannet under Navnet St. Georgs Broderskab, og som har til Formaal at forsyne de fattige med aflagt Tøj. Denne Forening havde netop haft Møde den Aften Kl. otte, og Mrs. Barclay havde skyndt sig at blive færdig med Middagen for at kunne komme derhen. Kusken havde hørt, at hun, da hun forlod Huset, var kommen med en eller anden ligegyldig Bemærkning til sin Mand og havde sagt til ham, at hun skulde ikke blive længe borte. Derefter havde hun begivet sig hen til Miss Morrison, en ung Dame, der boede i den nærmeste Villa, for at tage hende med hen til Mødet. Dette havde kun varet fyrretyve Minutter, og Klokken var kun et Kvarter over ni, da Mrs. Barclay kom hjem, efter at have sat Miss Morrison af under Vejs.

»I Lachine er der et Kabinet, som især benyttes til Opholdsværelse om Formiddagen. Det vender ud imod Vejen og er forsynet med to store Glasdøre, der fører ud til Plænen, som ligger foran Huset. Denne Plæne er omtrent halvtredsindstyve Alen bred og er kun skilt fra Landevejen ved en

lav Mur, som for oven er forsynet med et Jærnstakit. Da Mrs. Barclay vendte tilbage, begav hun sig ind i dette Værelse. Persiennerne vare ikke nedrullede, thi Kabinettet blev som sagt sjældent benyttet om Eftermiddagen; men Mrs. Barclay tændte selv Lampen, ringede paa Klokken og bad derefter Stuepigen Jane Stewart om at bringe hende en Kop Te, hvilket var noget, hun ellers aldrig plejede. Obersten havde siddet i Spisestuen, men da han hørte, at hans Kone var kommen tilbage, gik han ind til hende i Formiddagskabinettet. Kusken saa ham gaa igennem Forhallen og træde der ind. Han skulde aldrig komme levende ud derfra.

»Den bestilte Te blev bragt ind efter ti Minutters Forløb, men da Stuepigen nærmede sig Døren, blev hun meget forbavset ved at høre sin Herre og Frue i det heftigste Skænderi. Hun bankede paa, uden at faa noget Svar, hvorefter hun tog fat i Dørhaandtaget; men dette nyttede heller intet; thi ved at tage i Døren mærkede hun, at den var laaset indvendig fra. Som naturligt var løb hun nu tilbage til Køkkenet for at fortælle Kokkepigen det, og de to Kvinder gik tillige med Kusken op i Forhallen og lyttede efter Skænderiet, der endnu vedblev med uformindsket Heftighed. De er alle tre enige om, at der kun hørtes to Røster, og at det var Barclays og hans Hustrus. Barclays Bemærkninger kom imidlertid stødvis og noget dæmpede, saa at de lyttende ikke kunde skelne de enkelte

Ord. Fruens derimod vare meget heftige og bittre, og naar hun hævede Røsten, kunde de tydelig høre, hvad hun sagde. »Din Kryster! Din Ærkekujon!« gentog hun atter og atter. Hvad kan der nu gøres? Giv mig mit spildte Liv tilbage! Jeg vil ikke saa meget som indaande den samme Luft som du. Din Kryster! Din Ærkekujon!«

»Saaledes lød nogle af de enkelte Udtryk, som de opfangede. Men saa endte det med et skrækeligt Skrig, der lød, som om det kom fra Manden, hvorefter de hørte et højt Brag og et gennemtrængende Hvin fra Fruen. Overbevist om, at der var hændet en eller anden Ulykke, styrtede Kusken hen til Døren og søgte at bryde den op, medens Skrig efter Skrig trængte ud til ham der inde fra.

»Det var ham imidlertid umuligt at faa Døren op, og de to Piger var saa forskrækkede, at de ikke kunde yde ham nogen Hjælp. Saa fik han imidlertid pludselig en Idé, han løb gennem Døren, der førte ud til Forhallen og ud, rundt om Huset til Plænen, hvortil den store Havedør vendte ud. Den ene Halvdel af Døren stod aaben, hvilket, saa vidt jeg kan forstaa, var meget almindeligt i Sommertiden, og gennem den kom han uden Vanskelighed ind i Kabinettet. Hans Frue var da hørt op med at skrig og laa afmægtig paa Chaiselonguen, medens den ulykkelige Oberst laa stendød med Fødderne kastede over den ene Side af en Lænestol og

med Hovedet paa Gulvet tæt ved Kamingitteret og i en Pøl af sit eget Blod.

»Da Kusken saa, at han intet kunde udrette for sin Herre, var hans første Tanke meget naturligt at faa Døren aabnet; men her frembød sig nu en uventet og meget mærkelig Vanskelighed. Nøglen sad ikke i Dørens Inderside, og han kunde ikke finde den nogen Steder i Værelset. Han gik derfor igen ud ad Havedøren, og efter at have hentet en Læge og en Politibetjent, kom han tilbage. Fruen, paa hvem der meget naturligt hvilede en stærk Mistanke, blev baaret ind paa sit Værelse, inden hun endnu var vaagnet af sin Afmagt. Derefter blev Oberstens Lig lagt paa Chaiselonguen og en nøjagtig Undersøgelse foretaget af Værelset, hvor denne tragiske Hændelse havde fundet Sted.

»Saaret, der havde voldet den ulykkelige Veteran Døden, befandtes at være et Hul i Baghovedet, to Tommer langt og med takkede Rande, og var sandsynlig bleven bibragt ham ved et meget haardt Slag af et stumpt Vaaben. Det var heller ikke vanskeligt at faa opklaret, hvad dette var for et Vaaben. Paa Gulvet, tæt ved Liget laa en Kølle af haardt, udskaaet Træ og med Benhaandtag. Obersten ejede en stor Samling af forskellige Vaaben, som han havde hjembragt fra de Lande, hvor han havde ligget med sit Regiment, og Politiet formoder, at nævnte Kølle har været imellem denne Samling. Tyendet nægter rigtignok at have set den før, men

det er højst sandsynligt, at de kan have overset den, eftersom Samlingen var saa stor og forskelligartet. Ellers opdagede Politiet intet af Betydning i Værelset, naar undtages den højst uforklarlige Omstændighed, at den savnede Nøgle hverken fandtes hos Mrs. Barclay, paa den dræbtes Lig eller noget andet Sted i Værelset. Døren maatte til sidst aabnes af en Klejnsmed fra Aldershot.

Saaledes var Sagernes Stilling, Watson, da jeg paa Major Murpheys Anmodning Tirsdag Morgen tog ud til Aldershot for at begynde, hvor Politiet slap. Jeg antager, at de vil erkende, at Problemet allerede den Gang maatte forekomme mig meget interessant, men en nærmere Undersøgelse af Sagen gjorde det snart klart for mig, at den var langt mærkeligere end man skulde tro ved første Øjekast.

Før jeg undersøgte Værelset, krydsforhørte jeg Tjenestefolkene; men jeg fik ikke stort andet ud af dem end det, jeg allerede har fortalt Dem. Der var dog een mærkelig Omstændighed endnu, som Stuepigen Jane Stewart kom i Tanker om. De husker, at hun, da hun hørte Skænderiet, gik ned for at hente de andre Tjenestefolk og kom tilbage med dem. Da hun, mens hun endnu var alene, lyttede efter, var hendes Herres og Frues Stemmer saa dæmpede, at hun næppe kunde opfange det mindste, og det var derfor af Tonen, hvori de talte, og ikke af deres Ord, hun sluttede, at de var bleven uens. Da jeg trængte nærmere ind paa hende, og hun huskede

sig rigtig om, kom hun imidlertid i Tanker om, at hun dog havde hørt sin Frue to Gange ytre Ordet »David«, Denne Omstændighed er af den største Vigtighed, eftersom den kan hjælpe os til at finde Grunden til deres pludselige Trætte. Oberstens Navn, husker De nok, var ikke David, men James.

Der var een Ting, som havde gjort det dybeste Indtryk paa Tjenestefolkene og Politiet. Det var den Maade, hvorpaa Oberstens Ansigt var fortrukket. Det var, efter hvad de sagde, stivnet i et Udtryk af Rædsel og Skræk, saa frygteligt, som et Menneskeansigt er i Stand til at antage. Mere end een Person besvimeede ved det blotte Syn, saa skrækelig var Virkningen. Det var ganske tydeligt, at han havde forudset sin Skæbne, og at den havde indgydt ham den frygteligste Rædsel. Det stemmer meget godt overens med Politiets Antagelse, at det er Hustruen, der har myrdet ham, og at han har set hendes Hensigt, før hun udførte den, uden at være i Stand til at forhindre det. Den Omstændighed, at han har modtaget det dødbringende Slag i Baghovedet, kommer heller ikke i Modstrid med denne Teori, thi han kan jo have vendt sig om for at undgaa Slaget. Fra Hustruen har man imidlertid ikke kunnet faa nogen Forklaring, thi hun er bleven angreben af en meget hidsig Hjernebetændelse.

»Af Politiet fik jeg at vide, at Miss Morrison, der, som De husker, samme Aften, som Mordet blev begaaet, fulgtes hen til det omtalte Foreningsmøde

med Mrs. Barclay, nægter at vide nogen som helst Besked om, hvad det var, der havde virket saa forstemmende paa hendes Veninde.

»Da jeg havde samlet disse Fakta, Watson, røg jeg adskillige Piber over dem og søgte at skille de væsentlige fra dem, der kun vare tilfældige og uden Betydning. Der kunde ikke være nogen Tvivl om, at den vigtigste og betydningsfuldeste Omstændighed i Sagen var Dørnøglens besynderlige Forsvinden. Man havde paa det omhyggeligste søgt efter den i Kabinettet; men den var ikke til at finde, og den maatte altsaa være bleven ført bort derfra. Men hverken Obersten eller Oberstens Hustru havde kunnet tage den; det var tydeligt nok. En tredje Person maatte altsaa være trængt ind i Værelset, og denne tredje Person havde kun kunnet komme ind gennem Havedøren. Jeg formodede derfor, at en omhyggelig Undersøgelse af Værelset og Plænen udenfor rimeligvis kunde føre til Opdagelsen af denne gaadefulde Persons Spor. De kender jo mine Metoder, Watson, og der var ikke een af dem, som jeg ikke bragte i Anvendelse ved min Undersøgelse, og det endte da ogsaa med, at jeg opdagede nogle Spor; men de var rigtignok ganske forskellige fra dem, jeg havde ventet at træffe.

»Der havde været en Mandsperson inde i Kabinettet, og han var kommen fra Landevejen og var gaaet over Plænen. Det lykkedes mig at finde fem meget tydelige Mærker af hans Fødder, det ene

paa selve Vejen paa det Sted, hvor han havde klatret over Havemuren, to paa Plænen og to meget svage og utydelige paa Trappen, der førte op til Glasdøren, som han var kommen ind af. Han var øjensynlig styrtet over Plænen i fuldt Løb; thi Sporene af hans Tæer var meget dybere end dem af hans Hæle. Dog var det ikke Manden selv, der forbavsede mig, men hans Ledsager.«

»Hans Ledsager?«

Holmes trak et langt Stykke Papir op af Lommen og bredte det forsigtig ud over sine Knæ.

»Hvad faar De ud af dette?« spurgte han.

Papiret var bedækket med Mærker, der lignede et eller andet lille Dyrs Fodspor. Det havde fem tydelige Tæer med Trædepuder og en Antydning af lange Negle. Hvert Spor var omtrent af Størrelse som en Teske.

»Det er en Hund«, sagde jeg.

»Har De nogen Sinde hørt Tale om en Hund, der er løbet op ad en Persienne? Jeg fandt tydelige Spor af Dyrets Fødder paa denne.«

»En Abe da?«

»Nej, dette er ikke en Abes Fodspor.«

»Hvad kan det da være?«

»Hverken Hund eller Kat eller Abe, i det hele taget ikke nogen af de Dyr, som vi ere vant til at se. Jeg har søgt at rekonstruere det fra de Maal, jeg har af det. Her er fire Spor af Dyret, medens det har staaet ubevægeligt, og De ser, at der ikke

er mindre end femten Tommer fra Forbenene til Bagbenene. Læg hertil Halsens og Hovedets Længde, og De vil faa en Skabning, der ikke er meget mindre end to Fod lang — rimeligvis endnu længere, hvis Dyret har Hals. Men læg nu Mærke til det andet Maal. Her har De Spor af Dyret, medens det er i Bevægelse, og De kan heraf se, hvor lange dets Skridt er. I hvert Tilfælde er det ikke mere end tre Tommer. Heraf maa vi slutte, at Benene, som høre til den lange Krop, er meget korte. Det har ikke været saa forekommende at efterlade os nogen af sine Haar; men dets Størrelse og Form maa være, som jeg har antydnet, og dertil kommer som Kendetegn, at det kan løbe op ad en Persienne, samt at det er et Rovdyr.«

»Hvorafter slutter De det sidste?«

»Netop af, at det løb op ad Persiennen. Et Bur med en Kanarifugl i hang i Vinduet, og det synes at være løbet derop for at faa fat i Fuglen.«

»Hvad kan det da have været for et Dyr?«

»Ja, hvis jeg blot vidste det, var jeg kommen godt paa Vej til at løse Gaaden. Saa meget kan jeg dog tænke mig til, at det muligvis hører til Maarslægten — men det maa være en Del større end de Dyr af den Slægt, vi har her til Lands.«

»Ja, men hvad har det med Forbrydelsen at gøre?«

»Det kan jeg ikke sige Dem endnu; men De ser dog, at vi allerede har samlet os en god Del

Data. Vi ved, at en Mand stod ude paa Vejen og saa paa Striden mellem Mr. og Mrs. Barclay — Persiennen var trukken op, og Lampen tændt. Endvidere ved vi, at han løb tværs over Plænen og ind i Værelset fulgt af et mærkeligt Dyr, og at han enten slog til Obersten, eller, hvad der er lige saa muligt, at Obersten af Rædsel over det blotte Syn af ham er falden bag over og har knust Hovedet mod Hjørnet af Kaminristen, og endelig kender vi den besynderlige Omstændighed, at den indtrængende har taget Nøglen med sig, da han forlod Værelset.«

»Deres Opdagelser forekommer mig at have gjort Sagen endnu mere gaadefuld, end den var i Forvejen,« sagde jeg.

»Ganske rigtig; de viser unægtelig, at Sagen er langt besynderligere og uforklarligere, end det kunde se ud ved første Øjekast. Jeg har tænkt meget over det og er kommen til det Resultat, at jeg maa se paa den fra en hel anden Side. Men jeg sidder her og opholder Dem, Watson, alt det kunde jeg jo lige saa godt have fortalt dem paa Vejen til Aldershot i Morgen Formiddag.«

»Ja Tak, men nu er De allerede kommen for langt til at blive staaende derved.«

»Det var jo ganske tydeligt, at da Mrs. Barclay forlod sit Hjem halvotte, stod hun paa den bedste Fod med sin Mand. Som jeg vist allerede har sagt, har hun aldrig vist sig overdreven kærlig imod ham; men Kusken havde dog hørt, at hun, lige før hun

gik, havde talt meget venligt med Obersten. Men det var mindst lige saa tydeligt, at hun umiddelbart efter sin Tilbagekomst havde begivet sig ind i det Værelse, hvor der var mindst Udsigt til, at hun vilde træffe sin Mand, havde taget sin Tilflugt til Teen, som en ophidset Kvinde for det meste plejer, og endelig, da han kom ind til hende, var brudt ud i de heftigste Bebrejdelser imod ham. Derfor maa der imellem Klokken syv en halv og Klokken ni være sket noget, som lige paa een Gang har forandret hendes Følelser imod ham. Men Miss Morrison havde jo været hos hende hele Tiden i disse halvanden Time, og derfor var det aldeles vist, at hun, trods sin Benægtelse, maatte kende noget til Sagen.

»Min første Formodning var, at der muligvis var passeret noget mellem den gamle Soldat og den unge Kvinde, som denne nu havde betroet hans Hustru. Det kunde jo forklare, at denne var saa vred, da hun kom hjem, og tillige Frøkenens Benægtelse af, at der var sket noget. Ikke heller vilde det komme i Strid med de Ytringer, som Tjenestefolkene fik Lejlighed til at høre. Men saa var der denne Hentydning til David, og desforuden Oberstens noksom bekendte Hengivenhed for Hustruen, — de vilde ikke rigtig stemme overens dermed, for ikke at tale om den førnævnte Persons ulykkessvangre Indgriben, der dog naturligvis ikke behøvede at staa i nogen Forbindelse med det, der var gaaet forud.

Det var ikke let at afgøre, paa hvem man skulde kaste sin Mistanke; men jeg var dog nærmest tilbøjelig til at tilbagevise den Formodning, at der havde været noget imellem Obersten og Mrs. Morrison, medens jeg paa den anden Side følte mig mere og mere overtydet om, at nævnte unge Dame var vidende om, hvad det var, der pludselig havde vakt Mrs. Barclays Forbitrelse mod sin Mand.

»Jeg greb derfor til den nærliggende Udvej, at aflægge Miss Morrison et Besøg, at forklare hende, at jeg var fuldstændig overbevist om, at hun var i Besiddelse af Nøglen til denne Gaades Løsning, og at forsikre hende, at hendes Veninde, Mrs. Barclay, vilde blive arresteret og anklaget for Mord, med mindre Sagen blev opklaret.

Miss Morrison er en lille, spædlemmet Kvinde, med et ætherisk Udseende, forskræmte Øjne og blondt Haar; det gik snart op for mig, at hun dog hverken manglede kvindelig Snildhed eller sund Menneskeforstand. Efter at jeg havde sagt, hvad jeg vilde, sad hun i nogen Tid og tænkte sig om, hvorefter hun, med en rask Beslutning præget i det blege Ansigt, vendte sig imod mig og begyndte paa en højst mærkværdig Beretning, som jeg, for ikke at trætte Dem, vil give i en saa sammentrængt Skikkelse som muligt.

»Jeg lovede min Veninde, at jeg ikke vilde nævne et Ord om denne Sag,« begyndte hun, »og et Løfte er jo et Løfte; men hvis jeg virkelig kan

hjælpe hende i den store Fare, der truer hende, medens hendes egen Mund er lukket paa Grund af Sygdommen, saa maa jeg vel være løst fra mit Løfte. Jeg skal da fortælle Dem nøjagtig alt, hvad der skete Mandag Aften.

»»Vi var paa Tilbagevejen fra Watt Street Missionshuset omtrent et Kvarter før ni. Paa vor Vej hjem, gik vi igennem Hudson Street, som er en meget stille Gade. Der findes kun een Lygte i den, den staar paa venstre Side, og da vi nærmede os den, saa jeg en Mand komme hen imod os; hans Ryg var ganske kroget, og han bar noget, der lignede en Kasse, paa den ene Skulder. Han saa nærmest ud som en Krøbling, thi Hovedet var sunket langt ned paa Brystet, og hans Knæ vare ganske krogede. Da vi var lige ud for ham, løftede han Hovedet for at se paa os, vi befandt os netop i den lille Lyskreds, som omgav Lygten, og saa snart hans Blik faldt paa os, standsede han og skreg med en Stemme, der lød ganske hæs og rædselsslagen: »Min Gud, det er jo Nancy!«

»»Da Mrs. Barclay hørte dette, blev hun saa bleg som et Lig og vilde være falden om, hvis ikke den ulykkelige Krøbling havde grebet fat i hende. Jeg vilde lige til at raabe om Hjælp; men i det samme begyndte hun at tale meget venlig til Krøblingen.

»»Jeg troede, du havde været død i over tredive Aar, Henry,« sagde hun med skælvende Stemme.«

»»Det har jeg ogsaa,« svarede han, og det var skrækkeligt at høre den Tone, han sagde det i. Han havde et meget mørkt og ildevarslenende Ansigt, og et Blik i Øjet, som jeg endnu ser i mine Drømme. Hans Haar og Skæg var stærkt graasprængt, og Ansigtet var rynket og gustent som et overgemt Æble.

»»Aah, vil De ikke gaa lidt i Forvejen,« sagde Mrs. Barclay til mig, »jeg vil gerne tale et Par Ord med denne Mand. De behøver ikke at være bange, der er ikke noget at ængstes for.« Hun søgte at tale roligt og behersket, men hun var stadig saa hvid som en kalket Væg og kunde knap faa Ordene frem, saaledes dirrede hendes Læber.

»»Jeg gjorde, som hun bad mig, og de talte nu sammen i nogle faa Minutter. Derefter kom hun hen imod mig med flammende Øjne, og jeg saa den stakkels Krøbling staa ved Lygten og fægte i Luften med de knyttede Hænder, som om han var vanvittig af Raseri. Hun sagde ikke et Ord til mig, førend vi var kommen til Døren her. Da tog hun mig ved Haanden og bad mig om ikke at nævne et Ord til nogen om det, jeg havde set. »Det er en af mine gamle bekendte,« sagde hun, »som jeg troede var død for længe siden, men som nu pludselig dukker frem igen.«

»»Jeg lovede hende, at jeg ikke skulde sige et Ord om det, saa kyssede hun mig og gik videre, og jeg har ikke set hende siden. Ja, se nu har

jeg fortalt Dem det hele, som det gik til, og naar jeg har tiet overfor Politiet, saa er det ene og alene, fordi jeg ikke vidste noget om den Fare, min Veninde svævede i. Men nu ser jeg, at det kun kan være til hendes Gavn, at det hele bliver bekendt.»

»Saaledes var hendes Forklaring, Watson, og for mig, kan De nok tænke Dem, var det som et Lysglimt i den mørke Nat. Enhver Ting, som fra først af syntes forvirret og usammenhængende, begyndte nu at rykke ind paa sin rigtige Plads, og jeg fik en dunkel Anelse om det heles Sammenhæng.

»Det næste, jeg havde at gøre, var naturligvis at finde den Mand, der havde øvet et saa stærkt Indtryk paa Mrs. Barclay. Hvis han endnu var i Aldershot, kunde det ikke falde mig meget vanskeligt. Der findes jo i det hele taget ikke mange Civile i denne Soldaterby, og da han var Krøbling, maatte Folk jo nok være bleven opmærksom paa ham. Jeg tilbragte en Dag med min Eftersøgning, og om Eftermiddagen — og det var netop nu i Eftermiddags — fik jeg ham endelig opsnuset.

»Mandens Navn er Henry Wood, og han har sit Logis i den samme Gade, hvor Damerne traf ham. Han har ikke været der paa Stedet længere end fire Dage. Jeg præsenterede mig for hans Værtinde som Agent for et Vinhandlerfirma og fik en meget interessant Passiar med hende. Manden er af Profession Taskenspiller og Gøgler, og gaar

efter Mørkets Frembrud omkring paa de forskellige Kaserne og Samlingsstuer for at vise Soldaterne sine Kunster. I Kassen, som han bærer paa Ryggen, fører han et eller andet Dyr med sig, for hvilket hans Værtinde lever i en stadig Angest, for hun har aldrig set en saadan Skabning før, sagde hun. Efter hvad hun forklarede, bruger han Dyret til nogle af sine Kunststykker.

»Saa meget var den gode Kone i Stand til at fortælle mig, og hun lagde til, at det var et Guds Under, at han havde kunnet leve, saaledes som hans Krop var drejet og krummet, samt at han undertiden talte et fremmed Sprog, og at hun i de to sidste Nætter havde hørt ham græde og klage sig, inde paa sit Værelse. Hvad angik Penge, da var der ikke noget i Vejen med ham, skønt han rigtig nok havde givet hende en Mønt, der saa ud som en falsk Gylden. Hun viste mig den, Watson, det var en indisk Rupie.

»Se nu, kære Ven, nu ved De altsaa, hvorledes Sagen staar, og hvorfor jeg trænger til Dem. Det er tydeligt nok, at Manden, efter at Damerne vare gaaede fra ham, er fulgt bag efter dem i nogen Afstand; at han gennem Glasdøren har set Striden mellem Manden og Hustruen, at han da er styrtet ind, og at Dyret, som han bår i Kassen paa sin Ryg, er sluppen løs. Alt dette er, som sagt, meget klart, og lige saa klart er det, at han er den eneste

Person, der nøjagtig kan sige os, hvad der skete i Værelset.«

»Og nu har De i Sinde at spørge ham derom?«

»Ja, netop — og i Vidners Overværelse.«

»Og dette Vidne skal jeg altsaa være?«

»Ja, hvis De vil være saa god. Kan han opklare Sagen — nu, saa meget desto bedre. Men nægter han det, saa maa vi se at faa en Arrestordre udtagen imod ham.«

»Ja, men hvorledes ved De, at han vil være der, naar vi kommer derud?«

»De kan jo nok tænke, at jeg tog mine Forholdsregler. Jeg har sat en af mine Baker Street Drengene til at passe paa ham, og han skal nok hænge ved ham som en Burre, hvor han saa end gaar hen. Vi skal nok træffe ham i Hudson Street i Morgen; men nu vilde jeg selv være en Forbryder, hvis jeg opholdt Dem længere, derfor vil jeg gaa og lade Dem komme til Ro.« —

Det blev Middag næste Dag, før vi kom ud til Skuepladsen for Tragedien, og vi begav os straks af Sted til Hudson Street. Skønt Holmes gjorde sig al Umage for at skjule sin Bevægelse, kunde jeg dog let se paa ham, at han befandt sig i stor Spænding, medens jeg selv kildredes af det halvt sportslige, halvt intellektuelle Behag, som jeg altid følte, naar jeg ledsagede ham paa en af hans Ekspeditioner.

»Her har vi Gaden,« sagde han, idet han drejede

ind i en kort Gade med smaa toetages Huse — ah, der kommer Simpson for at aflægge sin Rapport.«

»Han er derinde, Mr. Holmes,« raabte en lille Knægt i pjaltede Klæder, men med et opvakt Ansigt, idet han kom løbende hen imod os.

»Godt, Simpson,« sagde Holmes og klappede ham paa Kinden, »Følg saa med, Watson, her har vi Huset.«

Han sendte Drengen ind med sit Kort og med den Besked, at han var kommen i et meget vigtigt Ærinde, og et Øjeblik efter befandt vi os Ansigt til Ansigt med den Mand, vort Besøg gjaldt.

Skønt Vejret var varmt, sad han dog og krøb sammen ved Kaminen, i hvilken der luede et stort Baal, der gjorde Værelset saa varmt som en Bagerovn. Manden sad krumbøjet og forvreden i sin Stol i en Stilling, der gjorde et pinligt Indtryk af, at hans Legeme maatte være frygtelig forkrøblet, men Ansigtet, der var sortsmudset og udtæret, bar tydelige Mærker af, at han i sin Tid maatte have været en smuk Mand. De gullige blodunderløbne Øjne stirrede mistænksomme paa os, og uden at tale eller rejse sig anviste han os to Stole.

»Mr. Henry Wood fra Indien, antager jeg?« sagde Holmes høflig. »Jeg er kommen for at tale et Par Ord med Dem, angaaende Oberst Barclays Død.«

»Hvad skulde jeg vel vide om den?«

»Ja, det er det, jeg gjerne vilde have at vide.

Saa meget ved De vel dog, antager jeg, at Mrs. Barclay, som jo er en gammel Veninde af Dem, vil blive anklaget for Mord, i Fald Sagen ikke bliver opklaret.«

Det gav et frygteligt Sæt i Manden.

»Jeg ved ikke, hvem De er,« sagde han, »og heller ikke, hvorledes De er kommen under Vejr med det, De der siger; men vil De sværge mig til, at det er sandt, hvad De siger?«

»Ja vel, Politiet venter blot paa, at hun skal blive rask for at arrestere hende.«

»Barmhjertige Gud? Hører De maaske selv til Politiet?«

»Nej.«

»Hvad kommer Sagen da Dem ved?«

»Det ligger i ethvert Menneskes Interesse, at Retfærdigheden sker Fyldest.«

«Jeg giver Dem mit Æresord paa, at hun er uskyldig,«

»Saa er De altsaa skyldig.«

»Nej, jeg er ikke.«

»Hvem dræbte da Oberst James Barclay.«

»Det var et retfærdigt Forsyn, der dræbte ham, men det skal De dog ogsaa vide, at selv om jeg havde knust Hovedet paa ham, som jeg havde i Sinde at gøre, saa vilde der dog ikke være sket ham noget værre, end han fortjente, og det netop af min Haand. Hvis hans egen betyngede Samvittighed ikke havde fældet ham, saa er det rimeligt

nok, at jeg vilde have faaet hans Blod paa min Samvittighed. De vil gerne have, at jeg skal fortælle Dem hele Sammenhængen? Nu vel, jeg ved ikke, hvorfor jeg skulde holde den hemmelig. Der er intet i denne Sag, som jeg behøver at skamme mig ved.«

»De ser mig her som en stakkels Krøbling, med en Ryg som en Kamel og med helt forvreden Brystkasse; men der var en Tid, da Korporal Henry Wood var den raskeste og smukkeste Karl i det 117de Infanteriregiment. Vi laa den Gang i Kantonnement i Indien paa et Sted, som kaldtes Bhurtee. Barclay, som døde forgangen Dag, tjente som Sergent i det samme Kompagni som jeg, og Regimentets Skønhed — ja, og den bedste og prægtigste Pige, der nogen Sinde har indaandet Guds friske Luft — var Nancy Devoy, Datteren af vor Fanebærer. Der var 100 Mænd, som elskede hende, og kun en af dem elskede hun; men De vil maaske smile, naar De ser denne forkrøblede Skikkelse for Dem, og jeg saa siger Dem, at det var paa Grund af mit smukke Ydre, hun fra først af var kommen til at elske mig.«

»Naa — skønt jeg atter havde vundet Pigens Hjerte, saa var hendes Fader dog fast bestemt paa, at hun skulde ægte Barclay. Jeg var en forvoven og letsindig Knøs, medens han var en Mand med god Opdragelse og Lærdom, og allerede den Gang udset til at avancere højere op. Men Pigen holdt

fast ved mig, og det saa ogsaa ud, som om jeg skulde have faaet hende, da Oprøret lige paa een Gang brød ud, og alle Helvedes Aander bleve slupne ud over Landet.

»Vi bleve nu indesluttede i Bhurtee, og det ikke alene vort Regiment, men ogsaa et Artilleri Batteri, et Kompagni Sikhs og en hel Mængde civile Mænd og Kvinder. Der laa ti Tusinde Oprørere uden om os, og de var lige saa vilde og paapassende som en Rottehund uden for et Rottehul.

»Da vi havde været indesluttet en halv Snes Dage, slap vort Vand op, og Spørgsmaalet blev nu, om vi kunde sætte os i Forbindelse med General O'Neills Hær, som drog op igennem Landet, og faa ham gjort bekendt med vor Stilling. Dette var den eneste Udvej, vi havde; thi der var ikke noget Haab om at kunne slaa os igennem Fjenden, saa belemlerede som vi var med alle disse Kvinder og Børn. Jeg meldte mig da som frivilligt Sendebud og tilbød at gaa ud og gøre General O'Neill bekendt med vor Stilling. Mit Tilbud blev modtaget, og jeg talte derefter nærmere med Sergent Barclay om Sagen; thi det var almindelig antaget, at han bedre end nogen anden kendte Egnen. Han tegnede et Kort for mig over denne og betegnede paa dette den Vej, jeg skulde tage for at kunne slippe igennem Oprørernes Linier.

»Klokken ti samme Aften brød jeg op og begyndte min farefulde Vandring. Det gjaldt om at

frelse et Par Tusinde Menneskeliv, men jeg tænkte kun paa een ensete, da jeg listede mig ud af Byen.

»Min Vej skulde gaa op igennem et udtørret Flodleje, det var temmelig dybt, og vi haabede, at det skulde skjule mig for Fjendens Vagtposter, men idet jeg drejede om en af dets Krumninger, gik jeg lige i Armene paa seks af dem, som laa der og dukkede sig og ventede paa mig. Jeg fik et Slag der øjeblikkelig strakte mig til Jorden, og derefter blev jeg bunden paa Hænder og Fødder. Men det værste Slag ramte dog mit Hjerte og ikke mit Hoved; thi da jeg kom til mig selv igen og opfangede noget af det Oprørerne hviskede med hinanden om, hørte jeg nok til at forstaa, at min Kammerat, den selv samme Mand, som havde anvist mig Vejen, ved Hjælp af en indfødt Tjener havde forraadt mig til Fjenderne.

»Naa, det er ikke nødvendigt at dvæle længere ved denne Del af min Historie. De ved nu, hvad James Barclay var i Stand til. Næste Dag blev Bhurtee befriet af General O'Neill, der havde faaet Nys om, hvorledes Sagerne stod; men mig førte Oprørerne med til deres Hovedlejr, og det varede mange Aar, før jeg saa et europæisk Ansigt igen. Jeg blev underkastet mange Pinsler og prøvede paa at flygte fra dem, men blev fangen paa ny og pint meget værre end før. De kan jo selv se, i hvilken Tilstand jeg til sidst kom fra dem. Nogle af dem, der flygtede ind i Nepaul, tog mig med sig, og senere

hen kom jeg langt op forbi Darjeeling. Bjærgfolkene deroppe myrdede Oprørerne, som beholdt mig hos sig, og jeg blev i nogen Tid deres Slave, indtil det endelig lykkedes mig at slippe fra dem; men i Stedet for at søge Syd paa maatte jeg drage mod Nord, indtil jeg kom op imellem Afghanerne. Der vandrede jeg omkring i mange Aar, indtil jeg endelig kom tilbage til Pendhjad, hvor jeg mest vandrede om mellem de indfødte og tjente mit Ophold ved at vise dem de Kunster, jeg havde lagt mig efter. Til hvad Nytte var det for mig, saadan en elendig Krøbling som jeg var, at drage tilbage til England eller give mig til Kende for mine gamle Kammerater? Ikke en Gang min Tørst efter Hævn kunde bevæge mig til at give mig til Kende.

Men naar Alderen kommer, saa melder Længselen efter Hjemmet sig tillige med den. I mange og lange Aar havde jeg drømt om og længtes efter Englands friske, grønne Marker og levende Hegn, og til sidst besluttede jeg at se dem endnu en Gang, før jeg døde. Jeg sparede saa meget sammen, at jeg kunde rejse hjem for det, og da jeg havde betraadt mit Fædrelands dyrebare Jord, søgte jeg herud, hvor Soldaterne er, for deres Liv kendte jeg, og jeg vidste, hvorledes jeg kunde møde dem og saaledes tjene nok til mit Ophold.«

»Deres Fortælling er meget interessant,« sagde Sherlock Holmes. »Jeg har allerede hørt om Deres Møde med Mrs. Barclay og den Genkendelsesscene, der

paafulgte. Derefter fulgte De bag efter hende hjem, kan jeg forstaa, og iagttog igennem Vinduet en Strid mellem hende og hendes Mand, i hvilken hun uden Tvivl bittert har bebrejdet ham hans Adfærd mod Dem. Deres egne Følelser har derefter overvældet Dem, og De er løben tværs over Plænen og brudt ind til dem.«

»Det gjorde jeg, Sir, og ved Synet af mig saa han ud, som jeg aldrig har set et Menneske se ud før, og han gik bag over og faldt med Hovedet lige paa Kamingitteret. Men jeg tror for vist, at han var død, før han faldt. Jeg læste Døden i hans Ansigt lige saa sikkert, som jeg læser denne Bog ved Ildens Skær. Det blotte Syn af mig var ligesom en Kugle gennem hans skyldbetyngede Hjerte.«

»Og saa?«

»Saa faldt Nancy i Afmagt, og jeg tog Dørnøglen ud af hendes Haand i den Hensigt at lukke Døren op og raabe om Hjælp. Men i det samme kom jeg i Tanker om, at det dog var bedst at lade det være og se at komme bort, for jeg kunde jo gerne have faaet Skyld for at have slaaet Obersten ihjel, og i alt Fald vilde min Hemmelighed komme for Dagen, hvis jeg blev tagen. I mit store Hastværk stak jeg Nøglen i Lommen og tabte min Stok, medens jeg jog efter Teddy, som var løben op ad Persiennerne. Da jeg fik ham ned i Kassen, som han var smuttet ud af, løb jeg ud af Døren, saa hurtig mine Ben kunde føre mig.«

»Hvem er Teddy?« spurgte Holmes.

Manden bøjede sig ned og trak Laaget op paa en lille Kasse, som stod henne i Krogen. Straks smuttede et smukt rødbrunt Dyr ud, med lang og tynd, meget smidig og bøjelig Krop, korte Ben, en lang, spids Snude og de smukkeste røde Øjne, jeg nogen Sinde har set i et Dyrehoved.

»Det er jo en Mongus!« udbrød jeg.

»Ja, det er der nogen, som kalder ham, medens andre kalder ham en Ichneumon,« sagde Krøblingen. »Jeg kalder ham nu ellers Slangefanger, og Teddy er ogsaa en Knop til at tage Cobraer og andre Giftsnoget. Se, her har jeg en, som Gifttænderne er taget ud af, og den fanger Teddy hver Aften, naar jeg giver Forestilling for Soldaterne paa Samlingsstuerne, det morer dem altid. — Var der ellers andet, Sir?«

»Nej, men vi maa vel henvende os til Dem igen, hvis Mrs. Barclay skulde komme i alvorlig Forlegenhed.«

»Ja i saa Fald vil jeg naturligvis selv melde mig.«

»Men hvis det ikke sker, saa er det jo ikke til nogen Nytte, at rode op i Sagen og kaste denne mørke Skygge over den afdøde, hvor lumpent han saa ellers kan have handlet. De kan i det mindste have den Tilfredshed at vide, at hans Samvittighed i de sidste tredive Aar af hans Liv ikke har ladet ham Ro en eneste Dag, men at den bittert har be-

brejdet ham hans onde Gerning. Ah, der gaar Oberst Murphey ovre paa den anden Side af Gaden. Farvel Wood, jeg vilde gerne have at vide af ham, om der er sket noget siden i Gaar,«

Vi kom tids nok til at indhente Majoren, før han naaede om Hjørnet.

»Ah, Holmes, sagde han, »jeg antager, at De har hørt, at al denne Staahej er rejst over ingen Ting?«

»Hvorledes det?«

»Man er lige nu bleven færdig med at obducere Oberstens Lig, og Lægerne er komne til det Resultat, at hans Død skyldes Apoplexi. De ser altsaa, at Sagen er ganske simpel og ligefrem.«

»Ja, fuldstændig ligefrem og simpel,« sagde Holmes smilende. »Naa, Watson, skal vi saa tage hjem; jeg antager, at man ikke behøver vor Hjælp mere, her i Aldersshot.« —

»Der er een Ting,« sagde jeg, idet vi gik ned ad Vejen til Jærnbanestationen »— een Ting, som jeg endnu ikke forstaar. Naar hendes Mands Navn var James, og den andens var Henry, hvad skulde saa den Snak om David betyde?«

Ja, se dette ene Ord, kære Watson, burde jo have givet mig Oplysning om hele Historien, i Fald jeg virkelig var den ideale Tænker, som De holder saa meget af at udgive mig for. Det var øjensynligt et Skældsord.«

»Et Skældsord »«

»Ja, David skejede jo lidt ud nu og da, ved De vel, og ved en enkelt Lejlighed var det i samme Retning som Sergent James Barclay. De husker jo nok den lille Historie med Urias og Bathseba? Min Bibellærdom er bleven lidt mangelfuld, er jeg bange for, men saa vidt jeg husker, kan De finde Historien i første eller anden Samuels Bog.«

BROOK STREET MYSTERIET.

Naar jeg kaster et Blik paa den noget usammenhængende Række af Historier, som jeg har kaldt »Sherlock Holmes's Opdagelser«, og i hvilke jeg har søgt at skildre nogle af min Vens aandelige Ejendommeligheder, kommer jeg meget naturligt til at tænke paa den Vanskelighed, det har voldet mig, blandt de mange Eksempler at udvælge dem, der svarede bedst til mit Øjemed. Thi i de Tilfælde, hvor Holmes har udført Vidundere af skarp og logisk Tænkning og ret har vist, hvor fortrinlige hans ejendommelige Undersøgelsesmetoder vare, har Sagens Omstændigheder ofte været saa simple og dagligdags, at jeg betænkte mig paa at fremlægge dem for Læserne. Paa den anden Side er det ikke saa sjældnen hændet, at han er bleven kaldet til Hjælp i Sager, hvis Enkeltheder have været i højeste Grad mærkelige og dramatiske, men i hvilke den Del, han har haft i Forbrydelsens Afsløring, har været mindre fremtrædende, end jeg, hans Biograf, har kunnet ønske. Den Fortælling, jeg har nedskrevet

under Titlen »En Studie i Rødt«, og hin anden, som stod i Forbindelse med *Gloria Scotts* Forlis, kunne tjene som Eksempler paa dette Scylla og Charybdis, der altid ville true hans Historieskrivere. Man vil maaske ogsaa finde, at den Rolle, som min Ven spillede i den Sag, som jeg her vil fortælle om, er temmelig ubetydelig, men Sagen selv er paa den anden Side saa interessant, og dens Enkeltheder saa mærkelige, at jeg ikke kan faa mig selv til at udelukke den fra min Serie. —

Det havde været en lummer Dag i Juli; vore Persiennere vare halvt nedrullede, og Holmes laa sammenkrøben paa Sofaen og læste, vist for tiende Gang, et Brev, som han havde modtaget med Morgenposten. Hvad mig selv angaar, saa havde min Tjeneste i Indien vænnet mig til at taale Heden bedre end Kulden, og de 25°, som Thermometret viste, generede mig ikke. Men Avisen, som jeg havde forsøgt at fordrive Tiden med, interesserede mig ikke. Parlamentet var hjemsendt, de fleste af den bedre Klasse vare tagne fra Byen ud paa Landet, og jeg selv længtes ogsaa efter Nyskovens aabne, grønne Pladser eller Kanalens stenede Strandbred. Det var nærmest mine Financers maadelige Tilstand, der havde trunget mig til at opsætte min Ferie, og hvad min Husfælle angaar, saa besad hverken Landet eller Havet nogen som helst Tiltrækning for ham. Han holdt allermest af at ligge lige midt iblandt fem Millioner Mennesker med sine lønlige Traade

udspændte imellem og igennem dem — Traade, som straks averterede ham om ethvert Rygte, enhver Mistanke eller uopdaget Forbrydelse. Kærlighed til Naturen var ham ganske nægtet, og den eneste Forandring, han brød sig om, var at vende sin Tanke fra Stadens Misdæder for at opspore hans Fælle paa Landet.

Da jeg fandt, at Holmes var altfor optaget af sit Brev til at indlade sig i en Samtale, havde jeg kastet den tørre Avis paa Bordet, lagt mig tilbage i Stolen og hengivet mig til mismodige Betragtninger. Pludselig vækkede min Vens Røst mig af disse.

»Ja, De har Ret, Watson,« sagde han, »det synes ogsaa mig at være en meget taabelig Maade at ende en Uenighed paa.«

»Ja, højst taabelig,« udbød jeg; men da det i det samme gik op for mig, at han her havde gentaget min Sjæls lønligste Tanke, satte jeg mig over Ende i Stolen og stirrede paa ham i den højeste Forbavselse.

»Men hvad er dog dette, Holmes?« udbød jeg. »Det ligger jo langt over det, jeg endnu har oplevet i Retning af skarpsindig Gætteevne.«

Han lo hjertelig over min Forvirring.

»De husker vel,« sagde han, »at De, da jeg for en Tid siden læste det Sted i en af Poes Fortællinger for Dem, i hvilke en skarpsindig Tænkere følger sin Stalbroders udtalte Tanker, var tilbøjelig til at betragte det som en Overdrivelse af Forfatteren,

og da jeg bemærkede, at jeg altid plejede at gøre det samme, ytrede De Deres Vantro.«

»Nej, vist gjorde jeg ej.«

»Maaske ikke med tydelige Ord, kære Watson, men aldeles tydelig med Deres Øjenbryn. Da jeg derfor nu saa Dem kaste Avisen fra Dem og falde i Tanker, saa gjorde jeg mig Umage for at følge Deres Tankekæde. Jeg var ogsaa saa heldig at slippe ind i den og gribe fat i et af dens Led, saa at jeg derved kunde give Dem et Bevis paa, at jeg havde været i Rapport med Dem.«

Men jeg var endnu langt fra tilfredsstillet. »I det Eksempel, som De læste for mig,« sagde jeg, »drog Tænkeren sine Slutninger fra den Persons Handlinger, han iagttog. Om jeg husker ret, snublede han over en Hob Sten, saa op mod Stjernerne o. s. v. Men jeg har jo siddet ganske stille i min Stol, og hvilke Ledetraade kan jeg da have givet Dem?«

»De gør Dem selv Uret. Ansigtet er givet Mennesket, for at det med det kan udtrykke sine Følelser, og Deres Ansigt er Deres lydige Tjener.«

»De vil altsaa dermed sige, at De har læst mine Tanker af mit Ansigt?«

»Ja, af dets og navnlig Deres Øjnes Udtryk. Maaske kan De ikke selv huske, hvorledes Deres Drømmerier begyndte?«

»Nej, det kan jeg ikke.«

»Saa skal jeg fortælle Dem det. Efter at have

kastet Avisen fra Dem, hvilket var den Handling, som hendrog min Opmærksomhed paa Dem, sad De omtrent et halvt Minut med et aandsfraværende Udtryk. Derefter fæstede Deres Blik sig paa Billedet af General Gordon, som De nylig har ladet indramme, og jeg saa paa det forandrede Udtryk i Deres Ansigt, at en Tankerække var begyndt hos Dem. Men Tankerne førte Dem ikke langt bort. Deres Blik gled fra Gordon hen til det uindrammede Portræt af Henry Wood Beecher, der staar oppe paa Deres Bøger. Derefter skottede De hen til Væggen, og naturligvis var det deraf let at slutte sig til Deres Tanker. De tænkte, at hvis dette Portræt blev indrammet, kunde det udfylde den tomme Plads paa Væggen og blive en passende Pendent til General Gordons Portræt hist ovre.«

»Vidunderligt: Det var netop det, jeg tænkte!«
udbrød jeg.

»Indtil nu havde der ikke været megen Fare for, at Deres Tankegang skulde smutte fra mig. Men nu vendte den tilbage til Beecher, og De saa skarpt og vist op paa ham, som for at studere det karakteristiske i hans Træk. Derefter mistede Deres Øjne det bestemte Blik, men De vedblev dog at se derover, og Deres Ansigt blev tankefuldt. De genkaldte Dem de vigtigste Begivenheder i Beechers Løbebane. Det var let at forstaa, at De ikke kunde gøre dette uden at tænke paa den Mission, han paatog sig for Norden i Borgerkrigens Tid; thi jeg husker, at De

har udtrykt Deres lidenskabelige Indignation over den Modtagelse, han fik af en Del af vort Folk. De har følt saa stærk en Harme derover, at jeg vidste, De ikke kunde tænke paa Beecher uden at tænke paa dette ogsaa. Da jeg et Øjeblik efter saa Deres Blik glide bort fra Billedet, sluttede jeg, at Deres Tanker nu var gledne over til Borgerkrigen, og da jeg bemærkede, at De kneb Læberne sammen og knyttede Hænderne, medens Deres Øjne tindrede, følte jeg mig overbevist om, at de tænkte paa det Mod og de Heltebedrifter, som blev vist paa begge Sider i denne fortvivlede Kamp. Men derefter blev Deres Ansigt sørgmodigere, og De rystede paa Hovedet. Deres Tanker dvælede nu ved denne unyttige Blodsudgydelse og ved Krigens Rædsler. Deres Haand stjal sig ned mod Deres eget gamle Saar, og et Smil dirrede om Deres Læber, hvilket viste mig, at den latterlige Side af denne Maade at afgøre internationale Stridigheder paa, havde paatvunget sig Deres Tanker. Paa dette Punkt var det, at jeg erklærede mig enig med Dem, hvorefter jeg glædede mig ved at finde, at alle mine Slutninger havde været korrekte.«

»Ja, fuldstændig!« udbrød jeg, »nu da De har forklaret det, maa jeg tilstaa, at jeg er lige saa forbavset som før.«

»Det hele var dog den simpleste og letteste Ting af Verden, forsikrer jeg Dem, kære Watson. Jeg vilde ikke have henledet Deres Opmærksomhed paa

det, hvis De ikke forgangen Dag havde ytret Deres Vantro. Men jeg mærker, at der efterhaanden har rejst sig en frisk Brise; hvad siger De om at tage en lille Spadseretur?»

Jeg var inderlig træt af at sidde indelukket i vor kvalme Dagligstue og tog derfor med Glæde mod hans Forslag. I tre Timer drev vi omkring sammen og iagttog det londonske, uendelig skiftende, kalejdoskopiske Gadelivs mange Tilsyneladelser i Fleet Street og Strand, hvor Livet pulserer stærkest paa en saadan Sommereftermiddag. Holmes's interessante Samtale, hans skarpe Iagttagelse af selv de tilsyneladende ubetydeligste Enkeltheder og hans sjældne Evner til at gøre de mest overraskende Slutninger holdt mig uafbrudt i Aande.

Klokken blev ti, før vi igen naaede Baker Street, Der holdt en Brougham uden for vor Dør.

»Hm! Det er en Læges — en almindelig praktiserende Læges, ser jeg,« sagde Holmes. »Har ikke praktiseret længe, men har havt meget at bestille i den korte Tid. Kommer for at raadsørge os, antager jeg! Heldig, at vi nu er komne tilbage.«

Jeg var tilstrækkelig fortrolig med Holmes's Metoder til at være i Stand til at følge ham og se, at han drog sine Slutninger fra de forskellige medicinske Instrumenter, som hang i en lille Vidjekurv inde ved Siden af Lampen i Vognen, og fra Deres Form og Tilstand. Lyset, der skinnede ud af vort

Vindue oven over os, viste ogsaa, at Besøget ganske rigtig gjaldt os. Med megen Nysgerrighed efter at faa at vide, hvad der havde bragt min Kollega hen til os i den sildige Time, fulgte jeg Holmes ind i vor Dagligstue.

En bleg og temmelig mager Mand med gule, buskede Whiskers rejste sig fra en Stol ved Kaminen, da vi traadte ind. Hans Alder kunde næppe være mere end tre eller fire og tredive Aar, men det medtagne Udtryk og den gule, gustne Ansigtssfarve vidnede tydelig om et Liv, der havde tæret paa hans Sundhed og Kræfter og berøvet ham disse for Tiden. Hans Manerer og Holdning vare nervøse og sky, som man træffer dem hos sandselige Individer, og den magre, hvide Haand, som han anbragte paa Kaminhylden, idet han stod op, var snarere en Kunstners end en Læges. Hans Dragt var beskedent, men net, en lang, sort Frakke, mørke Benklæder og et kulørt, men ikke afstikkende Kravat.

»God Aften, Doktor,« sagde Holmes muntert, »det glæder mig at se, at De ikke har ventet mere end nogle faa Minutter paa mig.«

»De har altsaa talt med min Kusk?«

»Nej, det er Lyset der henne paa det lille Bord, der sagde mig det; jeg ser, det lige er blevet tændt. Men behag at tage Plads igen og lad mig vide, hvormed jeg kan tjene Dem.«

»Mit Navn er Doktor Percy Trevelyan,« sagde vor Gæst, »og jeg bor i Brook Street Nr. 403.«

»Er det ikke Dem, der har udgivet en Afhandling om Nerverelæsioner og deres Kendetegn?« spurgte jeg.

Hans gustne Kinder blussede af Glæde og Stolthed over, at hans Værk var kendt af mig.

»Jeg hører ellers saa sjældent tale om min Afhandling, at jeg troede, den var ganske ubekendt,« sagde han. »Mine Forlæggere fortæller mig, at der næsten ikke er blevet solgt noget af den. De er formodentlig selv Læge?«

»Ja, pensioneret Feltlæge.«

»Min Kæphest har altid været Nervesygdomme i deres forskellige Ytringsformer. Jeg har haft den største Lyst til at gøre Nervesygdommene til min Specialitet, men man maa jo tage imod, hvad der først tilbyder sig. Imidlertid vedkommer det slet ikke den Sag, som jeg er kommen for at tale med Dem om, Mr. Sherlock Holmes, og jeg skal ikke lægge Beslag paa Deres kostbare Tid længere end højst nødvendigt.

»Jeg er kommen hid for at søge Raad og Bistand hos Dem i Anledning af, at der for nylig i min Bolig i Brook Street er foregaaet en besynderlig Række Hændelser, og nu sidste Nat blev det saa galt, at jeg ikke turde vente længere med at henvende mig til Dem.«

Sherlock Holmes satte sig ned og tændte sin Pibe.

»Jeg skal med Fornøjelse hjælpe Dem, hvis jeg

blot kan,« sagde han; »men vil De saa være saa god at give mig en udførlig Beretning om disse Hændelser, der har voldt Dem saa stor Uro.«

»Et Par Stykker af dem er saa trivielle,« sagde Dr. Trevelyan, »at jeg næsten skammer mig ved at omtale dem. Men Sagen er saa uforklarlig, og den Vending, den for nylig har taget, er saa alvorlig, at jeg vil lægge det hele frem for Dem, saa kan De dømme om, hvilket der er af Vigtighed og hvilket ikke.

»Før jeg tager fat paa selve Sagen, bliver jeg nødt til at begynde med at fortælle Dem noget om min Universitetstid. De maa da vide, at jeg har studeret ved Universitetet her i London, og jeg haaber, at De ikke betragter det som utidig Selvros, naar jeg siger, at jeg af mine Professorer blev betragtet som en meget lovende ung Student, der med Tiden vilde bringe det til noget stort.

»Efter at jeg havde taget Afgangseksamen, vedblev jeg at beskæftige mig med Studeringer og Undersøgelser, hvilke jeg ogsaa havde god Lejlighed til at fortsætte, efter at jeg var bleven Reservelæge paa det lille Kings College Hospital. Jeg var saa heldig at vække betydelig Opmærksomhed i den medicinske Verden ved mine Undersøgelser over Katalapsiens Pathologi og vandt til sidst Bruce Pinkertons Medalje og Stipendium ved min Afhandling om Nervelæsioner, den, som Deres Ven for hentydede til. Jeg vilde ikke gaa for vidt, hvis jeg

sagde, at det den Gang var den almindelige Mening blandt alle Medicinerne, der kendte mig, at jeg vilde gøre en smuk Karriere.

»Men der laa en stor Hindring paa min Vej, en Hindring, som jeg ikke kunde fjerne, og det var min Mangel paa Kapital. De ved jo nok, og hvis De ikke ved det, kan Deres Ven der sige Dem det, at en Specialist, der agter at drive det til noget, er nødt til at begynde i et af Londons fine Kvarterer. Men at bosætte sig der og udstyre en passende Lejlighed, skaffe sig dertil svarende Ekvipage og Tjenerskab o. s. v. kræver en meget stor Sum, og det er meget sjældent, at denne Sum forrenter sig straks, der gaar for det meste nogle Aar, før vedkommende har henedet den fornemme Verdens Opmærksomhed paa sig og samlet sig saa stor Praksis, at det hele kan svare sig.

»Jeg besad ikke paa langt nær de betydelige Midler, der krævedes til at begynde med, og havde ikke det fjerneste Haab om at kunne faa dem til Laans, det eneste, jeg kunde haabe, var, at jeg ved en halv Snes Aars strengt gennemført Sparsommelighed kunde samle saa stor en Sum sammen, at jeg kunde etablere mig.

»Men saa aabnede der sig lige paa een Gang en ganske uventet Udvej for mig.

»Jeg fik Besøg af en Gentleman, der kaldte sig Blessington, og som var mig fuldstændig ubekendt.

Han indfandt sig hos mig en Formiddag og gik uden Indledning lige til Sagen.

»»De er vel den Percy Trevelyan, der har gjort saa gode Eksaminer og for nylig har vundet en Guldmedalje?» spurgte han, og jeg bukkede bejaende.

»»Svar mig oprigtig,« vedblev han, »det vil blive til Deres eget bedste, om De gør det. De har al den Dygtighed, der kræves for at gøre Lykke. Har De ogsaa det øvrige, der forlanges: et godt Snakke-tøj, fine Manerer o. s. v.?«

»»Jeg haaber, at jeg ikke er ganske blottet derfor,« svarede jeg, idet jeg ikke kunde lade være at smile ad dette pludselige Forhør.

»»Og slette Vaner — hvorledes staar det sig med dem? Ikke forfalden til Drik eller Spil eller sligt?«

»»Nej, hør, ved De hvad, Sir!« udbød jeg.

»»Godt! godt! Jeg tror Dem! Det er meget godt; men jeg var jo nødt til at spørge Dem derom. Men med alle disse gode Betingelser har De dog ingen Praksis — hvor kan det være?«

»Jeg trak paa Skuldrene.

»»Naa, naa!« udbød han paa sin støjende Maade, »jeg forstaar Dem. Det er naturligvis den gamle Historie: mere i Hovedet end i Lommen — hvad? Men hvad vilde De nu sige, hvis jeg tilbød at etablere Dem i Brook Street?«

»Jeg stirrede paa ham i den højeste Forbavselse.

»»Ja, det er for min egen Skyld, jeg kommer

med dette Forslag — slet ikke for Deres,« udbød han, »det vil jeg slet ikke lægge Skjul paa, og hvis Planen behager Dem, saa behager den ogsaa mig. Jeg har nogle Tusinde Pund at sætte i en Forretning, skal jeg sige Dem, og jeg tror, jeg vil kunne have Fordel af at sætte mine Penge i Dem.«

»»Hvorledes?« gispede jeg.

»»Nu, jeg betragter det som enhver anden Spekulationsforretning, og anser den for sikrere end de fleste.«

»»Hvad skal jeg da gøre?«

»»Det skal jeg sige Dem. Jeg vil leje et Hus, udstyre det komplet, fæste og betale Tjenestefolkene — kort sagt afholde alle Udgifterne ved Husholdningen. Alt, hvad De har at gøre, er at tage Plads inde i Konsultationsværelset. Lommepenge og sligt skal jeg ogsaa nok forsyne Dem med i Begyndelsen. Men af det, De fortjener ved Deres Virksomhed, giver De mig de tre Fjerdedele, medens De selv beholder Resten.«

»Saaledes var det mærkelige Forslag, Mr. Holmes, som denne Mr. Blessington gjorde mig. Jeg vil ikke trætte Dem med en Beretning om, hvorledes vi pruttede og tingede med hinanden. Det endte med, at jeg den første i den følgende Maaned flyttede ind i den prægtige Lejlighed i Brook Street paa de Betingelser omtrent, som han fra Begyndelsen havde opstillet. Han flyttede selv hen og boede hos mig, for at jeg daglig kunde tilse ham. Han havde

nemlig et svagt Hjerte og trængte til stadig Lægetilsyn.

»Det var de to Værelser paa første Sal, som han forbeholdt sig til Dagligstue og Soveværelse. Han førte en højst ejendommelig Levevis, skyede alle Mennesker og gik kun meget sjælden ud. Hans Levemaade var meget uregelmæssig, kun i een Henseende var han saa regelmæssig som et Urværk. Hver Aften paa Slaget ni indfandt han sig i mit Konsultationsværelse, undersøgte mine Bøger, lagde fem Shilling og tre Pund paa Bordet for hver Guinea, jeg havde tjent, og bar Resten op i den store Kiste, som stod oppe i hans Soveværelse.

»Jeg kan med Sandhed sige, at han aldrig fik Grund til at fortryde sin Spekulation. Lige fra den første Dag var det en brilliant Forretning for ham. Nogle faa Kure i Forening med det Ry, jeg havde vundet paa Hospitalet, bragte mig snart i Skuddet, og i Løbet af de sidste Par Aar har jeg gjort ham til en rig Mand.

»Det er dette, Mr. Holmes, De maa vide for at kunne forstaa mit Forhold til Mr. Blessington. Nu har jeg kun tilbage at gøre Rede for det, der har bragt mig hen til Dem i Aften.

»For nogle Uger siden kom Mr. Blessington en Dag ned til mig med alle Tegn paa stærk Sindsbevægelse. Han talte om nogle Tyverier, som efter hans Sigende skulde være begaaede i West-End, og det lod til, at han var bleven betagen af en

ganske unødigt Skræk i den Anledning; thi han sagde, at det var nødvendigt, at vi straks sørgede for, at der blev sat stærkere Skodder for Vinduerne og nye Smæklaase for Dørene. I over en Uge gik han omkring i Angest og Uro, kiggede uafsladelig ud af Vinduerne og hørte op med at gaa den korte Spadseretur, som han ellers plejede at tage før Middagen. Det var af hans hele Maade at være paa let nok at se, at han gik i en dødelig Angest for noget eller nogen; men naar jeg tillod mig at spørge ham nøjere ud, blev han saa irriteret, at jeg fandt, det var bedst at lade ham passe sig selv. Som Dagene gik, lod det dog til, at hans Angest lagde sig, og alt var saa nogenlunde kommen i sin gamle Gænge igen, da en ny Begivenhed angreb ham saa haardt, at han blev helt syg og maatte lægge sig til Sengs, og han er ikke staaet op siden.

»Det, der hændte, var, at jeg for fjorten Dage siden modtog dette Brev, som jeg nu skal læse for Dem. Der staar hverken hvor eller naar, det er skrevet:

»»En russisk Adelsmand, der for Tiden opholder sig i England, vilde prise sig lykkelig ved at kunne nyde godt af Dr. Percy Trevelyans udmærket kyndige Hjælp. Han har i nogle Aar lidt af kataleptiske Anfald, hvilke Doktoren jo som bekendt har gjort til sin Specialitet. Han anmoder herved Doktoren om at maatte aflægge et Besøg i

Morgen Eftermiddag Klokken et Kvarter over seks, hvis Dr. Trevelyan til den Tid kan være hjemme og tage imod ham.«

»Dette Brev vakte i høj Grad min Interesse, eftersom den største Vanskelighed ved Studiet af Katalepsien ligger deri, at Sygdommen forekommer saa sjælden. De kan derfor nok tænke Dem, at jeg i spændt Forventning stod parat i mit Konsultationsværelse, da min Dreng paa den i Brevet fastsatte Tid viste den nye Patient ind.

»Han var en ældre Mand, mager, mørk og af et meget simpelt og temmelig frastødende Ydre — kort sagt, ingen vilde ved at se ham falde paa den Tanke, at han var en russisk Adelsmand. Hans Ledsagers Ydre var derimod langt mere mærkeligt og interessant. Det var en høj, ung Mand, overordentlig smuk, med et mørkt, fyrigt Ansigt og Krop og Lemmer som en Herkules. Han havde den anden under Armen, idet de traadte ind, og hjalp ham hen til en Stol med en Ømhed og Omhu, som man ikke skulde have ventet sig af ham efter hans Udseende at dømme.

»De vil nok undskylde, at jeg er kommen med ind, Doktor,« sagde han til mig paa Engelsk, men med en svag Læspen. »Dette er min Fader, og hans Helbred er en Sag, som fremfor alt ligger mig paa Hjerte.«

»Jeg blev rørt ved denne sønlige Kærlighed.

»Saa vil De maaske ogsaa blive her under Konsultationen?« spurgte jeg.

»Nej, ikke for alt i Verden,« udbrod han med en afværgende Bevægelse, der udtrykte den største Rædsel; »det er mig saa pinligt, at jeg ikke kan sige Dem det. Hvis jeg fik min Fader at se under et af disse skrækkelige Anfald, er jeg vis paa, at jeg ikke vilde overleve det. Mit eget Nervesystem er overordentlig sensibelt; med Deres Tilladelse vil jeg derfor vente ude i Forværelset, medens De undersøger min Faders Tilstand.

»Jeg havde naturligvis ikke noget herimod, og den unge Mand trak sig tilbage. Derefter begyndte jeg meget udførlig at udspørge Patienten om hans Tilstand og gjorde mine Optegnelser. Det lod ikke til, at Manden var synderlig intelligent, og hans Svar var tit temmelig utydelige, hvilket jeg tilskrev hans mangelfulde Kendskab til vort Sprog. Medens jeg sad og skrev, holdt han imidlertid pludselig op med at give Svar paa mine Spørgsmaal, og da jeg vendte mig om imod ham, forfærdedes jeg ved at se, at han sad saa stift i Stolen, som om der var en Jernstang igennem ham, og stirrede paa mig med et aldeles udslukt Blik. Han havde faaet et Anfald af hin gaadefulde Sygdom.

»Min første Følelse var som alt bemærket Forfærdelse og Medlidenhed; men jeg maa med Skam tilstaa, at min næste var en professionel Tilfredshed. Jeg undersøgte omhyggelig min Patients Puls og

nedskrev Resultatet: prøvede hans Musklers Stivhed og studerede hans Reflexbevægelser. Der var imidlertid ikke noget særlig abnormt i noget af dette, hvilket stemte meget godt overens med mine tidligere Erfaringer. Jeg havde i slige Tilfælde før opnaaet gode Resultater ved at lade Patienterne indaande salpetersurt Amyl, og dette Tilfælde frembød en fortrinlig Lejlighed til paa ny at prøve dette Middels Virkninger. Flasken var neden under i mit Laboratorium, og derfor lod jeg nu Patienten blive siddende i Stolen, medens jeg løb ned og hentede den.

»Det faldt mig lidt vanskeligt at finde den, og jeg antager, at jeg var borte i omtrent fem Minutter, førend jeg kom tilbage. Forestil Dem min Forbavselse, da jeg fandt Værelset tomt og Patienten forsvunden!

»Det første, jeg gjorde, var naturligvis at løbe ind i Venteværelset. Sønnen var ogsaa borte, og Forstuedøren var bleven lukket, men ikke laaset. Min Dreng, som lukker Patienterne ind, er ny i Tjenesten og hører ikke til de mest opvakte. Han plejer at staa og vente neden for Trappen og løber saa op for at lukke Patienterne ud, naar jeg ringer paa Klokken oppe i Konsultationsværelset. Han havde hverken hørt eller set noget, og hele Sagen forblev altsaa en uopklaret Gaade.

»Kort efter kom Mr. Blessington hjem fra sin daglige Spadseretur, men til ham sagde jeg ikke et

Ord om Sagen; thi naar jeg skal være ganske ærlig, saa har jeg i den sidste Tid bestræbt mig for at have saa lidt som mulig med ham at gøre.

»Naa — jeg tænkte ved mig selv, at Russeren og hans Søn var et Par Bedragere, og at jeg formodentlig aldrig fik dem at se tiere, og De vil derfor kunne forestille Dem min Forbavselse, da de akkurat paa samme Tid som sidst traadte ind i mit Konsultationsværelse i Eftermiddags.

»Jeg maa gøre Dem mange Undskyldninger, fordi jeg saaledes uden videre forlod Dem i Gaar, Doktor,« sage min Patient.

»Ja, jeg maa tilstaa, at jeg blev meget forbavset over Deres Opførsel,« sagde jeg.

»Sagen er, skal jeg sige Dem,« sagde han, »at naar jeg kommer til mig selv oven paa et af mine Anfald, saa ved jeg aldrig rigtig Besked med, hvad der er foregaaet lige før Anfaldet. Jeg vaagnede op i et Værelse, der forekom mig ganske fremmed, og derfor skyndte jeg mig helt fortumlet ud paa Gaden, medens De var neden under.«

»Og da jeg,« tog Sønnen Ordet, »saa min Fader komme ud af Døren og gaa igennem Venteværelset, troede jeg naturligvis, at Konsultationen var til Ende, og det var ikke, førend vi vare komne hjem, at det gik op for mig, hvorledes det hang sammen.«

»Nu vel,« sagde jeg leende, »der er jo ingen Skade sket; De har bare gjort mig dygtig forbavset;

men hvis De nu, Sir, vil være saa god at træde ind i mit Venteværelse, saa skal jeg gaa ind med Deres Fader og fortsætte Konsultationen, der blev saa brat afbrudt første Gang.«

»I omtrent en halv Time talte jeg med Patienten om hans Sygdomssymptomer, hvorefter jeg efter at have ordineret ham nogen Medicin saa ham gaa bort ved Sønnens Arm.

»Jeg har jo sagt Dem, at Mr. Blessington i Almindelighed plejer at tage sig en Spadseretur paa denne Tid af Dagen. Han kom hjem, straks efter at de andre vare gaaede ud af Døren, og begav sig straks oven paa. Et Øjeblik efter hørte jeg ham komme løbende ned, og han kom styrtende ind i mit Konsultationsværelse som en Mand, der er gaaet fra Forstanden af Skræk.

»»Hvem har været i mit Værelse?« raabte han.

»»Der har ingen været,« svarede jeg.

»»Det er Løgn,« hylede han. »Kom selv og se.«

»Jeg lod hans Uforsømmethed gaa upaataalt hen, da jeg jo nok kunde se, at han var helt fra det af Rædsel. Da jeg var kommen op paa hans Værelse, pegede han paa flere Fodspor paa det lyse Tæppe.

»»De vil vel ikke paastaa, at de er af mig?« raabte han.

»De var ganske vist meget for store til, at hans Fødder kunde have efterladt dem, og det var tydeligt, at de var ganske ny. Det har regnet stærkt

i Eftermiddag, husker De vel, og den russiske Adelsmand og hans Søn var de eneste Patienter, jeg havde haft, siden Mr. Blessington gik ud. Den eneste Forklaring paa Sagen var da den, at Sønnen af en eller anden uforklarlig Grund havde forladt Venteværelset, medens jeg talte med Faderen, og havde begivet sig op i Mr. Blessingtons Værelse. Intet var bleven taget eller rørt deroppe, men Fødderne stod der som talende Bevis paa, at han havde været der.

»Mr. Blessington viste sig langt mere ophidset og rædselsslagen over Sagen, end jeg kunde troet mulig, skønt det passerede naturligvis nok kunde give Grund til nogen Uro. Han kastede sig ned paa en af Lænestolene og græd ligefrem af Forskrækkelse, og jeg kunde knap faa ham til at tale, saa at jeg kunde forstaa det, Til sidst kom han dog lidt til sig selv og foreslog nu, at jeg skulde henvende mig til Dem, hvilket jeg ogsaa straks gik ind paa; thi det passerede, ser jo ganske vist meget besynderligt ud, om han end synes at overvurdere dets Farlighed i en betydelig Grad. Hvis De nu blot vil køre med mig hjem, saa lykkes det nok for Dem at berolige ham, skønt jeg vel næppe tør haabe, at De vil blive i Stand til at forklare ham, hvorledes disse mærkelige Hændelser hænge sammen.«

Sherlock Holmes havde lyttet til den lange Beretning med spændt Opmærksomhed, der tydelig viste mig, at hans Interesse i høj Grad var vakt. Hans Ansigt var lige saa ubevægeligt som altid, hans

Øjelaag faldt ligesom lidt tungere ned over hans Øjne, og Røgen var i tættere Skyer stegen op fra hans Pibe, hver Gang Doktoren var ved et særlig mærkeligt Sted i sin Fortælling.

Da vor Gæst var færdig, sprang Holmes op uden at sige et Ord, tog min Hat og rakte mig den, snappede derefter sin egen fra Bordet, hvor han havde lagt den, og fulgte Dr. Trevelyan hen til Døren.

Der var ikke gaaet et Kvarter, før vi holdt uden for Doktorens Bolig i Brook Street, et af hine graa, solide Huse, hvormed man uvilkaarlig forbinder Forestillingen om den store West-End Praksis. En Dreng i en meget flot Pagedragt lukkede op for os, og vi steg straks op ad den brede med tykke Tæpper belagte Trappe.

En besynderlig Afbrydelse fik mig imidlertid til at staa stille. Lyset oppe ved det øverste af Trappen blev pludselig slukket, og fra Mørket lød en hæs, skælvende Stemme.

»Jeg har en Pistol i Haanden!« sagde Stemmen, »og hvis I kommer nærmere, saa skyder jeg, det kan I være visse paa!«

»Nej, hør, Mr. Blessington, nu gaar det virkelig snart for vidt,« raabte Doktor Trevelyan op til ham.

»Naa — er det Dem, Doktor?« lød nu Stemmen efter et stort Lettelsens Suk. »Men de andre Herrer, er det nu ogsaa dem, de udgiver sig for?«

Vi kunde ligesom føle, at der var et Par Øjne, som stirrede paa os igennem Mørket.

»Jo, nu ser jeg, det er altsammen rigtig nok,« lød det endelig igen deroppe fra. »De kan gerne komme op, og jeg beder Dem undskylde, hvis min Mistanke har krænket Dem.«

Med disse Ord tændte han igen Gassen, og vi fik Øje paa en højst besynderlig Person, hvis hele Udvortes saavel som hans Stemme, svarede godt til hans forstyrrede Nerver. Han var meget fed, men havde øjensynlig i sin Tid været endnu federe, thi Huden hang ned fra ham i store Poser ligesom Kinderne paa en Blodhund. Hans Ansigtssfarve var meget usund, og hans tynde tjavsede Haar syntes ligefrem at rejse sig paa Enden af stærk Sindsbevægelse. Han holdt i Haanden en Pistol, som han stak i Lommen, da vi traadte nærmere.

»God Aften, Mr. Holmes,« sagde han, »jeg er Dem sandelig meget taknemmelig, fordi De har ulejliget Dem herhen. Der er vist ingen, der nogen Sinde har trængt saa meget til Deres Raad, som jeg gør. Jeg antager, at Dr. Trevelyan allerede har fortalt Dem om denne aldeles ubeføjede Indtrængen i mine Værelser?«

»Ja, vel,« svarede Holmes. »Hvem er disse to Mænd Mr. Blessington, og hvorfor har de i Sinde at gøre Dem Fortræd?«

»Ja — ser — De,« stammede Mr. Blessington forvirret og nervøst — »det er vanskeligt at gøre

Rede for. De maa ikke vente, at jeg skal forklare Dem det, Mr. Holmes.«

»Er det, fordi De ikke selv ved det?«

»Træd indenfor. Vær saa artig at træde indenfor, mine Herrer.«

Han gik foran ind i Soveværelset, der var meget stort og meget smukt og hyggelig møbleret.

»Ser De den derhenne?« sagde han og pegede paa en stor, sort Kiste, der stod ved Enden af hans Seng. »Jeg har aldrig været nogen særlig rig Mand, Mr. Holmes — og jeg har aldrig i mit Liv vovet mine Penge til mere end een Spekulation, som Dr. Trevelyan ogsaa kan attestere. Jeg stoler ikke paa Bankerne, skal jeg sige Dem, og det kunde aldrig falde mig ind at anbringe mine Penge i dem. Nej, jeg vil være ganske ærlig og betro Dem, at alt, hvad jeg ejer og har, ligger i Kisten der, og saa maa De nok kunne forstaa, hvad det vil sige for mig, at ubekendte Folk trænge ind i mit Værelse.«

Holmes saa med sit sædvanlige spørgende Blik paa Blessington og rystede paa Hovedet.

»Jeg kan ikke hjælpe Dem, hvis De prøver paa at føre mig bag Lyset,« sagde han.

»Ja, men jeg har jo sagt Dem alting.«

Holmes drejede sig paa Hælen, og hans Ansigt udtrykte Afsky og Væmmelse. »Farvel Dr. Trevelyan,« sagde han.

»Har De slet ingen Raad til mig?« raabte Blessington med brudt Stemme.

»Mit Raad til Dem, Sir, er, at De taler Sandhed.«

Et Minut efter vare vi ude paa Gaden og gik hjem efter. Vi vare komne over Oxford Street og vare halvvejs igennem Harley Street, før jeg kunde faa et Ord ud af min Kammerat.

»Det gør mig ondt, at jeg har faaet Dem til at gaa med paa denne Vildmand,« sagde han saa til sidst. »Alligevel ligger der en interessant Sag paa Bunden af det hele.«

»Jeg kan hverken faa det ene eller det andet ud af den,« bekendte jeg.

»Saa — da er saa meget dog ellers tydeligt nok, at der er to Mænd — maaske flere, men i alt Fald mindst to —, som af en eller anden Grund ere fast bestemte paa at komme denne Blessington til Livs. Jeg føler mig aldeles overtydet om, at den unge Mand, der udgav sig for at være den ældres Søn, baade første og anden Gang er trængt ind i Blessingtons Værelse, medens hans medsammensvorne ved en snildt udtænkt List holdt Doktoren beskæftiget, for at han ikke skulde opdage noget.«

»Og Katalepsien?«

»Har været det rene Komediespil, Watson, skønt jeg generede mig for at sige det til Doktoren, som jo skulde være Specialist paa det Omraade. Imidlertid er det en Svaghed, som er temmelig let at simulere. Jeg har selv prøvet det.«

»Og saa?«

»Ved et rent og bart Tilfælde har Blessington været fraværende ved begge Lejligheder. Grunden til, at de hver Gang har valgt en saa usædvanlig Tid til at konsultere Doktoren, er øjensynlig den, at de vilde være visse paa, at der ikke var andre Patienter i Venteværelset. Imidlertid har det som sagt truffet sig saa uheldigt for dem, at denne Tid er falden sammen med den, paa hvilken Blessington plejer at tage sin daglige Spadseretur, hvilket tyder paa, at de ikke er kendt med hans Levevis. Hvis deres eneste Hensigt havde været at plyndre ham, saa vilde de i det mindste have gjort et eller andet Forsøg paa at faa fat i Byttet. Nej, det er aldeles afgjort ham selv, de vil til Livs, jeg plejer ogsaa tydelig at kunne læse i et Menneskes Øjne, naar de ter hans eget Skind, han er bange for. Det er ganske utænkeligt, at Blessington kan have skaffet sig saadanne to hævngherrige Fjender, som disse to synes at være, uden at vide det mindste om det. Derfor anser jeg det for givet, at han godt ved, hvem disse to Mænd er, men at han af en eller anden Grund ikke vil ud med det. Men det er ikke usandsynligt, at han i Morgen vil være kommen paa andre Tanker, og er bleven mere meddelsom.«

»Kunde man dog ikke tænke sig en anden Forklaring,« sagde jeg, »ganske vist en meget grotesk, men dog en tænkelig? Kunde ikke hele Historien om den kataleptiske Russer og hans Søn være noget, der var opfundet af Dr. Trevelyan, som af en

eller anden Grund selv har været oppe at rode i Blessingtons Værelse?»

Jeg saa ved Gaslygtens Skin, at Holmes smilede fornøjet ad min dristige Ide.

»Kære Ven,« sage han, »det var en af de første Løsninger paa Gaaden, som faldt mig ind; men jeg blev snart sat i Stand til at forvisse mig om, at Doktorens Fortælling var sandfærdig. Denne unge Mand har efterladt sig Spor paa Trappetæpperne, der gjorde det ganske overflødigt for mig at bede om at se dem, han havde efterladt inde i Stuen. Naar jeg siger Dem, at hans Sko havde flade Snuder i Stedet for at være spidse, saaledes som Blessingtons, og vare mindst en og en Tredjedel Tomme længere end Doktorens, saa vil De erkende, at der ikke godt kan være nogen Tvivl angaaende hans Identitet. Men nu maa vi sove paa det; thi jeg vil blive meget forbavset, hvis vi ikke i Morgen Formiddag hører mere Nyt fra Brook Street.«

Sherlock Holmes's Profeti gik snart i Opfyldelse, og det paa en meget dramatisk Maade. Mellem Klokken syv og otte den næste Morgen, medens Dagsskæret endnu brødes med Mørket, fandt jeg ham staaende i Slobrok ved Siden af min Seng.

»Der holder en Brougham og venter paa os nede ved Døren, Watson,« sagde han.

»Hvad er der da paa Færde?«

»Det er Brook Street Affæren.«

»Er der sket noget nyt?«

»Ja, noget meget tragisk og tvetydigt,« svarede han, idet han trak Persiennen op. Se her, det er et Blad af en Noticebog, og paa det staar der med Blyant og skrevet i største Hast: »For Guds Skyld, kom straks. — P. T.« Vor Ven, Doktoren, maa have været slemt i Knibe, da han skrev det. Kom straks med, kære Watson, thi det er tydeligt, at det haster.«

Omtrent et Kvarter derefter vare vi igen ved Doktorens Bolig. Han kom løbende ned for at modtage os, og Rædselen stod tydelig at læse i hans Ansigt.

»Aah, det er dog en frygtelig Begivenhed!« raabte han og knugede Hænderne mod Tindingerne.

»Hvad er der sket?«

»Blessington har taget Livet af sig selv!« Holmes fløjtede.

»Ja, han har hængt sig i Nat.«

Vi vare allerede traadte indenfor, og Doktoren var gaaet foran os ind i sit Venteværelse.

»Jeg ved hverken ud eller ind,« udbrød han, »Politiet er allerede oven paa i hans Værelser. Aah, jeg er bleven saa frygtelig angreben af hele denne Historie.«

»Hvornaar opdagede De det?«

»Han faar hver Morgen tidlig en Kop Te bragt ind til sig, og da Tjenestepigen kom derind i Morges Klokken lidt før syv, hang det ulykkelige Menneske midt i Værelset. Han havde slaaet Strikken om den Krog, hvori den tunge Lampe plejer at hænge, og

var saa sprungen ned fra den Kiste, som han viste os i Gaar.«

»Holmes blev et Øjeblik staaende i dybe Tanker.

»Med Deres Tilladelse,« sagde han til sidst, »saa har jeg nok Lyst til at gaa oven paa og undersøge Sagen lidt nærmere.«

Vi gik derefter op ad Trappen, og Doktoren fulgte bag efter os.

Det var et fælt Syn, der mødte os, da vi traadte ind ad Sovekammerdøren. Jeg har omtalt, hvorledes Huden hang i Folder og Rynker omkring Blessington, og som han hang der og dinglede i Krogen midt i Værelset, traadte denne Ejendommelighed endnu mere tydelig frem, saa at det kom til at se gyselig uhyggeligt ud. Halsen var trukket langt op fra Skuldrene ligesom paa en plukket Kylling, og dens Længde og Tyndhed fik ved Modsætningen Kroppen til at se endnu mere unaturlig tyk og kluntet ud. Han havde ikke andet paa end sin lange Natskjorte, under hvilken hans opsvulmede Ankler og grimme Fødder stak frem. Ved Siden af ham stod en Politiasistent og gjorde Optegnelser i sin Lommebog.

»Ah, Mr. Holmes,« udbød han hjertelig, da min Ven traadte ind, »det glæder mig særdeles at se Dem.«

»God Morgen, Lanner,« svarede Holmes. »Jeg haaber ikke, at De anser det for paatrængende af mig at komme her. Har De hørt noget om de Begivenheder, der har ført til denne tragiske Hændelse?«

»Ja, jeg har hørt lidt om dem.«

»Har De dannet Dem en Mening om Sagen?«

»Ja, saa vidt jeg kan forstaa, er det stakkels Menneske gaaet rent fra Sans og Samling af Angest. De ser jo, at han har været i Seng; Hovedpuden bærer tydeligt Spor af, at hans Hoved har hvilet paa den, efter at Sengen er bleven redt. De ved ogsaa nok, at det er omkring ved Kl. fem om Morgen, at de fleste Selvmord begaaes. Det kan ogsaa godt passe, at det er ved den Tid, han har gjort det. Det ser ud, som om han har gjort det hele med fuldt Overlæg.«

»Efter Muskelstivheden at dømme, vil jeg antage, at han har været død i omtrent tre Timer,« sagde jeg.

»Har De ellers lagt Mærke til noget usædvanligt i Værelset?« spurgte Holmes.

»Jeg fandt en Skruebrækker og flere Skruer henne paa Servanten. Det lader ogsaa til, at han har røget stærkt hele Natten. Se her er fire Cigarstumper, som jeg samlede op foran Kaminen.«

»Hm!« sagde Holmes. »Har De ogsaa fundet hans Cigarrør?«

»Nej, det har jeg ikke set.«

»Hans Cigaretui da?«

»Ja, det sad i hans Frakkelomme.«

Holmes aabnede dette og lugtede til den ene Cigar, det indeholdt.

»Hm! Det er en Havanna Cigar, og de andre

ere af den ejendommelige Slags, der af Hollænderne indføres fra deres ostindiske Kolonier. De ere for det meste indpakkede i Straa, ved De, og ere tyndere i Forhold til Længden end nogen anden Cigar. Dermed tog han de fire Cigarstumper og undersøgte dem een for een med sin Loupe.

»De to af dem ere blevne røgede af et Cigarrør, og de andre to ikke,« sagde han. »De to af dem ere blevne afskaarne af en Kniv, der ikke var meget skarp, medens de to andre ere blevne afbidte af nogle særdeles fortrinlige Fortænder. Dette her er ikke Selvmord, Mr. Lanner. Det er et meget omhyggelig forberedt og koldblodig udført Mord.«

»Umuligt!« udbrød Assistenten.

»Hvorfor?«

»Hvorfor skulde man dog myrde en Mand paa denne klodsede Maade — ved at hænge ham?«

»Ja, det er det, vi skulle se at udfinde.«

»Hvorledes har de kunnet komme ind?«

»Gennem Gadedøren.«

»Den var jo laaset og stænget i Morges.«

»Saa er den bleven laaset og stænget efter dem.«

»Hvor kan De vide det?«

»Jeg saa Deres Spor. Undskyld mig et Øjeblik, saa vil jeg maaske kunne blive i Stand til at give Dem yderligere Oplysning om det.«

Han gik hen til Døren, drejede paa Laasen og undersøgte den paa sin metodiske Maade. Derefter tog han Nøglen ud, som sad indvendig, og under-

søgte den lige saa omhyggelig. Sengen, Tæppet, Stolen, Kaminhylden, Liget og Rebet bleve en for en undersøgte paa den samme Maade, indtil han endelig erklærede sig tilfreds, hvorefter han ved min og Assistentens Hjælp fik Liget skaaret ned og lagt paa Sengen, hvor han tildækkede det med et Lagen.

»Hvor mon han har faaet Rebet fra?« spurgte han.

»Det er taget heraf,« sagde Dr. Trevelyan, idet han trak en stor Rulle frem under Sengen. »Han var frygtelig bange for Ildløs og havde altid dette liggende i Beredskab for ved Hjælp deraf at kunne fire sig ned fra Vinduet, hvis der skulde gaa Ild i Trappen.«

»Det maa have sparet dem for en hel Del Ulejlighed,« mumlede Holmes tankefuld. »Ja den virkelige Sammenhæng er meget tydelig, og det skal undre mig meget, om jeg ikke i Eftermiddag kan gøre Dem ordentlig Rede for det hele. Jeg tillader mig at medtage det Fotografi af Blessington, som staar derhenne paa Kaminhylder; det kan maaske hjælpe mig i mine Undersøgelser.«

»Ja, men De har jo slet ikke sagt os det aller-mindste,« udbrød Doktoren.

»Aah, der kan ikke være mindste Tvivl om, hvad der er sket, sagde Holmes. »Der har været tre Personer om Arbejdet: den unge Mand, den ældre Mand og saa en tredje, som jeg ikke kan sige noget nærmere om, da jeg ikke har nogen Ledetraad

til at bestemme ham. Jeg behøver vel næppe at sige, at de første to ere de samme, som kom til Dem, Hr. Doktor, og udgav sig for en russisk Greve og hans Søn, og vi ere derfor heldigvis i Stand til at give en nøjagtig Beskrivelse af dem. De ere blevne lukkede ind af en medskyldig, som har været her i Huset. Hvis jeg tør give Dem et godt Raad, Hr. Assistent, saa skulde det være at arrestere Doktorens Dreng, der jo efter, hvad De sagde, Mr. Trevelyan, nylig er kommen i Deres Tjeneste.«

»Den lille Æsel er ikke til at finde,« sagde Dr. Trevelyan, »baade Kokkepigen og Stuepigen have forgæves søgt efter ham over hele Huset.«

Holmes trak paa Skuldrene.

»Han har spillet en ikke uvigtig Rolle i dette Drama,« sagde han. »De tre omtalte Mænd ere gaaede op ad Trappen, de har gaaet paa Tæerne, den ældste forrest, derefter Sønnen og til sidst den ukendte —«

»Nej, hør ved De hvad, kære Holmes!« udbrød jeg.

»Det forholder sig, som jeg siger, der kan ikke være nogen Tvivl om det, jeg har set det tydelig paa Fodsporene. I Aftes var jeg saa heldig at faa Lejlighed til at se, hvilke der var hvilke. Som sagt de ere i den omtalte Orden gaaede op til Mr. Blessingtons Værelse, men have fundet Døren til dette aflaaet. Ved Hjælp af en Dirk, have de imidlertid faaet den aabnet, selv uden Hjælp af en

Loupe vil De kunne se, hvorledes De have skrabet paa Laasen med Dirken.

»Det første, de have gjort, efter at være komne ind i Værelset, er at kneble Mr. Blessington. Han maa enten have sovet eller ogsaa er han bleven saa lamslaaet af Skræk, at han slet ikke har kunnet gøre Anskrig. Væggene her ere jo for Resten ogsaa saa tykke, at der ikke vilde blive lagt Mærke til det, selv om han udstødte et enkelt Skrig.

»Jeg er temmelig vis paa, at de efter at have kneblet ham have holdt en kort Raadslagning. Sandsynligvis have de ogsaa bragt en Slags Rettergang til Anvendelse mod ham, og den maa have været nogen Tid; thi det er under den, at de have røget de før omtalte Cigarer. Den ældste af Morderne sad i Kurvestolen der, det var ham, der brugte Cigarrøret, Sønnen har siddet hist ovre, han har strøget Asken af sin Cigar af paa Kommoden; men den tredje Person er gaaet frem og tilbage i Værelset. Jeg antager, at Blessington under Raadslagningen og Rettergangen har siddet over Ende i Sengen; men absolut vis paa det er jeg dog ikke.

»Naa — det hele er altsaa endt med, at de have slaaet Strikken om Blessingtons Hals og klynget ham op. Sagen har været saa godt forberedt, at jeg har en til Vished grænsende Formodning om, at de have medbragt en eller anden Slags Blok eller Hejseindretning, der kunde lette dem Arbejdet. Skruetrækkeren og Skruerne der, have været bestemt

til at fastgøre Hejseværket. Men før de fik det anbragt, have de faaet Øje paa Krogen, og de have da besluttet sig til at bruge den, da det var nemmere. Efter at deres Værk var tilendebragt, have de skyndt sig bort, og Døren er bleven lukket og stænget efter dem af Deres medskyldige — Drengen.«

Vi havde alle med den største Interesse hørt paa denne korte Redegørelse for det uhyggelige Værk, der var bleven udført om Natten, og som Holmes havde sluttet sig til, fra Spor saa skjulte og ubetydelige, at vi næppe, selv efter at han havde gjort os opmærksom paa dem, kunde følge ham i hans Slutninger.

Saa snart Holmes var færdig, skyndte Assistenten sig bort for at anstille en Undersøgelse angaaende den forsvundne Dreng; medens Holmes og jeg vendte tilbage til Baker Street for at spise Frokost.

»Jeg vil være her tilbage Klokken tre,« sagde han, da vi vare færdige med vort Maaltid. »Baade Assistenten og Doktoren ville komme herhen paa dette Klokketslet, og jeg haaber inden den Tid at skulle have opklaret det, der endnu ikke er kommen for Dagen.«

Vore Gæster ankom paa den bestemte Tid; men Klokken blev et Kvarter over tre, før min Ven lod sig se. Saa snart han traadte inden for Døren kunde jeg se paa hans Ansigt, at alt var gaaet efter Ønske.

»Noget nyt, Hr. Assistent?«

»Ja, vi har faaet fat i Drengen, Sir.«

»Brillant, jeg har faaet Mændene.«

»De har faaet fat i dem?« raabte vi alle tre.

»Ja, i alt Fald har jeg faaet Rede paa, hvem de er. Denne saakaldte Blessington er, som jeg ogsaa ventede, en god gammel bekendt af Politiet, og det samme gælder hans Mordere. Deres Navne ere Biddle, Hayward og Moffat.«

»Worthingdon Bank Banden!« udbrod Assistenten.

»Ja netop,« sagde Holmes.

»Saa maa Blessington altsaa have været Sutton?«

»Ja akkurat,« sagde Holmes.

»Saa er det hele jo klart som Dagen,« udbrod Assistenten.

Men Trevelyan og jeg saa paa hinanden uden at forstaa det mindste.

»De husker vel den store Worthingdon Bank Affære,« sagde Holmes. »Der var fem Tyveknægte om den, nemlig disse fire og saa en femte, der hed Cartwright. Tobin, Bankdirektøren, blev myrdet, og Tyvene undslap med Byttet, der beløb sig til over hundrede Tusinde Pund. Dette skete 1880. Senere fik man ganske vist fat paa de fem Herrer, men man havde ikke tilstrækkelige Beviser mod dem til at domfælde dem. Saa tilbød denne Blessington eller Sutton, som var Bandens Anfører, at vidne mod de andre, og paa hans Angivelse blev Cart-

wight dømt til at hænges, medens de andre fik hver femten Aar.

»Da de for nogle Dage siden slap ud, hvilket skete et Par Aar før, de havde siddet deres Tid ud, gav de sig straks, som de har erfaret, til at opspore Forræderen og hævne deres Kammerats Dod paa ham. De to første Gange, de søgte at komme ham til Livs, slog det fejl for dem; men den tredje Gang lykkedes det, som De har set. Er der ellers andet, De ønsker Oplysning om, Dr. Trevelyan?«

»Nej, jeg synes De har gjort det altsammen vidunderlig tydeligt, sagde Doktoren. »Den Dag han kom og var saa frygtelig angest, havde han naturligvis læst om deres Løsladelse.«

»Ja netop. Hans Snak om Tyveri var et rent Paaskud.«

Men hvorfor kunde han ikke fortælle Dem det hele, saaledes som det forholdt sig?«

Nej, kan kendte jo sine tidligere Kammeraters hævnerrige Karakter og søgte derfor at skjule sin Identitet for alle og enhver, saa længe det var ham muligt. Desuden var hans Hemmelighed jo meget vanærende, og han kunde ikke overvinde sig selv til at røbe den. Men saa elendig en Karl han end var, saa levede han jo dog under den engelske Lovs Beskyttelse, og jeg tvivler ikke om, Hr. Assistent, at De sørger for, at Retfærdighedens Sværd kommer

til at ramme dem, der have forbrudt sig mod den omtalte Lov.«

Saaledes vare de besynderlige Omstændigheder, der stod i Forbindelse med Mordet paa Doktor Trevelyans Patient. Det lykkedes ikke Politiet at komme paa Spor efter de tre Mordere, og det formodedes, at de vare iblandt Passagererne paa Dampskibet *Norah Orina*, der for nogle Aar siden gik under med Mand og Mus paa Portugals Kyst nogle Mil Nord for Oporto. Drengen blev vel arresteret, men man havde ingen Beviser mod ham og blev derfor nødt til at løslade ham.

Saaledes endte det saakaldte »Brook Street Mysterium.«

SHERLOCK HOLMES'S DØD.

Det er med tungt Hjerte, jeg griber Pennen for at nedskrive den sidste Fortælling om min kære Ven, Sherlock Holmes, den sidste Fortælling, i hvilken jeg faar Lejlighed til at skildre de sjældne og udmærkede Evner, han var i Besiddelse af. Paa en meget usammenhængende og — jeg føler det godt — en meget ufyldstgørende Maade har jeg forsøgt at gøre Rede for de mange sælsomme Begivenheder, jeg har oplevet i hans Selskab lige fra det Øjeblik, da Tilfældet bragte os sammen, og han foretog sin »Studie i Rødt«, og til det Tidspunkt, da han forhindrede en alvorlig international Forvikling ved at gribe ind i Sagen, som angik Marinetraktatens Forsvinden.

Det var min Hensigt at have standset her og ikke offentliggøre noget om den Begivenhed, der i min Tilværelse har frembragt Tømhed, en som to Aar ikke have været i Stand til at udfylde. Men jeg er bleven tvungen dertil ved de Breve, som Oberst Moriarty nylig har udgivet, og i hvilke han forsvarer

sin Broders Minde. Jeg har derfor intet Valg, men maa fremlægge Kendsgerningerne for Publikum, nøjagtig, som de tildrog sig. Jeg alene kender Sagens hele sande Sammenhæng, og det er mig en Tilfredsstillelse at vide, at jeg ikke skader nogen god Sag ved at komme frem med Sandheden. Saa vidt jeg ved, har der i Bladene kun staaet tre Beretninger om det forefaldne, nemlig den i *Journal de Genève* for den 6te Maj 1895, Reuters Telegram til de engelske Blade fra den 7de Maj, og endelig de nylig udkomne Breve, som jeg ovenfor hentydede til. Af disse vare de to første meget sammentrængte, medens den sidste, som jeg i det følgende skal vise, giver en fuldstændig forvrænget Fremstilling af Kendsgerningerne. Det bliver derfor min uafviselige Pligt, at give en første udførlig Fremstilling af, hvad der skete mellem Professor Moriarty og Mr. Sherlock Holmes.

Man vil erindre, at det nære Forhold, der havde udviklet sig mellem Holmes og mig, medens vi boede sammen i Baker Street, var bleven noget mindre intimt, efter at jeg havde giftet mig og begyndt at praktisere. Endnu henvendte han sig en Gang imellem til mig, naar han ønskede en Ledsager eller Medhjælper ved sine Undersøgelser; men han kom dog sjældnere og sjældnere, saa at der i Aaret 1894 kun forekom tre Tilfælde, som jeg har optegnet i min Dagbog. I Vinteren nævnte Aar og det tidlige Foraar 1895 saa jeg i Bladene, at han af den franske Regering var bleven engageret i en Sag, der

var af den største Betydning for Landet, og jeg fik to Breve fra Holmes, det ene fra Narbonne og det andet fra Nimes, af hvilke jeg kunde slutte mig til, at hans Ophold i Frankrig rimeligvis vilde blive meget langvarigt. Jeg blev derfor meget overrasket, da han om Aftenen den 24de April 1895 traadte ind i mit Konsultationsværelse.

Det slog mig straks, at han saa endnu blegere og magrere ud end sædvanlig.

»Ja, jeg har brugt mig selv lidt for meget; siden vi sidst saas,« bemærkede han som Svar paa mit Blik. »Jeg er bleven lidt haardt presset i den sidste Tid; har De noget imod, at jeg lukker Deres Skodder?«

Det eneste Lys i Værelset kom fra Lampen paa Bordet, ved hvilket jeg havde siddet og læst. Holmes gik forsigtig langs med Væggene, smækkede Skodderne sammen og lukkede dem forsvarlig.

»De er bange for noget?« spurgte jeg.

»Ja, det er jeg.«

»For hvad?«

»For Vindbøsser.«

»Men kære Holmes, hvad mener De?«

»Jeg antager, at De kender mig godt nok til at vide, at jeg ellers ikke lider af nervøs Ængstelse, Watson. Men det maa dog betragtes som Dumhed og ikke som Mod, at lukke sine Øjne for Faren, naar den hænger lige over ens Hoved. Maa jeg gøre Dem Ulejlighed med en Tændstik?« Han ind-

sugede Røgen af sin Cigaret, som om han ret for Alvor nød dens beroligende Virkning.

»Jeg maa gøre en Undskyldning, fordi jeg kommer saa sent,« sagde han, »og jeg maa derefter bede Dem om, at give mig Tilladelse til, naar jeg gaar, at klatre over Deres Havemur.«

»Men hvad skal dog alt dette betyde?« spurgte jeg.

Han rakte Haanden frem, og jeg saa, at to af hans Knoer vare saarede og blødt.

»De ser, at det ikke er den bare Indbildning,« sagde han smilende. »Tvært imod, det er saa haandgribeligt, at man faar sine Knoer knuste paa det. Er Mrs. Watson derinde?«

»Nej, hun er taget bort paa et Besøg.«

»Saa? De er altsaa alene?«

»Ja, ganske alene.«

»Saa har jeg ikke saa mange Betænkeligheder ved at foreslaa Dem at tage med mig over til Fastlandet en Uges Tid.«

»Hvorhen?«

»Aah, hvor som helst; det er mig ligegyldigt.«

Der var noget meget besynderligt i alt dette. Det lignede aldeles ikke Holmes at tage Ferie og rejse bort uden noget bestemt Formaal, og der var noget i hans blege, udtærede Ansigt, som sagde mig, at hans Nerver vare i højeste Grad spændte. Han saa Spørgsmaalet i mine Øjne, satte Finger-spidserne sammen, støttede Albuerne paa Knæerne og forklarede mig Situationen.

»De har vel ikke hørt Tale om Professor Moriarty?« spurgte han.

»Nej, aldrig.«

»Ja, se der har vi det geniale og vidunderlige ved Manden!« udbød han. Han gennemsyrrer hele London, og der er dog ingen, som har hørt noget om ham. Det er det, der giver ham den højeste Rang blandt alle de Forbrydere, Verden endnu har kendt. Jeg vil sige Dem, Watson, i fuldt Alvor, at hvis jeg kunde overvinde denne Mand og fri Samfundet for ham, da vilde min Gerning have naaet sit Toppunkt, jeg vilde ikke kunne naa højere, og jeg vil betragte min Virksomhed som tilendebragt og gaa over i en roligere og fredeligere Livsstilling. Mellem os sagt, har jeg faaet et saa kongeligt Vederlag for den Hjælp, jeg har ydet det skandinaviske Fyrstehus og den franske Republik, at jeg nu, om jeg vil, kan trække mig tilbage fra Forretningen, leve paa den stille Maade, der er mig behageligst og hellige Resten af mit Liv til mine kemiske Undersøgelser, men jeg kan ikke hvile, Watson, jeg kan ikke slaa mig til Ro, saa længe saadan en Mand som Professor Moriarty gaar fri og uantastet om i Londons Gader.«

»Hvad har han da gjort?«

»Hans Løbebane har været højst mærkelig. Han er af god Familie, har faaet en fortrinlig Uddannelse og er af Naturen begavet med fænomenale, matematiske Evner. Allerede i en Alder af en og

tyve Aar skrev han en Afhandling om de binomiske Teorier, der vakte Opmærksomhed over hele Europa. Paa Grund heraf blev han udnævnt til Professor i Matematik ved et af vore mindre Universiteter, og det saa ud, som om den mest glimrende Løbebane laa aaben for ham. Men Manden havde nedarvede Tilbøjeligheder, der gik i den mest djævelske Retning.

Der randt Forbryderblod i hans Aarer, og i Stedet for at blive undertrykte bleve disse slette Tendenser netop forstærkede og gjorde uendelig farligere ved hans sjældne Aandsevner. Mørke Rygter begyndte at samle sig om hans Navn i den lille Universitetsby, og til sidst blev han nødt til at tage sin Afsked; han flyttede derefter her til London, hvor han nedsatte sig som Manuduktør. Saa meget kender Verden, men det, jeg nu skal fortælle Dem, er noget, jeg selv har opdaget.«

»De ved jo nok, Watson, at der ikke er nogen, der kender den finere Forbryderverden i London saa godt som jeg. Allerede for flere Aar tilbage fik jeg en Følelse af, at der maatte staa en eller anden Magt bag ved Misdæderne og deres Misgerninger, en stærkt og snildt organiseret Magt, der stadig træder i Vejen for Loven og holder sit Skjold over Forbryderne. Atter og atter, i Sager af den mest forskellige Art — Falsk, Røveri, Mord o. s. v. har jeg følt Tilstedeværelsen af denne Magt, og jeg har sporet dens Virksomhed i mange af de uopdagede Forbrydelser, i hvilke jeg ikke har været raadspurgt

eller personlig interesseret. I Aarevis har jeg stræbt efter at trænge igennem det Slør, som tilhyllede denne Magt, og til sidst kom da ogsaa den Stund, da jeg greb Traaden og fulgte den, indtil den efter tusinde snedige Slyngninger førte mig til Ex-Professor Moriarty.

»Han er en Forbrydelsernes Napoleon, Watson, han er Organisatoren af Halvdelen af det onde og næsten alt det, der forbliver uopdaget i denne store By. Han er et Geni, en Filosof, den største abstrakte Tænkere, jeg ved af at sige. Ja, hans Hjerne hører absolut til første Klasse. Han sidder ubevægelig som en Edderkop i Midten af sit Spind, men dette Spind har Tusinder af radiale Traade, og han mærker øjeblikkelig, saa snart en af dem bliver berørt. Han gør meget lidt selv. Han lægger kun Planerne; men hans Hjælpere ere talrige og fortrinlig organiserede. Saa snart der skal udføres en Forbrydelse, stjæles et Papir for Eksempel, eller plyndres et Hus, eller skaffes et Menneske af Vejen, saa faar Professoren blot et Ord om det, og det hele bliver da planlagt og udført. Det kan hænde, at Udføreren bliver greben; men i saa Tilfælde er der Penge parat til at stille Kaution for ham eller købe en første Klasses Defensor. Men den centrale Magt, som bruger Hjælperen, bliver aldrig greben — ikke saa meget som mistænkt.

»Se, det var denne Organisation, jeg opsporede,

Watson, og som jeg har helliget hele min Energi og alle mine Evner til at afsløre og splitte.

»Men Professoren var omgivet af Sikringsmidler, der var saa snedig udtænkte, at det, hvad jeg saa end gjorde, syntes ganske umuligt at tilvejebringe Beviser, som kunde fælde ham ved en Domstol. De kender jo mine Evner, kære Watson, og ved, hvad jeg formaar, men efter at der var gaaet et Fjerdingaar, var jeg dog nødt til at erkende, at jeg her til sidst havde mødt en Modstander, der i det mindste var min Ligemand i Henseende til Intelligens. Min Rædsel over hans Forbrydelser tabte sig i min Beundring over hans Snildhed. Men til sidst begik han et lille Fejlgreb — bare et lille bitte Fejlgreb — men det var dog mere, end man kunde tillade sig, naar jeg var saa nær i Hælene paa ham. Jeg fik her den Lejlighed, jeg saa længe forgæves havde ventet paa, og idet jeg gik ud fra denne Blottelse, har jeg vævet mit Garn omkring ham, indtil det nu er parat til at snøres sammen. Om tre Dage, det vil altsaa sige førstkommande Mandag, vil Sagen være moden, og Professoren tillige med alle de mest fremragende Medlemmer af hans Bande vil kunne overgives i Politiets Hænder. Da vil man opleve den største Retssag, dette Aarhundrede endnu har kendt; over fyrretyve uopklarede store Forbrydelser vil komme frem for Lyset, og ikke een af Banden vil undgaa Galgen — men hvis

vi rører os for tidlig, forstaar De, saa kan de let slippe ud af vore Hænder i det sidste Øjeblik.»

»Hvis jeg nu kunde have gjort det, uden at Professor Moriarty fik Nys derom, saa vilde alt have været godt; men dertil var han alt for snedig og paapassende. Han saa ethvert Skridt, jeg gjorde, for at faa Snaren trukken sammen om ham. Atter og atter har han forsøgt paa at smutte ud af den, men lige saa ofte har jeg gennet ham tilbage. Jeg forsikrer Dem, min Ven, at hvis en omstændelig Beretning om denne tavse Strid blev nedskrevet, da vilde dette blive den interessanteste Bog om Træk og Modtræk, Verden endnu har set. Aldrig har jeg udfoldet saa megen Snildhed og Energi, aldrig er jeg naaet saa højt som Opdager, men heller aldrig er jeg bleven saa haardt trængt af en Modstander. Han huggede dybt, men jeg var dog hans Mester. I Morges gjorde jeg det sidste Træk, og der manglede kun tre Dage, saa skulde det hele være i Orden. Jeg sad i mit Værelse og tænkte over Sagen, da Døren aabnedes, og Professor Moriarty stod for mig.

»Mine Nerver hører ellers ikke til de svage, Watson, men jeg maa tilstaa, at jeg for sammen, da jeg saa det Menneske, der i saa lang Tid alene havde beskæftiget mine Tanker, staa der paa min Tærskel. For Resten kendte jeg ham godt af Udseende. Han er meget høj og mager, hans Pande er stor og hvælvet og ser endnu større ud, fordi han er skallet indtil Issen, og under Panden glimter

hans Øjne frem under buskede Bryn dybt inde fra deres Huler. Han er glatraget og bleg, ser meget asketisk ud, men har tillige bevaret en Del af Professoren i sit Udseende. Hans Skuldre ere runde af den megen Studeren, og hans Ansigt er noget fremadbøjet og svinger svagt, men uafbrudt, fra den ene Side til den anden paa en underlig krybdyragtig Maade. Han stirrede paa mig med stor Nysgerrighed i de stikkende Øjne.

»»Deres Pande er mindre udviklet, end jeg havde ventet,« sagde han til sidst. »Det er for Resten en farlig Vane at staa og fingerere ved ladte Ildvaaben, naar de ligger i Lommen paa en Slobrok.«

»Sagen var, at saa snart han var traadt over Tærskelen, var det gaaet op for mig, at jeg var stedt i den største personlige Fare. Den eneste tænkelige Frelse for ham bestod i at faa mig bragt til Tavshed. Jeg havde derfor øjeblikkelig snappet min Revolver fra Bordskuffen, stukken den i Lommen og sigtede paa ham med den gennem Tøjet. Da han gjorde sin Bemærkning derom, trak jeg Vaabenet frem og lagde det med spændt Hane paa Bordet. Han vedblev at smile og blinke; men der var noget i hans Øjne som gjorde, at jeg var glad ved at have Pistolen ved Haanden.

»»De kender mig øjensynlig ikke,« sagde han.

»»Jo, tvært imod,« svarede jeg, »jeg synes, det er meget øjensynligt, at jeg ved, hvem De er. Maa

jeg bede Dem tage Plads. Jeg vil skænke Dem fem Minutter, hvis De har noget at sige mig.«

»»Alt det, jeg har at sige Dem er allerede løbet gennem Deres Tanker,« sagde han.

»»Saa er mit Svar maaske løbet igennem Deres,« svarede jeg.

»»De staar altsaa fast?«

»»Absolut.«

»Han stak Haanden i Lommen, og jeg løftede Pistolen fra Bordet. Men det var kun en Noticebog, han trak op, i hvilken han havde nedskrevet forskellige Datoer.

»»De krydsede min Vej den 4de Januar,« sagde han. »Den 23de voldte De mig en stor Ubehagelighed, omkring ved Midten af Februar blev jeg stærkt fortrædiget af Dem, i Slutningen af Marts blev jeg fuldstændig hemmet i mine Planer, og nu ved Udgangen af April finder jeg mig paa Grund af Deres vedholdende Forfølgelse stedt i en saadan Stilling, at jeg ligefrem er i Fare for at miste min Frihed. Situationen er bleven umulig.«

»»Har De maaske noget at foreslaa?« spurgte jeg.

»»De maa lade det fare, Mr. Holmes,« sagde han, medens hans Ansigt svingede fra den ene Side til anden. »Det maa De virkelig, forstaar De.«

»Ja, fra Mandag,« sagde jeg.

»»Pyh!« sagde han, »jeg føler mig fuldstændig overbevist om, at et Menneske af Deres Intelligens let vil indse, at denne Sag kun kan faa eet Udfald.

Det bliver nødvendigt for Dem at trække Dem tilbage. De har grebet Tingene an paa en saadan Maade, at vi kun har eet tilbage. Det har været mig en sand Nydelse at se den Maade, hvorpaa De har grebet ind i denne Sag, og jeg vil oprigtig tilstaa Dem, at det vilde gøre mig meget ondt, om vi skulde blive nødt til at gribe til det sidste Middel. Ja De smiler, Sir; men jeg forsikrer Dem, det vilde det virkelig.«

»I min Bestilling er man altid udsat for Fare,« svarede jeg.

»Dette her er ikke Fare,« udbød han, »det er den visse Ødelæggelse. Det er ikke et enkelt Individ, De staar i Vejen for, men en mægtig Organisation, som De trods al Deres Snilhed dog ikke har kunnet opfatte i dens fulde Stolthed og Udstrækning, De maa derfor træde af Vejen, Mr. Holmes eller ogsaa finde Dem i at blive traadt under Fod.«

»Jeg er bange for,« sagde jeg, idet jeg rejste mig fra Stolen, at jeg over denne fornøjelige Samtale forsømmer vigtige Forretninger, der venter paa mig anden Steds.«

Han rejste sig ogsaa, saa i Tavshed paa mig og rystede sørgmodig paa Hovedet.

»Nu vel,« sagde han til sidst; »det er Jammer-skade; men jeg har nu gjort, hvad jeg kunde. Jeg kender ethvert Træk i Deres Spil. De kan intet gøre før paa Mandag. Det har været en Tvekamp

mellem Dem og mig, Mr. Holmes. De haaber at faa mig anbragt paa Forbryderbænken; men jeg forsikrer Dem, det vil aldrig lykkes Dem. Er De snild nok til at bringe Ødelæggelse over mig, saa vær forvisset om, at De vil gøre det samme mod Dem selv.«

»De har sagt mig forskellige Artigheder, Mr. Moriarty,« sagde jeg. »Lad mig sige Dem en til Gengæld ved at forsikre Dem, at hvis jeg var vis paa at faa Dem tilintetgjort, saa vilde jeg for Samfundets Skyld med Glæde give mit eget Liv derfor.«

»Jeg kan love Dem det sidste, men ikke det første,« sagde han, hvorefter han viste mig sin runde Ryg og gik stirrende og blinkende ud af Værelset.

»Dette var mit besynderlige Møde med Professor Moriarty, og jeg tilstaar, at det gjorde et temmelig uhyggeligt Indtryk paa mig. Den sagtmodige, men bestemte Maade, han taler paa, efterlader et Indtryk af Tilforladelighed, som ingen almindelig Skurk kan bibringe. De vil naturligvis sige: »Hvorfor da ikke kalde Politiet til Hjælp imod ham?« Men jeg føler mig overbevist om, at det bliver fra hans Hjælpere, Slaget vil falde, og jeg har da ogsaa de bedste Beviser for, at dette er Tilfældet.«

»De er allerede bleven angreben?«

»Kære Watson, Professor Moriarty er ikke den Mand, der lader Græsset gro under sine Fødder. Jeg gik ud ved Middagstid for at besørge et Ærinde i Oxford Street. Idet jeg passerede Hjørnet ved Bentick Street kom en Arbejdsvogn med to Heste

for kørende i en saa rasende Fart ind imod mig, at hvis jeg ikke i største Hast var sprungen ind paa Fortovet, vilde jeg utvivlsomt være bleven kørt over. Det forreste Hjul strejfede min Frakke, saa nær var jeg ved det. Vognen for videre, drejede om ad Marylebone Street og var forsvunden i et Øjeblik.

»Derefter holdt jeg mig naturligvis til Fortovet; men idet jeg gik ned ad Vere Street, faldt en Mursten ned fra Taget af et af Husene og knustes til Smaastykker lige foran mine Fødder. Jeg gjorde Anmeldelse til Politiet og fik Stedet undersøgt. Det viste sig, at der paa et Stillads oppe paa Taget var opstablet en Del Mur- og Tagsten til Reparation af Huset, og man vilde have mig til at tro, at Vinden havde blæst en af dem ned. Jeg vidste naturligvis bedre Besked; men jeg kunde jo intet bevise.

»Derefter tog jeg en Cab og kørte hen til min Broder Mycrofts Lejlighed i Pall Mall, hvor jeg tilbragte Resten af Dagen. Derfra er jeg nu søgt hen til Dem, og paa min Vej herhen blev jeg angreben af en Bølle, som var bevæbnet med en tyk Stok. Jeg slog ham til Jorden, og Politiet har ham nu i Forvaring; men jeg kan forsikre Dem, at der aldrig vil blive sporet eller opdaget nogen Forbindelse mellem den Gentlemann, paa hvis Fortænder jeg har knust mine Knoer, og den stilfærdige, matematiske Manuduktør, der formodentlig i samme Øjeblik stod og løste Opgaver paa en sort Tavle et Par Mil derfra.

»Nu undrer det Dem vel ikke, Watson, at det første, jeg havde at gøre, da jeg kom herind hos Dem, var at lukke Deres Skodder, og at jeg har været nødt til at bede Dem om Tilladelse til at forlade Deres Bolig ad en mindre iøjnefaldende Udgang end Gadedøren.«

Jeg havde ofte beundret min Vens Mod, men dog aldrig saa meget som nu, mens han sad der ganske rolig og fortalte mig en Række af Hændelser, der vilde have gjort Dagen til en sand Rædsel for enhver anden.

»Vil De da ikke tilbringe Natten her?« spurgte jeg.

»Nej, min Ven, jeg vilde let kunne blive Dem en farlig Gæst. Jeg har nu lagt mine Planer, og alt vil nok gaa godt. Sagen er saa vidt forberedt, at den kan gaa sin egen Gang uden min Hjælp. Arrestationen vil kunne ske, uden at jeg er til Stede; men senere maa jeg naturligvis være nærværende for at fremlægge mine Beviser. Jeg kan derfor øjensynlig ikke gøre noget bedre end forsvinde i de faa Dage, der er tilbage, før Politiet kan gribe ind. Derfor vil det være mig en stor Fornøjelse, om De vilde tage med mig over til Kontinentet..«

»Jeg har ikke mange Patienter for Øjeblikket,« sagde jeg, »og min Kollega her ved Siden af er meget velvillig; jeg vil let kunne faa ham til at vikariere for mig; det skal være mig en Fornøjelse at tage med Dem.

»Og det i Morgen tidlig?«

»Ja, hvis det er nødvendigt.«

»Ja, det er meget nødvendigt. Nu skal jeg give Dem Deres Instruktioner, og jeg beder Dem, kære Watson, om at adlyde dem aldeles efter Bogstaven; thi De skal nu til at spille et Dobbeltthaands Spil med mig imod den mest drevne Kæltring og den mægtigste Forbryderforening i hele Europa.

»Hør nu! Den Bagage, De vil tage med Dem, maa De med et paalideligt Bud sende hen til Victoria Stationen i Aften; men De maa ikke skrive nogen Adresse paa. Næste Morgen maa de sende Bud efter en Hansom Cab, men Budet maa hverken tage den første eller den anden, der tilbyder sig. De skynder Dem at springe ind i Caben og lader den køre til Strand Enden af Lowther Buegangen, og denne Adresse maa De give Kusken paa et Stykke Papir og formane ham til ikke at kaste det fra sig. De maa have Pengene for Caben i Beredskab, og i samme Øjeblik, den standser, maa de styrte igennem Buegangen og mage det saaledes, at De naar den anden Side, naar Klokken er et Kvarter over ni. De vil finde en lille Brougham ventende tæt ved Fliserækken, og Kusken vil være klædt i en sort Kappe med rødkantet Krave. De maa straks sætte Dem op, De vil da naa Victoria Banegaarden tidsnok til at komme med Eksprestoget til Kontinentet.«

»Hvor skal jeg saa træffe Dem?«

»Ved Stationen. Den næst forreste Førsteklasses Kupé vil være reserveret for os.«

»Vi skal altsaa mødes i Kupéen?«

»Ja.« —

Det var forgæves, at jeg bad Holmes om at slaa sig til Ro hos mig. Det var tydeligt, at han følte sig overbevist om, at han vilde bringe Ulykke over det Hus, der laante ham Tag, og at det var Grunden til, at han ikke vilde blive. Efter nogle faa] Anvisninger angaaende vor Rejse næste Dag rejste han sig og gik med mig ud i Baghaven, hvorefter han klatrede over Muren, der vender ud til Mortimer Street. Her fløjtede han efter en Hansom, i hvilken jeg derefter hørte ham køre bort.

Næste Morgen fulgte jeg Holmes' Instruktioner aldeles nøjagtig. En Cab blev hentet paa den angivne Maade for at forhindre, at det blev en, som i Forvejen holdtes i Beredskab for mig af vore fælles Fjender, og straks efter at have spist Frokost kørte jeg til Lowther Buegangen, igennem hvilken jeg derefter ilede, saa hastig mine Ben kunde bære mig. En Brougham ventede ganske rigtig paa mig med en meget svær Kusk indhyllet i en sort Kappe, og i samme Øjeblik, jeg var kommen til Sæde i den, piskede han paa Hestene og rullede af Sted til Victoria Stationen. Saa snart jeg var stegen af her, vendte han Vognen og for bort uden saa meget som at se efter mig.

For saa vidt var alt gaaet udmærket. Min

Bagage laa parat til mig, og det faldt mig heller ikke vanskelig at finde den Vogn, som Holmes havde givet mig Anvisning paa, især da det var den eneste i Toget, hvorpaa der stod »Reserveret«. Det eneste, der ængstede mig, var, at Holmes slet ikke lod sig se. Stationsuret viste, at der kun var syv Minutter til Toget skulde gaa. Forgæves søgte mit Blik mellem Grupperne af rejsende og afskedstagende efter min Vens tynde Skikkelse. Han var ikke at opdage noget Sted. Jeg brugte et Par Minutter til at hjælpe en ærværdig italiensk Præst, der i sit mangelfulde Engelsk forgæves søgte at gøre en Portør forstaaelig, at hans Bagage skulde garanteres direkte til Paris, og da jeg var færdig hermed og havde kastet endnu et Blik omkring paa Perronen, gik jeg tilbage til Kupéen, hvor jeg saa, at Portøren, trods det med »Reserveret« paamalede Bræt paa Vaggonen havde givet mig min italienske Ven til Rejsekammerat. Det var forgæves, at jeg prøvede at gøre ham forstaaelig, at hans Nærværelse var en Paatrængenhed, thi mit Italienske var endnu mere begrænset end hans Engelske; derfor trak jeg resigneret paa Skuldrene og vedblev ængstelig at se ud efter min Ven. Jeg blev efterhaanden betagen af en knugende Angest; thi jeg tænkte mig, at der var tilstødt ham en Ulykke, at Professor Moriarty havde faaet Livet taget af ham. Allerede vare alle Dørene blevne lukkede, og Fløjten havde lydt, da —

»Kære Watson,« sagde en Stemme. »De har ikke engang sagt Godmorgen til mig endnu.«

Jeg vendte mig om i den højeste Forbavselse. Den aldrende Præstemand saa op paa mig. For et Øjeblik vare Rynkerne udglattede, Næsen trukken op fra Hagen, Underlæben hørt op at hænge frem og Munden at mimre. De sløve Øjne havde genvunden deres Ild, og den krumbøjede Skikkelse havde rettet sig. Men i samme Øjeblik sank Skikkelsen sammen igen, og Holmes var forsvunden lige saa hastig, sem han var kommen.

»Gud forbarme sig!« udbrød jeg; »hvor De forskrækkede mig!«

»Det er endnu nødvendigt at vise al mulig Forsigtighed,« sagde han. »Jeg har Grund til at tro, at de er lige i Hælene paa os. Ah, der har vi Moriarty selv.«

Toget var allerede begyndt at gaa, da Holmes sagde dette. Da jeg kiggede tilbage, saa jeg en høj Person rasende arbejde sig igennem Hoben og vinke med Haanden, som om han vilde have Toget standset. Men det var for sent; vor Fart forøgedes hurtig, og et Øjeblik efter vare vi uden for Stationens Glastag.

»Saa forsigtige, vi har været, ser De dog, at han paa et hængende Haar nær var kommen med os,« sagde Holmes leende. Derefter rejste han sig, kastede den sorte Præstekjole og Hat fra sig og pakkede dem ned i en Haandkuffert.

»Har De set Morgenaviserne, Watson?«

»Nej.«

»Saa ved De altsaa ikke, hvad der staar om Baker Street?«

»Om Baker Street?«

»Der blev sat Ild paa vor tidligere fælles Lejlighed sidste Nat, men der skete ingen større Skade.«

»Men du forbarmende Gud, Holmes! Dette her er jo ganske utaaleligt.«

»De maa fuldstændig have tabt mit Spor, efter at deres Mand med Knippelen er bleven arresteret, ellers kunde de jo ikke have tænkt sig, at jeg var vendt tilbage til min Lejlighed. Imidlertid have de været saa forsigtige at iagttage Dem, og det er derfor, Moriarty kom ned til Victoria Stationen. De har vel ikke gjort Dem skyldig i en eller anden Uforsigtighed?«

»Jeg gjorde nøjagtig, som De sagde.«

»Fandt De Deres Brougham?«

»Ja, den holdt og ventede.«

»Genkendte De Kusken?«

»Nej.«

»Det var min Broder Mycroft. Det er en stor Fordel under slige Omstændigheder at være fri for et betro sig til fremmede. Men nu maa vi til at overlægge, hvad vi skulle gøre med Moriarty.«

»Aah, da dette er et Eksprestog, og da Baaden løber over lige efter dets Ankomst, saa har vi vel rystet ham temmelig grundig af os.«

»Kære Watson, De har øjensynlig ikke forstaaet min Mening, da jeg sagde, at denne Mand i Henseende til Intelligens stod paa Højde med mig selv. De mener da vel ikke, at jeg, hvis jeg var Forfølgeren, skulde lade mig standse af en saa ubetydelig Hindring som denne. Hvorfor skal man da tro saa ringe om ham?«

»Hvad vil han da gøre?«

»Det, som jeg vilde gøre.«

»Hvad vilde De da gøre?«

»Tage et Ekstratog.«

»Ja, men det kommer vel for sent.«

»Paa ingen Maade. Dette Tog standser ved Canterbury, og der er i det mindste et Kvarters Ophold ved Baaden. Der vil han indhente os.«

»Man skulde næsten tro, at det var os, som var Forbryderne. Lad os besørge ham arresteret, saa snart han kommer dertil.«

»Det vilde være at spolere et helt Fjerdingaars ihærdigt og taalmodigt Arbejde. Vi vilde vel faa fat i den store Fisk; men de smaa vilde fare til højre og venstre ud af Nettet, Paa Mandag kan vi faa dem alle. Nej, en Arrestation er, utilstedelig.«

»Hvad da?«

»Vi staar ud i Canterbury.«

»Og saa?«

»Ja — saa gør vi en lille Rejse tværs over Landet til Newhaven og sætter over ved Dieppe. Moriarty vil igen gøre det samme, som jeg

vilde gøre. Han vil gaa videre til Paris, opsnuse vor Bagage og vente i to Dage ved Godsafdelingen. Imidlertid ville vi købe os et Par Vadsække i Canterbury, opmuntre Landets Industri ved at købe, hvad vi trænge til efterhaanden, som vi faar Brug for det, og drage ganske magelig og efter vor egen Lejlighed ned i Schweiz via Luxemburg og Basel.»

Vi steg altsaa ud i Canterbury; men vi fik straks at vide, at vi vilde komme til at vente en Time, thi før gik der intet Tog til Newhaven.

Jeg stod endnu og saa lidt gnaven efter den forsvundne Bagagevogn, der bortførte min Garderobe, da Holmes trak mig i Ærmet og pegede op ad Linien.

»Allerede, ser De,« sagde han.

Langt borte, inde mellem de kentiske Smaaskove, skimtedes en tynd Røgstribe, og et Minut efter saa vi et Lokomotiv efterfulgt af en enkelt Vogn flyve hen mod den store Kurve, som fører ind til Stationen. Vi havde næppe faaet Tid til at smutte om bag en høj Stabel Bagage, før det med Raslen og Hvæsen for forbi os og pustede os sin hede Damp ind i Ansigtet.

»Der gaar han,« sagde Holmes, medens vi saa den enlige Waggon svinge og hoppe hen over Spor-skifterne. De ser, at der dog er Grænse for vor Vens Intelligens. Det vilde have været et større Mesterstykke, om han havde sluttet sig til, hvad jeg vilde have sluttet mig til, og handlet derefter.«

»Og hvad tror De, han vilde have gjort, hvis han havde indhentet os?«

»Der kan ikke være mindste Tvivl om, at han vilde have foretaget et morderisk Angreb paa mig. Men det er jo heldigvis et Spil, som vi skal være to om. Nu er Spørgsmaalet, om vi skal tage en lidt tidlig Frokost her, eller om vi skal løbe den Risiko at komme til at sulte, indtil vi naar Newhaven.«

Vi ankom samme Aften til Brüssel og tilbragte to Dage der; den tredje Dag tog vi derfra til Strassburg. Mandag Morgen havde Holmes telegraferet til Londons Politi, og om Aftenen fandt vi et Svar ventende paa os paa vort Hotel. Holmes rev det op og slængte det med en bitter Forbandelse hen i Kaminen.

»Det kunde jeg nok tænke!« fnyste han. »Han er undsluppen.«

»Moriarty?«

»Ja, de har arresteret hele Banden med Undtagelse af ham. Han er smuttet fra dem. Da jeg havde forladt Landet, var der naturligvis ingen, som kunde hamle op med ham. Men jeg troede dog, jeg havde givet dem et oplagt Spil paa Haanden. Saa maa De vist hellere vende tilbage til England, Watson.«

»Hvorfor?«

»Fordi jeg nu vil blive Dem en farlig Rejsfælle. Denne Mands Næringsvej er nu ophævet. Han er fortabt, hvis han vender tilbage til London, og har jeg forstaaet hans Karakter rigtig, saa vil han nu anvende hele sin Energi paa at faa Hævn over mig. Det sagde han jo ogsaa med temmelig rene Ord, da vi talte med hinanden, og jeg tror nok, han mente det. Jeg vil derfor indstændig anbefale Dem at vende tilbage til Deres Praksis.

Dette var naturligvis noget, som jeg ikke uden videre vilde indlade mig paa. Hverken som gammel Kriger eller som hans gamle Ven kunde jeg være det bekendt. Vi sad i Strassburg Hotellets Spisesal og afhandlede Sagen i over en halv Time; men Resultatet blev, at vi samme Aften fortsatte vor Rejse sammen og tog af Sted til Genève.

Vi tilbragte en henrivende Uge med at vandre omkring i Rhonedalen, derefter drejede vi af ved Leuk og drog over Genève Passet, der endnu laa bedækket med dyb Sne, og over Interlaken til Meiringen. Det var en prægtig Tur: Foraarets spæde, men friske Grønne laa neden for os, og Vinterens jomfruelige Hvide foroven, men det var klart for mig, at Holmes ikke et eneste Øjeblik glemte den mørke Skygge, der som en truende Uvejrssky forfulgte ham. I de hyggelige Alpe-Landsbyer saavel som i de ensomme Bjergpasser kunde jeg paa hans hurtige omflakkende Øjekast og hans skarpe Under-

søgen af hvert Ansigt, der passerede os, tydelig se, at han følte sig overbevist om, at hvorhen vi saa vandrede, kunde vi dog ikke flygte bort fra den Fare, der fulgte os i Hælene.

Jeg husker saa tydelig en lille Hændelse, der fandt Sted, da vi gik over Gemmie Passet. Vi vandrede langs Bredderne af den melankolske Daubensee, da et Klippestykke, som havde ligget løst oppe paa Bjergaasen til venstre for os, rullede ned lige forbi os og faldt med et vældigt Plask i Vandet bag ved os. Holmes for øjeblikkelig op paa Bjergkammen og fandt en Tinde, hvorfra han kunde overse Egnen i alle Retninger. Han opdagede rigtignok intet; men det var forgæves, at vor Fører forsikrede ham, at det netop paa dette Sted var meget almindeligt, at Stenene ved Foraarstiden rullede ned i Søen; han sagde intet, men han smilede til mig som den, der ser, at det slaar til, hvad han har forudsagt.

Men trods al sin Vagtsomhed var han dog ikke et eneste Øjeblik modfalden. Tvært imod, jeg kan ikke mindes, at jeg nogen Sinde har set ham saa oprømt og glad. Atter og atter vendte han tilbage til den Udtalelse, at hvis han kunde være vis paa, at Samfundet var bleven befriet for Professor Moriarty, saa vilde han med Glæde ende sin egen Løbebane.

»Jeg tror, at jeg nok tør være saa ubeskeden at sige, at jeg ikke har levet helt forgæves, Watson,« bemærkede han en Dag. »Selv om mit Livsløb blev

sluttet i Nat, saa kunde jeg dog med Sindsro og uden Anger se tilbage paa det. Londons Luft er dog bleven en hel Del renere ved mine Anstrengelser, og i de tusinde Sager eller mere, jeg har haft med at gøre, har jeg ikke een Gang, saa vidt jeg ved, anvendt mine Evner paa Urettens Side. I den sidste Tid er jeg bleven fristet til at se mere paa de Problemer, Naturen forelægger os, end paa de for det meste mere overfladiske, hvormed Samfundstilstanden forsyner os. Deres Fortællinger om Sherlock Holmes' Opdagelser vil blive sluttede, Watson, den Dag, da jeg slutter min Løbebane som Opdager ved at fange eller udrydde den farligste og evnerigste af Europas Forbrydere.«

Jeg skal være kortfattet, men dog nøjagtig i det lidet, der endnu er tilbage at fortælle. Det er ikke noget, jeg holder af at dvæle længe ved, og dog føler jeg, at jeg har Forpligtelse til ikke at fortie en eneste af de sørgelige Enkeltheder.

Det var den tredje Maj, at vi naaede den lille Landsby Meiringen, hvor vi tog ind i Gæstgivergaarden »Englischer Hof«, som den Gang ejedes af Peter Steiler den ældre. Vor Vært var en intelligent Mand og talte udmærket Engelsk, thi han havde i sin Tid tjent som Opvarter i Grosvenor Hotellet i London. Efter hans Raad brød vi op den 4de om Eftermiddagen for at gaa over Bjærgene og tilbringe Natten i Landsbyen Rosenloui. Men han gav os et strengt Paalæg om ikke at passere Vandfaldet Rei-

chenbach, der ligger halvvejs oppe mellem Bjærgene, uden at gøre en lille Afstikker ind mellem Klipperne for at se det.

Det var virkelig et overmaade skønt, men tilige meget vildt Sted. Strømmen, der var opsvulmet af den smeltede Sne, styrtede ned i en frygtelig Afgrund, i hvilken den knustes til Støv, der steg op fra Dybet som Røg fra et brændende Hus. Den Kløft, som Strømmen styrter sig ned i, er en umaadelig Spalte i den glinsende kulsorte Klippe, hvis Vægge stige lodrette op til begge Sider, og som indsnevre sig til en skummende, sydende Afgrund, der koger over og slynger Strømmen fremad igen over sine skarpe, takkede Rande. Den lange Strime af grønt Vand, der uafbrudt styrter ned, og det tykke, bølgende Forhæng af Vandstøv, der bestandig hvæsende stiger til Vejrs, kan gøre Beskueren ganske svimmel ved sin evindelige Larmen i det bundløse Dyb.

Vi stod ude ved Randen og stirrede ned paa Vandet, der glinsede hvidt dybt nede mellem de sorte Klipper, og lyttede til de halvt menneskelige Brøl, der hult steg op med Fraaden og Støvet fra Afgrunden.

Der er hugget en Sti halvvejs rundt om Vandfaldet for at give en let Adgang til at bese det, men Stien ender brat, og den besøgende maa vende tilbage samme Vej, han er kommen. Vi havde vendt om for at gøre dette, da vi saa en Schweizerdreng

komme løbende hen imod os med et Brev i Haanden. Det bar Peter Stejlers Hotelstempel og var adresseret til mig.

I Brevet stod, at der faa Minutter efter vor Bortgang fra Hotellet, var ankommen en engelsk Dame, som befandt sig i Brystsygens sidste Stadium. Hun havde tilbragt Vinteren i Davos Platz og var nu paa Vej for at mødes med sin Familie i Luzerne, da hun var bleven ramt af en heftig Blodstyrtning. Man mente, at hun kun havde nogle faa Timer at leve i, men det vilde være hende en stor Trøst at se en engelsk Læge, og hvis jeg blot vilde vende tilbage o. s. v. o. s. v. Den gode Peter Steiler forsikrede mig i en Efterskrift, at han vilde betragte det som en stor Tjeneste, der blev vist ham, hvis jeg vilde komme tilbage, eftersom Damen ikke paa nogen Maade vilde have noget med Schweizerlægerne at gøre, og hvis hun døde uden at have faaet Lægehjælp, kunde han let komme i Forlegenhed.

Det var altsaa en Bøn, som ikke godt kunde afslaas. Hvorledes skulde jeg kunne nægte at hjælpe en Landsmandinde, der saaledes laa døende hen i i et fremmed Land. Dog havde jeg mine Betænkeligheder ved at forlade Holmes. Imidlertid blev vi efter nogen Raadslagning enige om, at han skulde beholde Schweizerdrengen hos sig som Vejviser og Ledsager, medens jeg vendte tilbage til Meiringen. Min Ven vilde blive endnu en lille Tid ved Faldet,

sagde han, hvorefter han langsomt vilde vandre over Bjærgene til Rosenlaui, hvor jeg saa skulde støde til ham om Aftenen. Da jeg vendte mig om, idet jeg gik, saa jeg Holmes med Ryggen mod Klippevæggen og Armene foldede over Brystet stirre ned i det fraadende Dyb. Det var sidste Gang, jeg saa ham.

Da jeg var nær ved Foden af Bjærget, saa jeg igen tilbage. Det var paa dette Sted umuligt at se Faldet; men jeg kunde øjne den bugtede Sti, som gik op over Bjærget og førte hen til det. En Mand gik med hurtige Skridt op ad den.

Jeg kunde se hans sorte Skikkelse, der traadte skarpt frem mod det Grønne bag ved ham. Jeg lagde Mærke til ham, fordi der var en saa paa-faldende Energi i den Maade, hvorpaa han bevægede sig; men senere tænkte jeg ikke mere paa ham, da jeg var saa optaget af mit eget Ærinde.

Det varede lidt over en Time, før jeg naaede Meiringen, Den gamle Stejler stod uden for Døren.

»Naa,« sagde jeg, idet jeg ilede op til ham, »jeg haaber, at hun ikke er død endnu.«

Der gled et forbavset Udtryk over hans Ansigt, og ved den første Dirren af hans Øjenbryn, sammenknugedes mit Hjerte af en ubeskrivelig Angst.

»De har altsaa ikke skrevet dette?« sagde jeg og trak Brevet frem af min Brystlomme. »Der er ingen syg Englænderinde bragt ind paa Deres Hotel?«

»Nej, det er der ikke,« udbød han; »men det har jo rigtignok Hotellets Stempel! Ah, det maa være skrevet af den høje Englænder, som kom, lige efter at De var gaaet. Han sagde —«

Men jeg gav mig ikke Tid til at høre paa Værtens Forklaringer. Opfyldt af skrækkelige Anelser løb jeg allerede ned ad Landsbyens Gade og styrtede op mod Stien, som jeg nylig havde betraadt i Selskab med min bedste Ven. Det havde taget en Time at komme ned ad den, og trods alle mine Anstrengelser varede det lige saa længe, før jeg atter befandt mig ved Reichenbach Faldet. Der stod Holmes's Alpestok endnu støttet op imod Klippen, der hvor jeg havde forladt ham; men han selv var ingen Steder at se, og det var forgæves, at jeg raabte, Jeg fik ikke andet Svar end de rullende Ekkoer, der bølgede hen imod mig fra de høje Klipper rundt om Faldet.

Synet af Alpestokken sammensnørede mit Hjerte; thi af den sluttede jeg, at han ikke var vandret til Rosenlaui. Han var bleven paa den tre Fod brede Sti med den lodrette Klippevæg til den ene Side og den frygtelige Afgrund paa den anden, indtil hans Fjende havde indhentet ham. Den unge Schweizer var ogsaa forsvunden. Han havde rimeligvis været i Moriartys Sold og havde ladet de to Mænd være alene. Og hvad var der saa sket? Hvem kunde nu fortælle mig, hvad der var sket?»

Jeg blev staaende ubevægelig et Par Minutter

for at fatte mig; thi jeg var bleven ganske fortunlet af den rædselsfulde Opdagelse. Derefter begyndte jeg at tænke paa Holmes' egne Metoder og forsøgte at benytte dem for at komme til Klarhed over dette Sørgespil. Ak, det var kun alt for let. Under vor Samtale vare vi ikke komne til Enden af Stien, og Alpestocken betegnede det Sted, hvor vi vare standsede og vare blevne staaende. Den sorte Jord holdes bestandig fugtig og blød af Vandstøvet, og selv en Fugl vilde have efterladt sit Spor i den. To Rækker Fodspor vare tydelig at se paa den allersidste Stump af Stien, som vi ikke havde betraadt sammen, og ingen af dem vendte tilbage. Nogle faa Alen fra Stiens Ophør var Jorden ganske optraadt og Brombærbuskene og Bregnerne, som stod ved Stiens yderste Rand, vare nedtrampede og knækkede. Jeg lagde mig ned og kiggede ud over Afgrunden, medens Sprøjtet stod tæt op om mig. Det var bleven mørkere, siden jeg kom, og jeg kunde ikke skelne andet end den glinsende Fugtighed hist og her paa de sorte Klippevægge, og langt nede ved Enden af Kløften det hvide skinnende Vand. Jeg raabte, men kun hine halvt menneskelige Brøl svarede mig.

Dog var det bestemt, at jeg skulde have en sidste Hilsen fra min Ven og Kammerat. Jeg har fortalt, at hans Alpestock var bleven staaende støttet op imod et Klippestykke, der ragede frem paa Stien. Paa dettes Top opfangede mit Øje et Glimt af noget

hvidt, og da jeg rakte Haanden derop, fandt jeg, at dette hvide var hans Sølv-Cigaretui. Da jeg tog det, flagrede et Stykke Papir, som det havde ligget paa, ned paa Stien. Jeg tog det op og saa, at det bestod af tre Blade, som han havde revet ud af sin Lommebog og adresseret til mig. Det var karakteristisk for min Ven, at Ordene vare lige saa klare og bestemte og Skriften lige saa fast, som om det var bleven skrevet i hans egen Stue.

»Kære Watson,« stod der, »det er ved Mr. Moriartys Forekommenhed, at jeg skriver disse faa Linier. Naar jeg har skrevet dem, venter han, at vi een Gang for alle skulle afgøre de Spørgsmaal, der ligger os imellem. Han har givet mig en kort Redegørelse for de Metoder, ved hvilke han er undgaaet det engelske Politi og har holdt sig *à jour* med vore Foretagender. De bekræfter tilfulde de høje Tanker, jeg har næret om hans Evner. Jeg glæder mig ved Udsigten til at skille Samfundet for dette Menneske, skønt det rigtignok aner mig, at det kun vil ske ved en Opofrelse, som vil volde mine Venner og da navnlig Dem, kære Watson, Smerte. Imidlertid har jeg jo allerede forklaret Dem, at min Løbebane har naaet sit Toppunkt, og at jeg ikke kan tænke mig nogen bedre Slutning paa den end denne. Jeg vil være fuldt ud ærlig imod Dem ved at sige, at jeg selv følte mig overbevist om, at Brevet fra Meiringen var en Snare, og naar jeg lod Dem gaa tilbage, var det med den fulde Forvisning, at det, som

nu er sket, vilde komme. Sig Inspektør Patterson, at de Papirer, som han behøver for at faa Banden dømt, ligger i det hemmelige Rum M i en gul Konvolut, hvorpaa der staar »Moriarty«. Jeg gjorde lovformeligt Testamente, før jeg forlod England, og overgav det til min Broder Mycroft. Vil De hilse ham og Deres Hustru mange Gange fra mig og selv til Slutning modtage den hjerteligste Hilsen med Tak for Deres trofaste Venskab mod

Deres af Hjertet hengivne

SHERLOCK HOLMES.«

Nogle faa Ord ere tilstrækkelige til at fortælle det lidet, der er tilbage. Jeg lod Stedet undersøge af erfarne Opdagere, og efter det, de saa, nærede de ingen Tvivl om, at den personlige Strid mellem de to Mænd var endt, som den temmelig nødvendig maatte ende under saadanne Forhold — omslyngede af hinandens Arme vare de tumlede ned i Afgrunden. Ethvert Forsøg paa at genfinde Deres Lig var fuldstændig haabløst, og der dybt nede i det hvirvlende Vands og den kogende Fraades skrækkelige Afgrund vil vor Tids farligste Forbryder og Lovens dygtigste Forkæmper derfor blive liggende til evig Tid. Schweizerdrengen lykkedes det ikke at opspore, og der er derfor ingen Tvivl om, at han har været en af de talrige Hjælpere, der stod i Moriartys Sold. Hvad Banden angaar, da vil det endnu være i frisk

Minde, hvor fuldstændig de af Holmes samlede Vidnesbyrd afslørede dens skrækkelige Organisation og bragte Lovens strenge Straf over dem. Under Forhørene fremkom kun meget faa Oplysninger om dens skrækkelige Høvding, og naar jeg har været nødt til at tale rent ud om hans forbyderske Løbebane, da skyldes det udelukkende hine ukloge Forkæmpere, der have forsøgt at rense hans Minde ved ubeføjede Angreb paa ham, som jeg altid skal vedblive at betragte som den bedste og klogeste Mand, jeg nogen Sinde har kendt.

